

TWAALF PREKEN

voor

JONGEREN

door

Charles H. Spurgeon

Engelse titel:

12 sermons tot young people

Uit het Engels vertaald

door

Ds. W. de Graaf 1904-2001

BV. Uitgeverij De Banier – Utrecht

Herzien en gewijzigd naar de Engelse uitgave van

Baker House, 1977

STICHTING DE GIHONBRON

MIDDELBURG

2019

Inhoud

1. Het gezicht van een jongeling	5	
2. Aan je, jongelingen		20
3. Een preek voor jonge mannen en jonge vrouwen		36
4. Het beste juk voor jonge schouders	52	
5. Een bezorgde vraag naar een geliefde zoon	68	
6. Een beschrijving van jongelingen in Christus	84	
7. Menende, dat Hij in het gezelschap was		100
8. De Exeter-Hall-preek voor jonge mensen		116
9. Het bloed der besprenging en de kinderen		132
10. Jongeman, is dit voor u?		148
11. Jongeman! Een gebed voor je	163	
12. Een beroep op kinderen van Godvrezende ouders		179

1. Een gezicht van een jongeling

"Uw jongelingen zullen gezichten zien" - Handelingen 2:17.

Veel gezichten hebben tot de rampzaligste gevolgen geleid. Toen Napoleon een gezicht zag van een wereldrijk, waarover hij, met de Franse adelaar als embleem, zou heersen, drenkte hij de landen in bloed.

Veel gezichten zijn bedroevend misleidend geweest. Mensen hebben gedroomd, dat zij in het duistere woud van de zonde een sprookjesachtig genot zouden vinden. Vleselijke genietingen zweefden hun even aantrekkelijk voor ogen als de luchtspiegeling in de woestijn, en zij hebben die hersenschimmen nagejaagd tot hun ellende in deze wereld, en tot hun eeuwige ondergang in de toekomst. Door losbandigheid ten onrechte voor vrijheid aan te zien, en waanzin voor vrolijkheid, hebben zij zich in de hel gedroomd. Veel dromen waren verslappend, daar zij het hartenbloed van de mensen als bloedzuigers uitzogen. Mensen zijn uit de harde werkelijkheid in een droomland overgestapt, en terwijl zij schijnbaar wakker waren, gingen zij verder alles als slaapwandelaars in hun slaap te doen. Velen brengen al hun dagen door in één voortdurende dagdroom, peinzend, luchtkastelen bouwend, en geloften aflegend, hoe zij zich zouden gedragen, als het werkelijkheid zou zijn. In het bezit van uitnemende bekwaamheden hebben zij hun bestaan verbeuzeld. Evenals hun levensbeschouwing uit een damp is verder gekomen, zo is ook het resultaat van hun leven een wolk geweest. De overdadige traagheid van alleen maar besluiten, de nutteloze verontrusting van het berouw - daarin heeft hun gehele leven bestaan.

In weerwil van dit alles zijn goede en verheven gezichten niet onbekend - gezichten, die verder kwamen uit de onverderfelijke heerlijkheid; gezichten, die jonge of oude mensen, wanneer zij ze hadden gezien, vervulden met wijsheid, en genade, en heiligheid; gezichten, die zo'n uitwerking hebben gehad op hun geest, dat zij zijn opgeheven boven het niveau van de mensenkinderen, en kinderen, van God zijn gemaakt, medewerkers van de Eeuwige. Zulke gezichten worden geschonken aan mensen, wier ogen zijn verlicht door de Heilige Geest - gezichten, die zijn ontstaan door de ogen zelf, die alleen de Heilige Geest kan aanwenden; gezichten, die niet worden geschonken aan vleselijke mensen, noch ontsluit voor de onreinen van hart; gezichten, weggelegd voor de uitverkorenen van God, die zijn geheiligd door de Heilige Geest, en geschikt gemaakt om deelgenoten te zijn van het getuigenis van God en het getuigenis van Zijn Zoon.

Alle Goddelijke dingen zijn, wanneer zij voor het eerst van de Heere tot de mensen komen, als gezichten, want de mens is er zo weinig op voorbereid om de gedachten en wegen van God te geloven, dat hij zich niet kan indenken, dat zij een werkelijkheid zijn. Zij schijnen ons te groot te zijn, te mooi om waar te zijn, en wij beschouwen ze veel meer als dingen, die begerlijk en wenselijk zijn, dan als dingen, die werkelijk van ons kunnen zijn.

Dit moet wel zo zijn, omdat de wegen van de HEERE hoger zijn dan onze wegen, en zijn gedachten hoger dan onze gedachten. Het moet zó zijn, dat zelfs de Goddelijke barmhartigheid aanvankelijk een last dient te zijn voor de profeet, die haar boodschap heeft over te brengen, en dat de eeuwige belofte een gezicht dient te zijn voor de ziener, die haar het eerst ontvangt. Wij zijn zo grof en vleselijk, zelfs als wij zeer verlicht zijn en geschikt gemaakt om Goddelijke indrukken te ontvangen, dat de geestelijke boodschappen en aanwijzingen van God ons gewoonlijk eerst vaag voor het bewustzijn moeten zweven, en dat zij pas bij nadere beschouwing een vaste en

duidelijke vorm aannemen. Wij moeten ervoor zorgen, dat wij hemelse waarschuwingen niet veronachtzamen door de vrees, dat wij als fantasten zullen worden beschouwd. Wij moeten zelfs niet aan het wankelen worden gebracht door de vrees, dat wij fanatiek zullen worden genoemd, of buiten onze zinnen, want een van God afkomstige gedachte te onderdrukken is geen geringe zonde.

Hoeveel goeds zou in deze wereld verloren zijn gegaan, als degelijke mannen de eerste half-gevormde gedachten, die hun voor ogen zweefden, hadden onderdrukt. Ik bedoel bij voorbeeld: als Maarten Luther nu eens de raad van zijn leraar had opgevolgd, toen deze tot hem zei: "Ga heen, domme monnik. Ga naar je cel, en bid God, en als het zijn wil is, zal Hij de misbruiken van deze kerk verbeteren, maar wat heb jij daarmee te maken?" Veronderstel, dat de opgewonden monnik zo aan zijn ziel een verdovend middel had toegediend, wat dan? Ongetwijfeld was het Evangelie aanvankelijk voor Luther zeer wazig en het denkbeeld van een hervorming zeer vaag en onduidelijk, maar had hij zijn hart gesloten voor het gezicht, hoe lang had dan niet de duisternis van Rome boven de mensenmenigten van Europa kunnen hangen? En George Fox, de verderfelijkste van de dromers, die steeds levendiger droomde dan enig ander mens - waar waren de getuigenissen voor de geestelijke godsdienst gebleven, waar alle heilige invloeden ten gunste van welwillendheid, vrede, bestrijding van de slavernij - want ik weet niet wat nog meer - die over deze wereld zijn gevloeid door het werk van het Genootschap van Vrienden, als de onstuimige Quaker ermee tevreden was geweest zijn indrukken te laten komen en gaan om vergeten te worden?

Deze dingen, die tegenwoordig gewone christelijke leerstellingen zijn, werden in zijn dagen slechts als het gepraat van dweepers beschouwd; evenals de hervormingen, die sommigen van ons nog zullen beleven, voor revolutionair worden verklaard, en als een utopie belachelijk worden gemaakt.

O, jonge mensen, als je een idee hebt gekregen, dat je tijd vooruit is, houdt het vast en werkt ervoor, totdat je er wat mee bereikt. Als je een droom hebt gedroomd, die van de Heere kwam, overweegt die gedurig, totdat je er volkomen zeker van zijt, dat hij geen damp is uit een verhit brein, of rook uit de hel; en wanneer het voor je hart duidelijk is, dat hij een vuur is van het altaar van God, werkt dan en bidt, en wacht je tijd af. Misschien kan het vijftig jaar in beslag nemen om dat denkbeeld uit te werken, of wat erger is, dat je het in je leven nooit verwerkelijkt zult zien, maar wat zou dat dan nog? Je moet misschien die gedachte achterlaten, gezaaid in het stof, maar de gedachte zal niet sterven, doch een oogst verder brengen, wanneer Je bij de engelen zijt.

Laat je, bid ik je, niet afwijzen, omdat het bij geval iets nieuws lijkt, of te geestdriftig, of je tijd ver vooruit, om het dan in een hoek te zetten, maar draagt er zorg voor en koestert het. En als het niet uit God is, laten wij dan hopen, dat een weinig ervaring je ervan af zal helpen. Maar als het van de Heere is, dan zult je er steeds meer aan hechten, en straks zal God voor je een gelegenheid vinden om het in praktijk te brengen. De grote Vader van de geesten zegt inderdaad tot je, wanneer Hij je een groot plan toevertrouwt, wat de dochter van de Farao tot Jochebed zei: "Neem dit kind mee, en zoog het voor mij, en ik zal je je loon geven", en hoewel de Mozes, die Je verzorgt, misschien niet tijdens je leven Israël bevrijdt, zult je toch je loon ontvangen, als je die gedachte voor God aankweekt.

Veel ingevingen, die van God tot de mensen komen, zijn niet zo zeer gezichten voor hen, als zij dat zijn voor de wereld buiten hen. En moeten wij ons daarover verwonderen? Wetenschapsmensen en kunstenaars moeten dezelfde proef doorstaan. Stephenson kondigt aan, dat hij een machine zal maken, die zonder paardenkracht

twaalf mijl per uur zal lopen - hoe brulden de conservatieven in het Lagerhuis, toen evenals nu met domheid geladen, tegen de man als was hij een geboren dwaas! Hoe duidelijk zou blijken als de machine begon te werken, dat de wielen wel konden draaien, maar dat de machine nooit een duim van zijn plaats zou komen! Of als zij zich met grote snelheid verder bewoog, dat de passagiers geen adem meer konden halen! Toch heeft Stephenson nog tijdens zijn leven zijn droom in vervulling zien gaan, en wij hebben die in ons leven als een nog veel wonderlijker kracht gezien. Welnu, als wetenschapsmensen dit kunnen verduren, en als wij nog eens terugdenken aan het brullend gelach, dat door Sydney Smith werd aangeheven tegen "de geïnspireerde schoenlapper", toen deze sprak over de verovering van Indië voor de Heere Jezus Christus, dan mogen wij er wel op voorbereid zijn, dat wij, wanneer wij van God een ingeving krijgen, moeten optornen tegen een wereld van smaad, en tegenstand, en verachting voor een korte tijd, en om dan te zeggen:

"Trek er je niets van aan, er komt een dag, die het haastig oordeel van deze wereld ongedaan zal maken. Gij, kinderen van de duisternis, bent geen geschikte jury om te beraadslagen over vraagstukken van het licht. U, blinde mensen, die God niet kent, noch de heerlijkheid van zijn macht, bent niet bevoegd om te oordelen over gedachten, die uitstralen vanuit de eeuwige Geest. Je kunt je oordeel geven, maar de Heere zal het te niet doen, en de tijd, die altijd aan de kant van de waarheid staat, zal eerlang het lachen in een andere richting wenden."

Na deze eigenlijk te lange inleiding, wil ik thans belijden, dat ook ik, op mijn eigen manier, een gezicht heb gezien, en hoewel je in de komende dagen van mij zult zeggen: "Zie, daar komt die dromer aan", zal ik toch, zoals hij, die een droom heeft, wordt verzocht zijn droom te vertellen, de mijne vertellen.

Mijn droom is deze: Ik heb in een gezicht de zendingsgeest in Engeland, die thans is ingesluimerd, zien opleven, ontwaken en herleven. Ik heb gezien - de wens was de vader van het gezicht - ik heb gezien, dat de ijver van onze eerste zendingsdagen tot ons terugkeerde. Ik heb jonge mensen gezien, verlangend naar het zendingsveld; en oude mannen en vaders, zittend in een verenigde raad om fouten te verbeteren, nieuwe werkwijzen te beramen, en oude te versterken, zodat, hoe dan ook, de machtige zegewagen van Christus zou kunnen verder rollen, en zijn overwinningen konden worden bespoedigd. Ik meende te zien, dat de christelijke Kerk van het ene einde van Engeland tot het andere werd beroerd door een diep besef van haar plicht jegens de heidenen: christenpredikers vol kwellingen en smarten vanwege myriaden stervenden; christenmannen en vrouwen allerwege mild bijdragend van hun bezit, terwijl voor het werk geschikte mannen naar voren drongen bij de oproep van de grote Heer van de oogst om te arbeiden op het grote oogstveld. Zo'n gezicht heb ik gezien. Door de genade van God zullen wij er getuige van zijn, dat het werkelijkheid wordt! Zou het God behagen, dat de gevangenschap van ons Sion mocht worden gewend, dan zouden wij zijn gelijk degenen, die dromen; dan zou onze mond worden vervuld met lachen, en onze tong met gejuich, terwijl de heidenen zouden zeggen: "De HEERE heeft grote dingen aan hen gedaan."

Ik zal deze avond eerst trachten mijn gezicht te rechtvaardigen, en aan te tonen, dat het volstrekt niet onredelijk is; ten tweede zal ik met enkele woorden het gezicht uitwerken en de bijzonderheden ervan aangeven; en dan zal ik in de derde plaats, als de tijd het ons toelaat, pogen de verwerkelijking ervan te bevorderen.

1. LATEN WIJ TEN EERSTE ONS GEZICHT RECHTVAARDIGEN.

Wij droomden, dat de zedingsgeest onder ons plotseling was herleefd, dat de zending met groter ijver oprukte, en dat God daaraan een veel groter zegen beliefd te schenken, dan Hij dat de laatste tijd heeft gedaan. Er zijn meer onsamenhangende dromen geweest dan die van deze wereld, en daarom eerst dit: *dat hetgeen, waarvan wij hebben gedroomd, klaarblijkelijk nodig is.*

Broeders, wij behoren niet bij hen, die klaar staan om sombere voorspellingen te doen en te klagen bij de eerste moeilijkheid, die zich bij een grote onderneming kan voordoen, maar geen mens kan op onze Baptistenzending terugblikken - en ik neem aan, dat wij niet veel slechter zijn dan anderen - zonder het gevoel, dat er een behoorlijke algemene verflauwing is van belangstelling voor de zending, en Hoewel de fondsen niet zoveel teruglopen, begint toch de jaarlijkse terugkeer van een schuld, die verre van welkom is, samen met andere dingen, duidelijk te maken, dat de zedingsijver opnieuw moet worden aangewakkerd. Dit vloeit verder deels uit het feit, dat het nieuwe ervan af is, daar het werk nu al meer dan vijftig jaar aan de gang is; en deels hieruit, dat wij de laatste tijd weinig echt verrassende gebeurtenissen hebben waargenomen, die een betoning van geestdrift oproepen.

Dat het zedingsvuur bestaat is zeker, want toen de jongste gebeurtenissen op Jamaica als het ware werkten als een verkwikkende bries, gloeiden en vlamden de sintels opnieuw. Het is er, ongetwijfeld, want het hart van de Kerk leeft; het is er, maar op de een of andere manier sluimert het. U, die zich de daverende stem van William Knibb herinnert, en de grote bijeenkomsten, die werden gehouden, wanneer enigen van zulke broeders in het vaderland terugkeerden om te vertellen wat God onder de heidenen had gedaan, moet wel het gevoel hebben, dat je bent terecht gekomen in lusteloze, onbelangrijke dagen van het zedingsleven, waarin de zaak smakeloos en oudbakken is, en waarin de mensen de droesem van de wijn hebben bereikt, en de nieuwe wijn nog niet in de druiventrossen is. Welnu, als dit dan zo is, laat men er dan aan denken, dat de zedingsijver niet moet verslappen. Als er ook maar één punt is, waarvoor de christelijke Kerk haar ijvervuur witgloeiend moet houden, dan is dat het punt van de zending onder de heidenen. Als er iets is, waarbij wij geen lauwheid kunnen dulden, dan is dat bij het brengen van het Evangelie aan een stervende wereld. Hoe kunnen wij verwachten, dat wij in zo'n onderneming, met voor onze armzalige zwakheid zulke onoverkomelijke moeilijkheden, ooit zullen slagen, als ook maar iets van onze kracht ongebruikt wordt gelaten?

Met al wat wij bezitten zijn wij al zwak genoeg, maar hoe kunnen wij verwachten, dat de zegen van God op ons zal rusten, als wij slechts een déél van het leger naar het slagveld zenden, als wij maar de hélf van onze kracht aanwenden? Rekent er maar op, dat de verslapping van de ijver in het vaderland werkt als de kanker in het buitenland, en wanneer het hart van het Christendom in Engeland niet krachtig klopt, dan bemerkt elk afzonderlijk lid van het zedingslichaam het verval, en er is nergens een zendeling, vanaf de sneeuwvelden in Labrador tot de brandende hitte van Afrika, die niet verzwakt en wordt benadeeld, wanneer het christelijk publiek in het vaderland het weldoen moe begint te worden. Het is dan ook nodig, dringend nodig, dat ons gezicht tot een werkelijkheid wordt gemaakt.

Ons gezicht is te rechtvaardigen, omdat het zeer wel mogelijk is, dat het inderdaad verwerklijkt wordt. De zaak is niet te moeilijk om dat te verwachten. Het was voorzeker een heel wat zwaarder werk om de zending op gang te brengen, dan het zal zijn om haar volkomen en met ernst te doen herleven. Als wij maar willen onderzoeken wat de mogelijke oorzaken zijn geweest van elk verval, dat bestaat, dan

zullen wij naar mijn gedachte ontdekken, dat zij niet zo diep verborgen zitten, en ook niet moeilijk te verwijderen zijn: zij zijn slechts oppervlakkig, en een weinig liefde en ernst zal ze spoedig wegnemen.

Broeders, wij beginnen als denominatie ons dichter om onze banier te scharen. Tot nu toe waren wij min of meer verspreid over het veld, afgezonderd, verdeeld en daarom zwak. Maar thans beseffen wij, dat onze kracht naast God in onze eenheid ligt, en wij sluiten onze gelederen, ieder met zijn broeder. Wij voelen het vuur van een heilige liefde branden in ons hart, en als wij bij elkaar komen, en in een broederlijke gezindheid beginnen te spreken over de moeilijkheden, die voor ons liggen, dan zullen ze alle verdwijnen. Wanneer wij liefdevol fouten herstellen, uitwassen, zorgvuldig verwijderen, en moedig voorwaarts gaan, dan zal de steen van het graf worden gewenteld, voordat wij het bereiken, en zo niet, dan zullen wijzelf hem afwentelen in de naam van God en door zijn kracht. En als er een verslapping is geweest, dan zal juist deze samenkomst, waarin jonge en vurige geesten aanwezig zijn, ertoe bijdragen het materiaal te verschaffen om daarmee een vuur te ontsteken, dat nooit meer zal uitdoven.

Meer dan dat - het is niet slechts mogelijk, dat onze droom werkelijkheid wordt, maar het is ook zeer waarschijnlijk, want zo is het altijd geweest. Als de Kerk van God soms voor een kleine poos in verval geraakte, dan werd haar onverwacht van het aangezicht van de Heere een tijd van verkwikking geschonken. Wij weten niet wat God in voorraad heeft. Hij is rijk aan verrassingen: zijn beste wijn verbaast ons allen het laatst.

Wanneer de duivel volkomen rustig op zijn troon zit, dan brengt God een mijn tot ontploffing, en laat zijn rijk aan gruzelementen in de lucht vliegen. Juist op het ogenblik, waarop de wijze en de dwaze maagden gelijkelijk hun lampen lieten uitgaan, wordt de roep gehoord: "Zie, de bruidegom komt!" en staan de maagden op om hun lampen bij te vullen. Zo zal het ook bij ons zijn. Ik ben vol hoop, dat God, in antwoord op een ernstig gebed, onder ons spoedig een algemeen, krachtig verlangen naar de heerlijkheid van Christus zal zenden, dat vergezeld gaat van een brekend hart en een wenend oog vanwege de heidenen, die verloren gaan, en met een ernstig besluit, dat wij in de kracht van de HEERE geen moeiten zullen sparen, en geen pogingen zullen nalaten, waardoor wij het Evangelie kunnen bekend maken tot aan de einden van de aarde. Ja, een volkomen vernieuwing van het zendingsgenootschap, een herleving van de zendingsgeest, en een ontwaking van onze kerken is verheugend waarschijnlijk - het zou inderdaad ongelukkig zijn, als dat niet zou gebeuren.

Wij zullen nog iets meer zeggen over dit onderwerp, namelijk dat zo'n vernieuwing ernstig van ons wordt geëist. Wat zijn onze persoonlijke verplichtingen jegens de Gekruisigde? Wat hebben wij niet te danken aan het Evangelie, dat ons heeft bevrijd van een eeuwige ellende, en ons een eeuwigdurende zaligheid heeft gewaarborgd?

Verlosten, wedergeborenen, tot kinderen aangenomenen, gerechtvaardigden, geheiligden, met je voeten op de rots, een lied in je mond, en je gangen vastgemaakt - zult je deze avond niet beseffen, dat het een oproep uit de hemel is om ernst te maken met het vergaderen van de verkorenen van de Heere uit alle volken, die op de aardbodem wonen? Sluimerde onze Zaligmaker bij zijn levenswerk? Was Hij traag in zijn dienst voor onze verlossing? Dán zouden wij laks mogen worden, maar als Hij, zijn aangezicht richtend naar Jeruzalem, hunkerde naar de doop, waarmee Hij zou worden gedoopt, en als Hij werd geperst, totdat het was volbracht, dan eist Hij van ons, naar de mate van ons kunnen, dezelfde vastberadenheid en doelbewuste volharding en zelfopoffering. Ik gelast je, jonge mensen, daar je de Heere Jezus

Christus hebt ontvangen: weest niet traag om je geld en je krachten voor Hem te besteden. Alles is te weinig, zullen wij Hem dan minder geven dan alles? Gloedvolle diensten zijn te armelijk, zullen wij dan lauw zijn? Daal neder, o hemels vuur, en zet ons thans in vuur en vlam, want alleen je vlammen kunnen ons doen leven, zoals wij moeten leven!

Ik wil bij dit punt niet langer stilstaan. Je hebt mij mijn droom alreeds vergeven.

2. LATEN WIJ ERTOE OVERGAAN, HET GEZICHT UIT TE WERKEN.

Men heeft mij gevraagd om deze avond voornamelijk tot jonge mensen te spreken. Ik ben zelf een jongeman, en daarom zult ge, als ik iets uitermate visionairs zeg, de rechtvaardiging daarvan aanschouwen in de tekst: "Uw jongelingen zullen gezichten zien." Mijn droom scheen deze vorm aan te nemen: opdat het zendingswerk zou worden vernieuwd, tot nieuw leven gebracht, en verder gezet met kracht en met hoop op resultaat, scheen het nodig, dat er vooral onder onze jonge leden een ervaring van krachtig en ernstig gebed zou komen, en een nauwgezet meeleven met het zendingswerk. De kracht van het gebed kan nooit worden overschat. Zij, die God niet kunnen dienen in de prediking, behoeven dat niet te betreuren, als zij maar machtig kunnen zijn in het gebed. Daarin ligt de wezenlijke kracht van de Kerk. Het is de spier, die de arm van de almacht in beweging brengt. Als iemand maar kan bidden, dan kan hij alles doen. Hij, die weet, hoe hij God kan overwinnen in het gebed, heeft hemel en aarde tot zijn beschikking. Er is niets, o jongelui wat je niet kunt ten uitvoer brengen, als je God slechts kunt overmogen in het gebed. Welnu, ik bedoel niet te zeggen, dat onze gebedssamenkomsten voor zendingsobjecten druk bezocht moeten worden - ieder weet dat, maar tracht ieder ze ook bij te wonen?

Maar ik wil dit zeggen, wat hoogst waarschijnlijk wordt vergeten, dat het goed zou zijn, als wij, een ieder van ons, persoonlijke gebedstijden zouden instellen om bij God in het bijzonder te pleiten voor de bekering van de heidenen. Het zal een gedenkwaardige dag zijn, wanneer de jonge mensen uit dit gezelschap zeggen: "Wij willen niet slechts de gebedssamenkomsten voor dit doel bijwonen, maar wij willen er ook, een ieder van ons, als voor het aangezicht van de Heere, een gewetenszaak van maken dat tenminste één uur per week zal worden afgezonderd en besteed voor persoonlijk gebed ten behoeve van het zendingswerk." Jij zult wel niet rondom de waringboom staan, omringd door zwarte gezichten, en vertellen van de Christus van Krishna, maar in je eigen kleine kamer, bij de oude leunstoel, zult je even zeker door dringende smeekbeden stromen van zegeningen op de heidenen doen neerdalen. Hierbij kunnen zowel onze oude mannen en moeders, alsook onze jonge mannen en meisjes zich verenigen. Als het zó is, dat de gehele kerk één vurig, aanhoudend, en krachtig gebed tot God opzendt; "O Heere, ontbloot Uw arm voor Christus en voor Zijn waarheid", voorwaar, voorwaar zeg ik je, Hij zal je haastig recht doen, ook al laat Hij je lang wachten. Je gebeden zullen komen tot in de oren van de Heere, de God der leger- scharen, en Hij zal de heerlijkheid van zijn macht openbaren.

Verder, als onze jonge mensen, die gezichten zien, op hun gebeden een daadwerkelijke krachtsinspanning laten volgen, dan zullen wij in onze kerken een groter en doeltreffender staf van collectanten en contribuanten aanschouwen. Dan zouden wij mensen vinden, voor wie het een kwestie van beginsel zou zijn, iets van hun bezit te schenken, door tienden te geven, of in een andere behoorlijke verhouding bij te dragen, zodat het Koninkrijk van Christus nooit een lege schatkist zou hebben. Ik spreek tot sommigen, die hier dikwijls zitten, en die het niet nodig hebben, dat tot hen een woord wordt gezegd bij wijze van aansporing tot milddadigheid, want ik kan

mij in dit opzicht op hen beroemen, dat zij meer doen dan alles wat ik zou kunnen verwachten. Maar ik zou wel willen, dat diezelfde opgewektheid om te geven in de gehele kerk overheerste; dat de mensen zouden geven, niet omdat het hun wordt gevraagd, noch uit een soort wedijver of gedwongen, maar omdat God het hun gegeven heeft, en zij hun rentmeesterschap erkennen. In een kerk kunnen dikwijls enkele mensen het geheel tot milddadigheid bewegen. Het voorbeeld van weinigen, en die weinigen zijn misschien niet de rijksten, kan aanstekelijk zijn voor de gehele massa; en vooral kunnen enkele jonge mensen, met hun spreekwoordelijke geestdrift rechts en links oprukken, totdat zij de trage menigte hebben aangepord, en de gehele gemeente hebben gedwongen vrijgevig te zijn voor de zaak van Jezus Christus.

Je zult zeggen, dat mijn droom tot nu toe redelijk is geweest. Als wij allen zouden bidden voor de zending, en allen zouden geven om haar te steunen, dan zou ons zeer terecht gevraagd kunnen worden: "Wat hebt Je meer gedaan dan anderen?" Want welke Rooms-Katholiek is er, die niet ijvert voor de verbreiding van zijn godsdienst? Welke heiden is er, die niet evenveel geeft als één van ons geeft, ja zelfs heel wat meer dan wij geven, voor zijn bijgelovigheden? Maar als wij daarnaast veronderstellen, dat er hier een aantal jonge mensen aanwezig zou zijn, die elkander heel goed kennen; jonge mensen, die in hetzelfde heiligdom zijn opgeleid, opgevoed in dezelfde kerk, - en die morgen zouden samenkomen, of op een andere geschikte tijd, en tot elkander zouden zeggen: "Nu dan, wij drijven zaken, wij zijn nog maar net begonnen in het leven, en God schenkt ons meer of minder voorspoed; wij gaan trouwen; onze kinderen beginnen ons te omringen; maar toch geloven wij, dat wij het ons nooit mogen veroorloven geheel op te gaan in een louter wereldse levenswijze; nu dan, wat moeten wij doen voor de zending?"

En veronderstel dan, dat de vraag werd gesteld: "Is er één onder ons, die zich eraan zou kunnen wijden, om voor ons de heidenen te gaan onderwijzen? Daar de meesten van ons daarvoor niet de bekwaamheid bezitten, of zich niet tot dat werk geroepen voelen, is er wellicht één op de twaalf van ons, jonge mensen, die naast elkaar op de Zondagsschool zijn opgegroeid, die de bekwaamheid heeft en zich geroepen voelt om te gaan?"

Laten wij dit tot een raak van gebed maken, en wanneer de Heilige Geest zegt: "Zondert die en die af tot het werk", dan zullen wij, de andere elf, die overblijven, dit doen - wij zullen tot hem zeggen: "Komaan, broeder, je kunt niet thuis blijven om fortuin te maken of ruim je brood te verdienen; je moet jezelf geheel geven aan een zeer bezwaarlijke en ernstige onderneming, en dan zullen wij je onderhouden; wij kennen je - wij hebben vertrouwen in je; daalt jij neer in de put, dan zullen wij het touw vasthouden; ga verder in verbinding met het eigen genootschap van onze denominatie, maar wij zullen elk jaar met elkaar de kosten dragen! Hebt je geloof genoeg om te gaan in het vertrouwen, dat de Heere zal zorgen? Dan zullen wij geloof genoeg hebben, en genoeg milddadigheid, om te zeggen, dat wij in je behoeften zullen voorzien. Jij predikt voor Christus, wij zullen geld verdienen voor Christus. Wanneer jij de Bijbel opent voor Christus, dan zullen wij de winkelluiken openen voor Christus. En terwijl Je de banier van de liefde van Christus ontplooit, zullen wij het laken ontvouwen, of kruidenierswaren verkopen, en wij verplichten ons om steeds je aandeel af te zonderen, omdat gij, als onze broeder, bezig bent ons werk te doen."

Ik wou, dat wij zulke Godvruchtige clubs bezaten - heilige bondgenootschappen van ernstige jonge mensen, die zó hun zendeling liefhebben, voor hem voelen, voortdurend iets van hem horen, en op zich nemen voor zijn levensonderhoud te

zorgen. Welnu, ik zou denken, dat zij voor zo'n werkplan vijftig maal, honderd maal zoveel zouden geven, als zij vermoedelijk aan een onpersoonlijk genootschap zouden geven, of aan iemand, van wie zij alleen de naam kennen, maar wiens gezicht zij nog nooit hebben gezien. Ik ben benieuwd, of ik ooit van mijn leven zo'n club nog eens zal zien. Ik ben benieuwd, of zo'n club in het midden van deze kerk, of in een van de kerken in Londen, nog eens zal ontstaan. Mocht dat het geval zijn, dan zal ik er blij om zijn, dat ik daarvan een gezicht heb gezien.

Verder heb ik ook gedroomd, dat er in onze kerken een zeer groot aantal jonge mensen zou opstaan, die het als het allerhoogste verlangen van hun leven zouden beschouwen, om zich aan het werk van Christus in het buitenland te wijden, en die, wanneer zij zien, dat in Londen en in geheel Engeland de mensen het Evangelie kunnen horen, als zij dat willen, terwijl vele heidenen het niet kunnen horen, of zij het graag willen of niet, het als hun plicht zouden voelen Christus te dienen op het vreemde arbeidsveld; en ik was benieuwd, of deze edele kameraden zich zouden aanmelden en zouden zeggen: "Hier ben ik, zend mij."

Daarna heb ik overwogen, of God genoeg van de zendingsgeest op deze mannen zou uitgieten om hen te doen zeggen: "Nu dan, het zendingsgenootschap zit in de schuld, en kan ons niet aannemen, het heeft al genoeg mensen te onderhouden; het doet genoeg goed werk, ik zal het niet lastig vallen. Ik wens geen enkele broeder tot last te zijn. Als je wilt, zend me uit, en laat mij mijn geloof in God in praktijk brengen, terwijl ik alleen dit tot mijn bemoediging bezit, dat Je achter mij zult staan en mij zult geven wat je kunt, terwijl ik slechts van je gebruik zal maken voor wat ikzelf niet kan verwerven."

Ik ben benieuwd, of wij het volgend jaar vijftig of honderd, of twee zendelingen onze kusten zullen zien verlaten, voor wie de overtocht is betaald, en die zullen landen in een vreemd land, met maar net genoeg bij zich om zichzelf te onderhouden, totdat de taal is geleerd, en die zich dan, in vertrouwen op God, aan het werk zetten om in hun eigen levensonderhoud te voorzien.

Ik stel je Paulus voor ogen, jonge mensen. Toen hij voor het eerst het Evangelie predikte, was hij tentenmaker, en verdiende hij zijn eigen levensonderhoud. Zijn er in deze dagen geen beroepen, waarmee iemand zijn levensonderhoud kan verdienen, en toch nog het Evangelie prediken? Het is niet het beste dit te doen - het is voor iemand het beste om al zijn tijd aan zijn dienstwerk te geven, maar als je het beste niet kunt krijgen, dan moet je het naast-beste nemen. Zijn er geen dokters te vinden, die zich in China en Indië niet slechts een bestaan, maar ook veel meer verwerven, en die ter zelfder tijd het Evangelie zouden kunnen verkondigen? Gode zij dank is er zo iets als een medische zending! Gode zij dank, dat de medische wetenschap niet is achtergebleven in het zenden van helden naar het arbeidsveld! Maar zijn er geen andere beroepen? Jonge mensen, zijn er in Indië geen ambtenaars nodig? Ik tref mensen aan bij dozijnen, die daarheen gaan om hun fortuin te maken, en die hun gezondheid verwoesten; ik zie jonge vrouwen heengaan om vrijwel op goed geluk met Indische kolonisten te trouwen.

Hebben wij dan geen jonge mannen en vrouwen, die de evennachtslijn willen overtrekken en hun weg vinden rond Kaap de Goede Hoop, om het Evangelie te prediken, met het voornemen hun werk in de handel te gebruiken als een middel ter introductie en voor levensonderhoud? Zo moest het ongetwijfeld zijn. Ik weet, dat er op ditzelfde ogenblik honderden christenmensen wonen langs de kusten van Zuid-Amerika, vooral van Brazilië en de Argentijnse Republiek, waar door de regering voortdurend wordt gevraagd naar bekwame handwerkslieden, werktuigkundigen en

dergelijke, en ik heb er dikwijls op gehoopt te horen, dat sommigen van' deze mensen met christelijk zendingswerk zouden beginnen. Ik heb mij er dikwijls over verwonderd, waarom er niet meer van zo'n aard is gedaan. Wij horen van onze jonge broeders, dat zij weggaan naar Marokko, naar Algerije, naar Turkije en Egypte - er is in bijna elk deel van de wereld vraag naar hen, want de jonge mannen van Engeland zijn juist het puikje van de mensheid, en van de verschillende beroepen, die verband houden met machinerie, zijn er nauwelijks, die zonder hun bemiddeling zijn te leren. Wat moeten wij denken van hun geloof, als zij geen evangelisten worden?

O, jonge mannen en vrouwen, welk een prachtige gelegenheden moeten er voor sommigen van je openstaan! Ik ben er zeker van, dat dit zo is, en als je er werkelijk je hart op zou zetten, vastbesloten, dat je niet het doodse leven van de meesten van ons zou willen leven, maar uzelf zou willen onderscheiden in de dienst van Christus, wat zou je dan niet kunnen bereiken! Waar een wil is, daar is een weg, en als er een vast voornemen zou zijn, dan zou God de middelen zenden. En Hij, die je bezielde tot zo'n graad van geestelijk leven, dat je niet kon rusten, tenzij je het Evangelie aan de goddelozen zou vertellen, zou toch niet zijn zorg zó tegen zijn genade laten ingaan, dat Hij de deur voor je gezicht zou sluiten, wanneer je bereid zou zijn om je in dienst van zijn zaak te stellen.

"Dat is een droom", zegt iemand. Goed en wel, - mogen sommigen van je hem dromen, dan zal misschien midden in de droom voor je een gelaat opdoemen, dat, als het langzamerhand vorm aanneemt en duidelijk wordt, en je zijn trekken onderscheidt, wonder veel op het uwe zal gelijken, en als je ontwaakt moet je misschien zeggen: "Hier ben ik, Heere, zend mij, want waarheen Je ook verlangt, dat ik zal gaan, daarheen wil ik gaan om de Naam en de liefde van onze Heere Jezus Christus te verkondigen."

Ach, wanneer zal ik weer eens de zendeling van deur tot deur zien gaan, vastbesloten om, overeenkomstig het bevel van zijn Meester, alles te eten wat men hem voorzet, daar hij gelooft, dat de arbeider zijn loon waardig is, en dat hij mag verwachten zijn loon te vinden onder hen aan wie hij het Evangelie predikt; daar hij gelooft, dat de gebruikmaking van gastvrijheid de sleutel van de zending is, en dat een eten van het zout van de vreemdeling de kortste weg is om hem het brood des levens voor te zetten, en dat het aanvaarden van gastvrije hoffelijkheid het juiste middel is om het kostbare Evangelie bekend te maken? Mochten wij dit in ons leven aanschouwen! Dat dillen wij, door de genade van God, als zijn Geest ons bezoekt.

III. Tenslotte, en slechts zeer beknopt: wat zullen wij doen om DE VERWERKELIJKING VAN DIT GEZICHT te bevorderen?

Als wij de Heere liefhebben, dan kunnen wij allen iets doen, en dat weinige zal in hoge mate een zegen zijn voor onszelf. Zullen wij ooit de bezieling voor de zending tot haar hoogste en meest volkomen staat zien opgevoerd, dan moet het zijn, doordat ieders eigen persoonlijke godsvrucht stijgt tot de hoogste graad. Nu dan, wij zijn nog niet eens halve heiligen - velen van ons schijnen te vergeten wat heiligheid betekent. Wij zijn ermee tevreden, als wij maar zijn gered, gelijk een nog net levend op de oever getrokken drenkeling, en dat is alles. O, dat wij daarmee niet tevreden waren, maar dat onze liefde tot Christus vurig was, onze hoop op Christus helder en klaar, ons geloof in God vast en onwankelbaar. O, dat wij Christus dienden, niet met een slakkengang, maar met de uiterste inspanning van een mannelijke kracht, die in de beste conditie is. O, dat wij Christus liefhadden en voor Christus werkten tot het laatste beetje brandstof, waarmee de machine kon worden gedreven. O, als wij maar voor één keer

konden zien, wat mannelijke kracht zou kunnen doen, als God daarin was. O, dat sommigen van ons ertoe werden opgewekt om als een Brainerd') te zijn, in leven en sterven, door de liefde tot Christus; mannen, die werden overmeesterd door Goddelijke liefde, als slaven geboeid weggevoerd in de gezegende gevangenschap van de liefde tot de zielen van mensen. Moge het hij je tot een hartstocht worden, mannen en vrouwen, om brandhout uit het vuur te rukken! Je zult nooit echt nuttig zijn, voordat het zover is. Als heilig werk alleen maar een ontspanning is voor je vrije ogenblikken, dan zult je niets uitrichten; je moet er een beroep van maken, een ernstige bezigheid. Het moet je roeping zijn, je spijs en drank, om de wil te doen van Hem, die je heeft gezonden. Wanneer de christelijke Kerk op deze wijze van ijver gloeit, dan zal haar gloed toenemen met een sterke hitte als van een vulkaan, waarvan de geduchte vuurhaarden in zijn binnenste niet kunnen worden bedwongen, maar zijn zijden komen in beweging en beginnen uit te zetten, en dan, na een gerommel en een deining, schiet er een geweldige vuurzee regelrecht naar de hemel, en daarna lopen vanaf zijn rode randen stromen gloeiende lava naar beneden, die zich brandend een weg banen door de vlakke daaronder.

O, als zo'n vuur eens ontstond in het hart van de christelijke Kerk, totdat zij begon te schudden en te trillen van een onuitblusbare ontroering, dan zou een geweldige vuurzee van gebed opgaan naar de hemel, en daarna zou de brandende lava van haar onoverwinnelijke ijver over alle landen stromen, totdat alle volken zouden vragen: "Wat voor nieuws is dit op aarde, welk een nieuw wonder, en wat is dit k ruis van Christus, waarvoor mensen leven en sterven?"

Ter ondersteuning van deze grote zaak - die vanavond het voornaamste onderwerp is - zou ik graag willen zeggen, dat jonge mannen en jonge vrouwen er goed aan zouden doen, het vuur van hun ijver te voeden met breder informatie over de toestand in de wereld ten aanzien van ons zendingswerk. Ik wou, dat zij, die ons van periodieke zendingslectuur voorzien, enig idee hadden van de grote moeite, die het kost om bij de lezing ervan wakker te blijven. Ik zou blij zijn, als zij er in elk geval een kleine portie zout hij voegden, of haar in een aantrekkelijker vorm opdienden. Ik pleit er niet voor om er lichte lectuur van te maken, maar als onze redacteurs ons op de een of andere manier iets konden geven,

het letterkundig of geestelijk gehemelte zou strelen, dan zou dat goed zijn. Maar gij, jonge mensen, bent niet afhankelijk van periodieke lectuur - ik betreur het bijna, dat zo iets bestaat - er gijn degelijke boeken over te krijgen. Er zijn bibliotheken vol met werken van zendelingen - hun reizen, hun avonturen; de geschiedenis van heidense volken - hun verlatenheid, hun behoeften, hun misdaden, hun afgoderijen, hun schandelikheden. Er is een uitgebreide lectuur voor u. Je hebt misschien geen tijd om dat alles door te nemen, maar als je er iets van leest, zult ge, denk ik, een grote toeneming van je ijver bespeuren.

Wanneer je zo'n informatie hebt verkregen, die als brandstof voor het vuur kan zijn, zorgt dan, bid ik je, dat je in deze zaak evenwichtig handelt door aanhoudende, krachtige inspanning in verbondenheid met werkzaamheden in eigen land. Zij, die in eigen land God niet dienen, zijn nergens van nut. Het is alles goed en wel, te praten over wat je zou doen, als je tot de Hindoes kon spreken. Onzin! Wat doet je, wanneer je in de straten van Whitechapel zijt? Je zult van geen enkel nut zijn in Calcutta, als je niet nuttig bent in Poplar of Bermondsey. De menselijke ziel is overal dezelfde. Haar zonden kunnen een andere vorm aannemen, maar zowel op de ene als op de andere plaats zijn precies dezelfde moeilijkheden. Het is alles goed en wel, in je eigen verbeelding een soort Don Quichot te worden, en te dromen wat je zou doen, wanneer ge, als een dolende ridder uit de hemel, een geestelijke kruistocht ging ondernemen,

vechtend tegen de windmolens.

Leg je maar toe op de bekering van de jonge broeder, die naast je in de kerkbank zit. Gaat na wat je in de winkel voor Christus kunt doen. Zie, of je je Meester kunt dienen in de kleine Bijbelclub, waarvan je lid zijt. Houdt je verzekerd, dat er in werkelijkheid geen zendingsvuur brandt in het hart van de man, die niet de zielen liefheeft van hen, die leven in hetzelfde huis en wonen in dezelfde buurt. Geef mij die man als zending, van wie wordt verteld, dat, toen hij in een huis zijn intrek nam, al de andere bewoners binnen zes maanden tot God werden gebracht; of hij was een zoon, en zijn vader was onbekeerd, maar hij liet de Heere niet met rust, totdat hij zag, dat zijn vader was behouden; of hij was een handelaar, en terwijl hij ernst maakte met de uitbreiding van zijn zaken, vond hij altijd nog tijd om evangelist te zijn. Dat is de man, die de zending in eigen land levendig houdt, en dat is de man, die de zending in het buitenland zal helpen bevorderen.

Broeders en zusters, waar het in de praktijk op aankomt is dit: zorgt voor een hoger graad van godsvrucht, voor een omvangrijker en uitgebreider kennis, en voor het in praktijk brengen van meer ijver in het werk van God, dat dicht bij de hand ligt.

Maar ach, overtuigt je ervan, dat je zelf behouden zijt. Overtuigt je ervan, dat je zelf de Christus kent, die je beweert te verkondigen. Wat is de zending anders dan een schandelijk voorwendsel, als je je offer daarin doet, maar je hart eraan onttrekt? Je praat maar wat over zendingen, zendingen, zendingen, lezingen voor de jeugd, en ik weet al niet wat, wanneer je voor uzelf vreemd bent aan de levende godsvrucht.

Nee, mijn beste vriend, begin bij huis. Moge de Heere bij je beginnen. O, jonge mannen, jonge vrouwen, ben je zelf nog niet behouden? Dan mag de heiden wel medelijden hebben met je, in plaats dat Je medelijden hebt met de heiden! Het zou mogelijk zijn, dat hier een heiden stond en zou zeggen: "Als die Bijbel waar is, als het Evangelie, waarover je spreekt, werkelijk van God is gekomen, als Christus de Zaligmaker is, als er buiten Hem geen zaligheid is, wat heb ik dan een medelijden met je, die daarvan hebt gehoord, en het toch hebt verworpen. Wat heb ik een medelijden met je, omdat je eigen Zaligmaker, die je beweert te dienen, met Zijn eigen liefdemonstert heeft gezegd, dat het Sodom en Gomorra verdragelijker zal zijn in de dag des oordeels dan u!"

Ach, laat het dan vanavond zijn, dat je je hart aan God geeft, en wanneer je je hart aan Hem hebt gegeven, denk dan eens over de zaak, waarover ik heb gesproken.

God geve, dat mijn gezicht werkelijkheid mag worden. Moge u helpen, dat het zover komt, en dan zal Christus de eer ontvangen. Amen.

1) David Brainerd, 1718-1747, een toegewijd zending onder de Indianen in Noord-Amerika, die door zijn diepe ernst en zelfkritiek, en door zijn vurige liefde voor Jezus voor velen een voorbeeld is geworden. (Vert.)

2. Aan jouw, jonge vrienden

"Ik heb aan je geschreven, jongelingen, want gij zijt sterk, en het Woord van God blijft in u, en gij hebt den Boze overwonnen." - 1 Joh. 2:14.

Johannes was rijk aan liefde, maar al strekte hij haar uit tot het uiterste, dan kon hij op deze wijze niet aan alle jonge mannen schrijven, want, helaas, niet alle jonge mannen zijn sterk, en het Woord van God blijft niet in hen allen, en zij hebben niet allen de boze overwonnen. Zij mogen dan sterk zijn door hun spierkracht, evenals Simson, maar zij zijn ook, gelijk Simson, zwak in hun zedelijke aanleg, en spoedig bevinden zij zich tot hun eigen verderf in de schoot van een zondige Delila.

Wat zijn er in Londen menigten van jonge mensen, die in plaats van geestelijk sterk te zijn, de zwakheid zelf zijn - zij buigen zich als de wilg bij elke windvlaag, zij drijven stroomafwaarts als dode vis, zij hebben noch de begeerte, noch het vermogen om tegen de bruisende stroom van de verleiding op te zwemmen! Deze zwakke jonge mensen, die in elke strik worden gevangen, en in elk lokaas bijten, zijn het voorwerp van onze ernstige bezorgdheid, maar wij kunnen aan hen geen brieven zenden om hun hulp te vragen bij een heilig werk, of om hen op te beuren met heilige vertroosting. Het is smartelijk te bedenken, dat in de geweldige menigte van de rijpende volwassenen het Woord van God niet blijft. Tienduizenden horen het zelfs niet. Zij houden de rustdag voor een dag van vermaak, en de godsdienstoefeningen voor slavernij. Veel meer duizenden schenken aandacht aan het Woord in de trant van het oude spreekwoord: "Het éne oor in, het andere oor uit." Zij aanschouwen hun natuurlijk gelaat in de spiegel van het Woord, maar zij gaan huns weegs en vergeten direct wat voor mensen zij zijn.

Het zijn jonge mensen met een goed oordeel in wereldse zaken, maar toch zó dwaas, dat zij de eeuwige dingen als louter beuzelarijen achten, een spel spelen met de onsterfelijkheid, en de vreugden van een uur een hoger prijs waard schatten dan de oneindige gelukzaligheid.

Ongetwijfeld zijn er in dit land ook een menigte van jonge mensen, die de boze niet hebben overwonnen. Ja, zij hebben er nooit aan gedacht om dat te doen, omdat zij goede maatjes met hem zijn - zij behoren tot zijn beste bondgenoten. Het is beschamend, dat het zó moet zijn, dat de duivel, wanneer hij rekruten zoekt voor zijn leger, zijn werfsergeant onmiddellijk op deze flinke jonge kerels afzendt, die een betere Meester moesten dienen, doch die maar al te bereid zijn om direct de kracht van hun jeugd en hun sterke aard aan de dienst van een bedrieger te wijden - de boze overwinnen, dat kunt je denken! Over vele jonge mensen regeert hij oppermachtig, en zij worden door hem gevangen geleid naar zijn wil. Hij fluistert hen voortdurend in, dat het melkmuilen en dwazen zijn, die het aandurven om te doen wat recht is, en die er niet van willen weten hun ziel te vergooien terwille van tijdelijke genietingen.

Welnu, er kunnen vanavond op deze plaats enigen zijn van deze jonge mensen, die niet sterk zijn, in wie het Woord van God niet blijft, en die de boze niet hebben overwonnen. Laat hun geweten dat uitzoeken, en wanneer zij zich ten volle kennen en aan zichzelf ontdekt zijn, laten zij dan weloverwogen hun positie nagaan bij het licht van dood en oordeel, en mogen zij door de genade van God ertoe worden gebracht een ogenblik stil te staan, en dan tot het besluit te komen, dat het een verstandiger handelwijze zal zijn om berouw te hebben voor God, om te geloven in Jezus, en zichzelf te wijden aan Hem, die hen sterk kan maken, en het levende zaad van Zijn Woord in hun hart kan leggen, en hen in staat kan stellen om de boze te overwinnen.

Maar ik vertrouw, dat ik deze avond spreek tot velen, die zulken zijn als Johannes

beschreef, en die de uitnemende genade kunnen prijzen, dat zij zo zijn, want zij gevoelen, dat zij, als zij aan zichzelf zouden zijn overgelaten, geen kracht zouden gehad hebben, en de levende waarheid niet in hun hart zouden vastgehouden hebben. O, laat ieder juichen van heilige vreugde, die uit zijn toestand van slavernij is verlost, uit de woestijn is gevoerd, en in het Kanaän van het behoud is geleid! O, laat er nog wat zijn, wat beter is dan lofprijzingen, namelijk een heilig leven, godvruchtige daden, aanhoudende toewijding van hen, die alzo zijn gesterkte en aangevuurd, en overwinnaars gemaakt van de zonde. 1

Over twee of drie dingen zullen wij vanavond spreken.

- Ten eerste beschrijft onze tekst de model-jongeman; vervolgens leiden wij daaruit af, dat zulke model-mannen bekwaamheden in zich hebben om nuttig te zijn. Johannes schreef aan deze jonge mannen, omdat zij zó waren.
- Sommigen hier zal ik vragen, om dezelfde reden God te dienen, omdat deze gaven juist zulke zijn, die hen bekwamen om God te dienen.
- En in de derde en laatste plaats zal ik trachten bij velen hier op dienstneming aan te dringen, in de hoop, dat vanaf dit geschikte uur velen als strijders van God zullen worden ingeschreven.

1. Ten eerste hebben wij voor ons HET PORTRET VAN DE MODEL-JONGEMAN.

Er wordt niets gezegd over zijn geleerdheid - hij kan een model zijn van alles wat geestelijk goed is, hoewel zijn opvoeding is verwaarloosd; er wordt niets gezegd over zijn rijkdom, zijn positie in de maatschappij, over zijn persoonlijk voorkomen; zonder iets om ten aanzien van een van deze dingen op te roemen, kan hij toch in de voorhoede van de strijders van Christus staan.

1. Wat in de tekst wordt gezegd, heeft alleen maar te maken met geestelijke bekwaamheden, en het gaat om drie punten.

- Ten eerste: deze jongeman is sterk. De sterkte, die hier wordt bedoeld, is niet het resultaat van het feit, dat hij jong is - het is geen louter natuurlijke kracht, maar een geestelijke sterkte, die een gevolg is van de inwoning van de Geest in de man; een sterkte, die de natuurlijke kracht naar voren brengt en heiligt, en die maakt, dat de jongeman met zijn kracht sterk is in de juiste richting. "Ik heb aan je geschreven, jongelingen, want Gij zijt sterk."

De geestelijk sterke man kan op deze wijze worden beschreven: hij is iemand, die zeer beslist voor Christus heeft gekozen. Hij is geen weifelaar, die op twee gedachten hinkt. Bij hem is nu geen enkele twijfel of aarzeling, zoals die er misschien eerst waren. Hij is voor Christus. Wie ook voor de leugen mag zijn: hij is voor de waarheid. Wie zich ook aan de kant van de oneerlijke mag scharen: hij is voor wie eerlijk is. Wie ook sluwe politiek mag bedrijven: hij is voor het beginsel van recht-doorzee. Hij is tot het besluit gekomen, dat hij van Christus is, en daarom duldt hij op dit punt geen twijfel in zijn ziel. Hij is beslist, niet slechts in zijn dienen van Christus, maar ook in zijn opvattingen. Hij wéét wat hij weet. Hij houdt stevig vast aan wat hij vastheeft. Hij is een man, sterk in de waarheid. Je kunt hem niet aan zijn oor vandaag hierheen en morgen daarheen trekken. Hij is in zijn godsdienstige opvatting niet afhankelijk van zijn godsdienstleraar; hij heeft, met zijn Bijbel voor zich, zijn eigen oordeel: door de genade van God is hij sterk geworden door zich te voeden volgens een Goddelijke leefregel. Hij is een man, die met zijn voeten stevig op een rots staat. Je kunt bijna

overal zwakke belijders ontmoeten, en je kunt hen met schoonschijnende argumenten tot bijna alles overhalen, maar de jongeman, die sterk is, zal luisteren naar wat je hebt te zeggen, en het dan in de weegschaal van zijn beoordeling afwegen, maar wanneer hij het eenmaal heeft overwogen, en te licht bevonden, dan zal hij het zonder aarzeling verwerpen. Hij verwerpt direct het kwade, en houdt zich aan wat goed is, omdat God hem door oprechtheid van hart heeft sterk gemaakt.

Terwijl hij dus sterk is in zijn beslistheid, is hij ook sterk inzake *zijn standvastigheid*. Eens geloofde hij waarheden, omdat het hem zo geleerd was, maar nu begint hij de gronden daarvan te onderzoeken, en de argumenten te ontdekken, die ze staven. Hij heeft, zo al niet alle dingen, toch genoeg beproefd om het goede te behouden. Hij is door een weinig ervaring bevestigd, want, hoewel nog jong, kan hij ervaring opdoen, en dat gebeurt inderdaad bij sommige jonge mensen, zonder dat er veel jaren verlopen. De ervaring van een enkele nacht heeft iemand soms meer geleerd dan de ervaring van jaren; en de ervaring van een enkele dag, een bittere smart, of ijverige arbeid, is meer waard geweest dan het alleen maar verlopen van een twintigtal gewone jaren van voorspoed en vreugde. Hoe weinig ervaring de man ook heeft gehad, en hoe weinig aandacht hij daaraan heeft kunnen schenken - zij hebben zich samen verbonden om hem te versterken in wat hij gelooft, en jij, hoewel hij geen lust heeft om altijd te redetwisten - hij is dat stadium inderdaad voorbij, hoewel hij geen lust heeft om altijd de dingen te onderzoeken en te beproeven - toch is hij bereid, wanneer bezwaren naar voren worden gebracht, in een geest van zachtmoedigheid daartegen in te gaan, en hij is bereid om de onwetenden en afgedwaalden te onderrichten. Hij is sterk zowel in standvastigheid als in beslistheid. En dit is niet alles. Hij is, door de kracht van onze Heere Jezus Christus, sterk geworden door een kracht, die zich aan zijn gehele geestelijke gesteldheid heeft meegedeeld. Ik vertrouw, dat een zeer groot gedeelte van onze kerkleden lééft, maar men moet verschillende proeven met hen nemen om te weten, of er enig leven in hen is. Zij lijken op personen, die zo juist uit het water fijn opgevist, en om te ontdekken, of zij leven, houdt je een spiegeltje voor hun mond en je kijkt, of er een beetje wasem op komt; je knielt neer en tracht het zwakke geluid van de ademhaling te vernemen.

"Het is iets, wat ik graag wil weten, 't wekt vaak een bang vermoeden op."

Dit is de erbarmelijke kreet van velen. Misschien is er leven in hen, maar het is leven in een flauwte of in een diepe slaap. Maar de krachtige christen is heel anders. Hij vraagt niet, of hij leeft of niet; hij wéét, dat het zo is, door wat hij in staat is te doen, door de kracht van zijn leven, door wat hij inwendig voelt kloppen, door de begeerten, die branden in zijn ziel, ja, zelfs ook door het verdriet en de smart, die hem het hoofd doen buigen. Hij weet, dat hij leeft. Anderen in onze kerken doen wel iets voor Christus, zij weten, dat zij leven, maar hun gehele geestelijke gesteldheid is verzwakt. Als zij de hamer opnemen en werken voor God, maar zó zacht, dat de spijkers het niet voelen. Als zij de spade ter hand nemen om te spitten in de wijngaard van de Meester, lacht het onkruid hen smadelijk uit. Zij zijn zo buitengewoon zwak en in het algemeen zo wispelturig, zo verzot op nieuw werk, en op het nalopen van telkens wat anders, dat zij van weinig of van geen wezenlijk nut zijn voor de Kerk.

Maar de man, die sterk is in Christus Jezus, is iemand, die als hij strijdt, de helm van zijn vijand in stukken slaat; en die, als hij slinger en steen hanteert, ervoor zorgt, dat de steen met voldoende kracht wordt geworpen om de schedel van Goliath te doorboren. Hij is een man, die, als hij bidt, de poorten van de hemel doet schudden en de gewelven van de hemel laat weergalmen. Hij is een man, die, als hij, voor zondaren pleit, geheel en al pleit - handen en gelaat, en elke spier, openbaren zijn ernst. Hij kan

geen eigen leven verder gaan, dat meer dood dan levend is. Hij is van gevoelen, dat als de godsdienst iets waard is, dat hij dan alles waard is, en hij werpt er zich met zijn gehele wezen op - hij wijdt lichaam, ziel en geest, vurig en tot de uiterste graad van zijn kracht, geheel aan de zaak van de Meester.

Ondertussen is hij niet alleen sterk in een *daadwerkelijk dienen*, maar hij is ook sterk in wat hij niet kan doen. Enige van de mooiste dingen, die in de hemel worden opgetekend, zijn de dingen, die in ons hart aanwezig zijn, maar die wij, door gebrek aan kracht, niet ter hand kunnen nemen.

Het is iets groots, broeders, altijd een werk voor ogen te hebben, dat je noodzaakt op je tenen te gaan staan om het te bereiken, en er je voortdurend naar uit te strekken, totdat je het tenslotte verkrijgt, en je dan uitstrekt naar iets, dat nog buiten je bereik ligt. Ik denk graag aan David, die neerzat voor de Heere, en nadacht over het cederen huis, dat hem niet werd toegestaan te bouwen. De sterke jongeman zal veel plannen hebben, die hem door het hoofd gaan, en hij zal zolang hij nog jong is, niet in staat zijn, die te verwezenlijken, maar zij zullen hem zo dikwijls voor ogen zweven, dat hij tenslotte moed zal grijpen, en daar zijn jaren en mogelijkheden toenemen, zal hij eindelijk verwerkelijken wat eens slechts een droom was.

Schaam je niet, mijn beste jonge vriend, die nauwelijks het huis van je vader hebt verlaten, schaam je er niet voor, dat je soms enige echte dagdromen hebt, schaam je er niet voor, gedachten te koesteren over wat je zou willen doen, als je het zou kunnen. Ik zeg dit onder voorbehoud, dat je thans alles doet wat je kunt, en op deze dag al wat je hebt aan God wijdt. Ga tot Hem, en vraag Hem je ertoe in staat te stellen, in je toekomstig leven méér te doen. Maak doelbewust plannen voor dat toekomstige leven, wees sterk in je voornemen, en mogelijk zal God je kracht en gelegenheid geven; en als Hij dat niet doet, dan zal het toch goed zijn, dat je er je hart op hadt gezet.

Ik kan bovendien zeggen, zelfs in tegenwoordigheid van de achtbare vaders, die de kansel omringen, dat wij in onze kerken danig behoefte hebben aan een geslacht van sterkere mannen. Wij willen de zegeningen niet verachten, die God ons reeds heeft geschonken. Ik geloof niet, alles wel beschouwd, dat welke eeuw ook beter was dan deze, maar dit is de tijd, waarin wij er behoefte aan hebben, dat onze jonge mensen in alle opzichten sterk zijn. Er zijn veldslagen op komst, waarin zij stevig op hun benen moeten staan. Er zullen gevechten plaats vinden, waarin zij van geen enkele waarde zullen zijn, als zij de worsteling zelfs in de voorhoede niet kunnen volhouden, of niet kunnen strijden waar hele regens van vurige pijlen neerkomen en kogels uit de hel. Houdt je ervan verzekerd, dat dit geen gemakkelijke dagen zijn, noch tijden, die ons doen dromen, dat wij de overwinning hebben behaald. Onze vaders, waar zijn zij? Zij zien vanaf hun tronen op ons neer, maar wat zien zij? Zien zij ons de kroon dragen en de overwinningspalm zwaaien?

Als het zó is, dan zien zij ons inderdaad als krankzinnigen, want dat zou het spel van een dwaas zijn. Maar zij zien ons daarentegen opnieuw onze zwaarden scherpen, en onze volledige wapenrusting weer aandoen, om dezelfde strijd te strijden, die zij hebben gestreden onder andere omstandigheden. Het jonge geslacht is, naast God, onze grote hoop in de worsteling voor Jezus. De jonge mensen van de Kerk moeten in de volgende twintig jaren haar eigenlijke ziel en kracht zijn, een geslacht van helden, door hun ijver sneller dan arenden, en door hun geloof sterker dan leeuwen.

2. De tekst geeft een uitvoeriger beschrijving van de model- christenjongeman met de woorden: "en het Woord van God blijft in u."

Hare Majesteit was vandaag aan de zuidzijde van het water'), maar zij woont daar niet.

Al de luister en zonneshijn van haar aanwezigheid zijn verdwenen, en de Westminsterbrug en Stangate zijn weer zoals zij tevoren waren. Het Woord van God komt soms met ware koninklijke luister in de ziel van jonge mensen; zij worden voor een tijd erdoor beïnvloed, en zij verheugen zich erin, maar helaas, dat gezegende Woord verlaat hen direct, en zij zijn door wat zij hebben gehoord er niets beter aan toe. Menigten zijn nog altijd hoorders van de steenachtige grond: zij ontvangen het Woord met blijdschap, maar zij hebben geen wortel, en zij verdorren direct. De modeljongeman in de tekst is niet van dat soort. Het Woord van God blijft in hem, waaronder ik versta, dat hij iemand is, die het Woord verstaat, want het moet bij hem ingang vinden, voordat het in hem kan blijven, en het kan slechts binnenkomen door de deur van het verstand. Hij verstaat het Woord, en dan, omdat hij het Woord liefheeft, sluit hij die deur toe, en houdt zich bezig met de waarheid. Er zijn beslist niet zoveel mensen, die het Evangelie verstaan, als wij soms veronderstellen. Ik ben er niet zeker van, of het terzijde stellen van de Westminster Catechismus²) een werkelijk verstandige zaak was. Dat prachtige, oude kort begrip van de leer verschaft aan hen, die daarin op een verstandige wijze zijn onderwezen, een zeer hechte grondslag, waarop daarna de waarheid kan worden gebouwd.

Een aanmerkelijk aantal van onze kerkleden verstaat de waarheid niet, die zij beweren te hebben aanvaard. Ik geloof, dat dit meer of minder van alle denominaties geldt, en dat de predikanten maatregelen moeten treffen, door cursussen of anderszins, die dan, onder de zegen van de Heilige Geest, onze jeugd zouden kunnen opbouwen in ons allerheiligst geloof. De modeljongeman wordt op deze wijze onderwezen. Voor zover zij een zaak van het verstand is, verstaat hij de waarheid. Door een krachtige liefde grijpt hij haar als met stalen haken vast, en dan dient hij haar met zijn ganse ziel: terwijl hij het Woord van God als leer vasthoudt, houdt het hém vast als een levende, inwonende kracht.

Het Woord van God blijft in hem, dat is: hij voelt voortdurend zijn invloed. Het blijft in hem, "een fontein van water, springend tot in het eeuwige leven", - een heilig vuur, dat zijn zonden verteert en zijn ziel vertroost. Het blijft in hem: een boodschapper van de hemel, die hem de frisheid van de hemelse waarheid leert kennen, die hem boven aardse verlangens verheft, en hem toebereidt voor de hemelse woningen. Het Evangelie doordringt zijn natuur. Het is met zijn eigen persoon vervlochten. Je zou hem gemakkelijker kunnen doden dan hem afvallig maken.

*"De banden, die kwellingen binden, en rijkdom,
rondom zijn hart, kunnen scheuren een keer;
maar nooit, nooit zouden zij kunnen verbreken
't houvast, dat hij heeft aan Christus, zijn Heer."*

Het Woord van God is de aanwezige plaatsvervanger van God geworden, die woont in zijn geest, en als een soeverein heerst over zijn gehele ziel. Het blijft in hem als een onvergankelijk zaad, dat de dood zelfs niet kan doden. Dit is inderdaad de gezegende jongeman: God heeft hem gezegend, en wie zal die zegen ongedaan maken?

3. In de derde plaats voegt de tekst eraan toe: "en gij hebt de boze overwonnen."

Dit wordt gezegd van de jonge man. Hij is nog maar een jongeling in de genade; hij heeft het vaderschap in Christus nog niet bereikt; en desondanks heeft hij de boze overwonnen. Het treft mij, dat men vroeger over het Christendom placht te spreken als over een krachtiger zaak dan het nu is. Wanneer de mensen bidden, dan spreken zij zelden in positieve zin over wat de godsdienst voor hen heeft gedaan. Ik heb dikwijls een broeder horen zeggen: "De Heere heeft grote dingen voor ons gedaan, wij verlangen daarover verblijd te zijn."

Wel, mijn beste broeder, als de Heere grote dingen voor je heeft gedaan, dan ben je verblijd. Ik heb het meegemaakt, dat over de tekst "de liefde van Christus dringt ons" werd gepreekt alsof hij zegt, dat de liefde van Christus ons behoort te dringen - wat zeker waar is, maar het is niet de waarheid van de tekst. Zij dringt ons metterdaad, zij heerst in de ziel. Wij spreken dikwijls van een worsteling met Satan, van een strijd, en van een streven om te overwinnen, maar de tekst spreekt van een reeds behaalde overwinning, en dat door jonge mannen. Wij ontoren God en maken, dat de mensen gering denken van het Evangelie, wanneer wij deze voorgewende nederige uitdrukkingen invoegen, daar ze alleen maar worden gebruikt om de mensen te laten zien, hoe buitengewoon nederig wij zijn. Wij zijn zo bespottelijk bescheiden, dat wij weigeren de macht van de Goddelijke genade in onze ziel te erkennen. Als mens zou ik schroomvallig spreken over alles wat ik zelf doe, maar over alles wat God in mij, of voor mij, of door mij heeft gedaan, zal ik niet met ingehouden adem spreken, maar het bevestigen en mij erover verheugen, opdat God daardoor mag worden verheerlijkt.

Er zijn hier mensen, die de duivel hebben overwonnen en zij hebben hem overwonnen in zijn vele gedaanten. Veel beschrijvingen van de duivel doen de ronde, maar ik vrees, dat geen enkele daarvan nauwkeurig is, want hij neemt verschillende gedaanten aan op verschillende plaatsen. Hij is een kameleon, altijd beïnvloed door het licht, waarin hij op dat ogenblik verkeert; een Proteus, die elke gedaante aanneemt, als die maar aan zijn doel beantwoordt. Sommige jonge mensen hebben die blauwe duivel overwonnen, die de mensen vasthoudt in wanhoop, twijfel, vrees en beven. Eens was je aan hem onderworpen. Het was je niet mogelijk, zei je, te geloven in Christus. Je vreesde, dat je nooit zou worden behouden. Je bracht tegen uzelf bittere dingen in. Maar nu hebt je hem door een eenvoudig geloof in Jezus uitgeworpen, want je weet, in Wie Je geloofd hebt, en je bent ervan verzekerd, dat Hij bij machte is je pand te bewaren. Je hebt die duivel overwonnen, en Hoewel hij tracht terug te komen, en wanneer je zaak je enige zorgen baart, of de lever wellicht niet goed werkt, zich poogt in te dringen, zal hij je toch nooit meer de oude boeien aanbinden.

Dan is er die stof-etende duivel, van wie wij nooit te slecht kunnen spreken - de gele duivel van de onrechtvaardige mammon, de liefde tot goud en zilver, de vreselijke god van Londen, die over deze stad rolt, alsof alles zijn eigendom was. In mijn gedachte zie ik hem als een draak op de spits van de kerktoren grinniken om het opschrift boven de Koninklijke Beurs: "De aarde is de Heeren, en haar volheid", en lachen, omdat hij wel beter weet, want hij meent, dat alles hem toebehoort.

Juist zoals hij oudtijds tot Christus zei: "Al deze dingen zal ik je geven, indien Je zult neervallen en mij aanbidden." Wat een streken worden er tegenwoordig uitgehaald uit liefde tot het goud! Inderdaad, sommigen van ons, die geen zakenlieden zijn, maar die desondanks niet blind zijn, weten, dat valse merken en valse maten zo stelselmatig zijn geworden, dat hun uitwerking is verloren gegaan, en dit is op zichzelf bijna even eerlijk alsof het eerlijk was. De werkelijkheid is, dat de mensen er zó gewoon aan zijn geworden om te zeggen, dat tweemaal drie zeven is, dat al hun burens zeggen: "Precies, en wij zullen je de goederen volgens dezelfde berekening betalen, zodat de zaak zelf zich moet vereffenen."

Maar de oprechte christen, de man, die sterk is, en in wie het Woord van God blijft, veracht dit alles. Hij hoort anderen zeggen: "Wij moeten leven", maar hij antwoordt: "Ja, maar wij moeten ook sterven." Hij komt tot het besluit, dat hij zijn ziel niet wil vergooien om naar rijkdom te streven, en als het niet mogelijk is een handelsvorst te worden zonder de erecode en de Wet van Christus te schenden, dan zal hij ermee tevreden zijn, dat hij arm is.

O, jongeman, als je zover bent gekomen, dan hebt je inderdaad de boze overwonnen!

Ik vrees, dat hier sommigen zijn met een grijs hoofd, die zich nauwelijks aan de strijd hebben gewaagd. Wee hun!

Over een andere gedaante van de boze moeten wij alleen maar fluisterend spreken, maar ach, hoe moeilijk is die door de jongeman te overwinnen. Ik bedoel "vrouwewellust", die mooie maar onreine, die glimlachende maar moordzuchtige vijandin uit de hel, door wie zo velen worden misleid. Salomo sprak van "de vreemde vrouw", maar de sterke christen, in wie het Woord van God blijft, gaat haar deur voorbij, en sluit zijn oor voor haar sirenenzang. Hij ontvlucht de begeerlijkheden van de jeugd, die krijg voeren tegen de ziel, hij bewaart zijn lichaam en ziel beide voor zijn Heere, die hem heeft verlost door zijn dierbaar bloed.

Jongeman, als je sterk bent en de boze hebt overwonnen, dan heb je, vertrouw ik, ook die Lucifer van hoogmoed overwonnen, en het is je streven om ootmoedig te wandelen met je God. Je hebt elke gedachte aan eigen verdienste opgegeven. Je kunt niet in uzelf roemen, noch uzelf verheffen, maar je buigt je ootmoedig neer aan de voet van het kruis, om Hem te aanbidden, die je heeft verlost van de toekomstige toorn.

Je hebt, naar ik vertrouw, ook afstand gedaan van elke onderworpenheid aan de grote, rode draak van het fatsoen, die met zijn staart zelfs de sterren van de hemel meesleept. Er zijn sommigen, die denken, dat het veel erger zou zijn om als onfatsoenlijk te worden beschouwd dan als onchristelijk te worden aangemerkt. Onchristelijk te zijn zou slechts zo'n algemene beschuldiging zijn, dat zij zich daarbij zouden kunnen neerleggen; maar onfatsoenlijk te zijn, dat zou werkelijk afschuwelijk wezen! Jonge mensen in Londen worden daardoor aangetast. Als de jonge mensen in de kerk naar de een of andere vermakelijkheid gaan - zij lezen allen een bepaald soort boeken - als zij losbandig en twijfelzuchtig zijn, dan komt daarmee de verzoeking tot hen, en alleen de man, die sterk is, en in wie het Woord van God blijft, zal de boze overwinnen door alleen te doen wat recht is - "onder ongelovigen gelovig bevonden."

2. Zo heb ik dus een model-christenjongeman beschreven. Laten wij er verder opletten, dat **DE DINGEN, DIE HEM MAKEN TOT WAT HIJ IS, DE VEREISTEN ZIJN OM NUTTIG WERK TE DOEN.**

Natuurlijk zijn bepaalde talenten nodig voor bepaalde posities, maar het is een regel zonder uitzondering, dat ieder kind van God in het Goddelijk gezin nuttig kan zijn. God heeft geen enkele dienaar, voor wie Hij geen dienstwerk heeft aangewezen. Welnu, mijn vrienden, tot wie ik thans spreek, let erop, dat je sterk zijt: als wij dit aannemen, dan zal juist de kracht, die je nu bezit, je in staat stellen zendingswerk voor God te verrichten, en de genadegaven, die in je door Christus Jezus zijn gewerkt, geloof, liefde, moed, en geduld, zijn je bekwaamheden voor heilige arbeid.

Als je predikant moet worden, dan moet je misschien een zekere mate van wetenschap verwerven. Als je zendingeling moet worden, dan zult je een bijzondere opleiding nodig hebben, maar die kunt je ontvangen. God zal je de kracht geven om die te verkrijgen, en je geestelijke sterkte zal je daarbij zeer behulpzaam zijn. En tevens is al de sterkte, die je voor ander werk nodig hebt, dezelfde, die je reeds bezit. Er zijn mensen in de wereld, die ons geen woord tot de onbekeerden willen laten spreken, want zij zeggen, en zij zeggen volkomen naar waarheid, dat onbekeerden dood zijn in zonde, en daarom moeten wij hen niet gebieden te leven, want zij hebben geen kracht om te leven. Zij vergeten, dat wij de macht hebben in het Woord en de Geest van God, en dat, als wij voor God het Woord spreken, daarmee kracht gepaard gaat. Welnu, maar al te veel wordt onder ons het feit vergeten, dat wij wezenlijk macht hebben van

boven. In het gebed bidden wij altijd om de uitstorting van de Heilige Geest, wat zeer juist is, maar denk eraan: wij hebben de Heilige Geest - de Geest is hier aanwezig. Hij openbaart zich niet altijd even duidelijk, maar Hij wordt aan zijn Kerk geschonken om in ieder van zijn volk te blijven, en als wij maar wilden geloven in zijn tegenwoordigheid, dan zouden wij dat meer bemerken. Zij, die prediken met zeer goede resultaten, zullen je zeggen, dat één oorzaak daarvan is, dat zij verwachten resultaat te hebben. Zij prediken niet in de hoop, dat er mogelijk één of twee behouden worden, maar in de wetenschap, dat het zo zal zijn, omdat het Woord van God de kracht is tot behoud.

Zij geloven in de Heilige Geest, en zij, die dat doen, aanschouwen de Heilige Geest, maar zij, die slechts aarzelend op de Heilige Geest hopen, zien Hem niet: het is met hen al naar zij geloven. Geloof, mijn broeder, dat je als gelovige de macht bezit, die nodig is om je handelshuis, dat nu zo

goddeloos is, te veranderen in een gebedshuis. Geloof het, en begin te werken als zij, die het echt geloven. Geloof, mijn jonge handwerksman, dat zij, die je des morgens voorbijgaan, door je en door God zullen worden bekeerd, als je uit je hart tot hen spreekt. Ga naar hen toe, als iemand, die weet, dat God aan hen werkt; zij zullen ontzag hebben voor je wijze van doen, en als zij je boodschap verwerpen, dan zullen zij gewaar worden, dat zij het moeilijk krijgen met hun geweten.

"Ik schrijf aan je, jongelingen, want Gij zijt sterk." Wij smeken je, die kracht te gebruiken om zielen te winnen voor Christus. Bedenkt, dat juist deze kracht, die voor uzelf een zegen meebrengt, een ander ten nutte zal komen. Juist het geloof, dat je tot Christus bracht, is alles wat je nodig hebt om anderen tot Christus te brengen. "Hij, hun geloof ziende, zei tot de verlamde: je zonden zijn je vergeven." Je zult ondervinden, dat je in datgene, waarin je inwendig geestelijk zwak zijt, ook uitwendig machteloos zult zijn voor de dienst van Christus. En in zoverre je inwendig sterk bent ten aanzien van je persoonlijke gemeenschap met de Heere Jezus, zult je ook naar die mate uitwendig sterk zijn in het werk van je Heere. Staat op, Je jongemannen; gij, die deze morgen in je binnenkamer het aangezicht van Christus hebt gezien; gij, die gedurende de dag in gebed op Hem hebt gewacht; gij, die vermaak hebt in zijn Woord, en het stof van je afschudt! Weest werkzaam in de kracht, die God je heeft geschonken om Hem te dienen, terwijl je het nog kunt. Wat de engel zei tot Gideon, dat zeg ik tot je, jongeman: "de Heere is met je, Je strijdbare held", en telkens weer: "Ga heen in deze je kracht."

Als de jongeman vraagt naar gereedschappen en wapens, waarmee hij zijn Meester kan dienen, dan verwijzen wij hem naar het volgende punt in de tekst: "Het Woord van God blijft in u." Welnu, mijn beste broeder, als je anderen verlangt te onderwijzen, dan behoeft je niet te vragen wat je hun moet leren, want dat woont in u. Hebt je een tekst nodig, die op de zorgelozen indruk zal maken? Welke maakte indruk op u? Je kunt geen betere vinden. Je verlangt te rechter tijd een woord te spreken uit het Woord van God, dat geschikt is om de treurende de troosten. Wat heeft je eigen ziel getroost? Je kunt geen betere gids vinden. Je hebt binnen in je je eigen ervaring als een onderwijzer, die je niet kan teleurstellen, en je hebt ook een bemoediging, die niet van je kan worden weggenomen. Het Woord van God zal in je opwellen als een fontein; en waarheid en genade zullen in stromen uit je verder vloeien. Ik heb weleens gehoord, dat onze Heere geleek op een man, die een kruik met water droeg, en terwijl hij die op zijn schouder droeg, liep er al druppelend, druppelend, druppelend, water uit, zodat iedereen het spoor van de waterdrager kon volgen. Al zijn volk, dat zo'n volheid van genade meedraagt, moest zó zijn, dat iedereen door wat zij hebben achtergelaten kon weten waar zij zijn geweest. Hij, die in specerijbedden heeft

gelegen, zal de lucht, waarin hij wandelt, met zijn geur doordringen. Iemand, die als Aser zijn voet in olie heeft gedoopt, zal zijn voetafdrukken achterlaten. Wanneer het levende en onvergankelijke zaad in je blijft, zullen de Goddelijke driften van de nieuwe natuur je de weg wijzen naar de verstandigste werkmethoden. Je zult veeleer door die innerlijke drang op de rechte wijze te werk gaan dan door de geschreven wet, en je persoonlijk behoud zal je het meest van pas komen om anderen van de kudde van je Meester op te zoeken.

Nog eens weer: "Je hebt de boze overwonnen."

De man, die eenmaal Satan een klap in het gezicht heeft gegeven, behoeft voor mensen niet bang te zijn. Als je dikwijls handgemeen bent geweest met een zware verzoeking, en die al worstelend hebt overwonnen, dan kunt je smadelijk lachen om alle onbeduidende tegenstanders, die je aanvallen. Het zal kloekheid wekken in de jongeman, en hem tot een waarlijk gespierd christen maken, als hij is geoefend in inwendige worstelingen. Je hebt door de kracht van de genade Satan overwonnen - gij; Welnu, dan is er hoop, dat Satan in de zondagsschoolklas, die je hebt te onderwijzen, in de harten van die jongens en meisjes, opnieuw kan worden overwonnen. Er is hoop voor de dronkenman, met wie je onlangs een gesprek had; waarom zou hij de boze niet overwinnen? Eens was je zeer zwak, maar de genade heeft je sterk gemaakt. Wat de genade voor je heeft gedaan, dat kan zij ook voor een ander doen. "Nadat ik zelf was gered", zei iemand, "wanhoopte ik nooit aan welke andere ook."

Zo moet het feit, dat Je in staat werd gesteld in een zeer vreselijke strijd een overwinning te behalen, je troosten met het oog op alle andere gevallen. Ga de achterbuurten in - zij zijn niet ver weg; dring door in de donkere stegen en sloppen. Je hebt de boze overwonnen; je kunt niets ergers aantreffen dan hem, die je reeds hebt verslagen. Laat de majesteit van de genade in je ziel voor je een troost en een aansporing zijn, en zeg nooit, dat er iets te doen valt, dat te moeilijk is voor je, die reeds van aangezicht tot aangezicht Apollyon hebt tegengestaan en hem op de vlucht hebt gejaagd.

3. De bewoordingen van de tekst brengen mij ertoe om **OP DIENSTNEMING AAN TE DRINGEN**.

"Ik heb aan je geschreven, jongelingen." In de oorlogen met Frankrijk bemerkten zekere jongemannen, dat hun naam ongelukkigerwijze stond ingeschreven op de lijst van dienstplichtigen, en zij moesten ten strijde trekken. Welnu, ik hoop, dat er in een oorlog, waaraan niemand van ons zich wenst te onttrekken, vanavond hier jongemannen lijn, van wie de namen staan ingeschreven - dienstplichtigen van de hemel - die vanavond worden opgeroepen om, meer dan tevoren in hun leven, uit te trekken tot de strijd van de Heere der heerscharen. Elke jongeman hier, die reeds tot God is bekeerd, nodig ik uit om zichzelf vanavond aan de Heere Jezus Christus toe te wijden. Dit is een zaak, die ik je niet kan aanpraten, en ik zou dat echt niet willen proberen, maar ik zou je wel willen verzoeken een ogenblik stil te zitten en bij uzelf dit te overwegen: "Ik geloof in Christus; ik ben kort geleden aan het Heilig Avondmaal geweest; ik belijd, dat ik door God verkoren ben, door kostbaar bloed ben verlost, ben afgezonderd van de rest van de mensheid, ben bestemd voor een heerlijke onsterfelijkheid: leef ik, zoals dat een verlost betaamt?"

Terwijl je je hand nadenkend over je voorhoofd strijkt, zult je waarschijnlijk tot de conclusie komen: "Dat doe ik niet; ik vertrouw, dat ik in zekere zin God dien, maar niet met mijn gehele hart, en ziel, en kracht, zoals ik dat zou moeten doen. Hoe staat het met mijn tijd? Wijd ik daarvan, zoveel ik kan, aan heilig werk? Hoe staat het met mijn talent? Openbaart zich dat het meest in het Letterkundig Genootschap of in de

zondagsschool? Worden mijn redenaarsgaven het meest ontplooid in de debatclub of in het prediken op de hoek van de straat? Geef ik aan Christus de bloeitijd, het uitnemendste en de kracht van mijn leven? Als ik dat niet doe, dan behóór ik dat te doen. Ik moet, dat gevoel ik, ik moet geheel van Christus zijn. Niet, dat ik mijn zaak in de steek moet laten, maar ik moet mijn zaak tot een zaak van Christus maken, en haar zó leiden, en van de opbrengsten zoveel uitdelen, dat ik daarmee bewijs, dat ik een rentmeester van Christus ben, die in de wereld werk voor Hem, en niet voor mijzelf. Beste vrienden, als je vanavond niet zozeer belooft als wel bidt, dat er vanaf deze tijd geen druppel bloed in je lichaam zal zijn, noch een haar van je hoofd, noch een penny in je beurs, noch een woord op je tong, noch een gedachte in je hart, die niet geheel aan de Heere gewijd zullen zijn, dan zal ik zeer verblijd zijn.

Het zal goed zijn, indien je als dienstplichtigen nog een stap verder gaat. Het "heilig werkvolk" - zoals men gewoonlijk hén noemde, die rondom de kathedraal te Durham woonden, en die waren vrijgesteld van alle herendiensten, omdat zij de kerk dienden - ik zou graag willen, dat je nu denkt aan de een of andere bijzondere positie of werkkring, waarin je uzelf, als jonge mannen en jonge vrouwen, geheel aan Christus kunt wijden. Algemeenheden behoren in de godsdienst altijd vermeden te worden, maar in het bijzonder algemeenheden in de heilige dienst. Wanneer iemand bij je komt om een betrekking, en je zegt tot hem: "Wat bent u?" en hij antwoordt: "Ik ben huisschilder, of timmerman", dan kunt je hem misschien werk verschaffen, maar als hij zegt: "O, ik kan alles", dan is het je duidelijk, dat hij niets kan. Zo is het ook met een soort geestelijke werklieden, die beweren, dat zij in de kerk alles kunnen doen, maar die in werkelijkheid niets uitrichten.

Ik zou graag willen, dat mijn dienstplichtige broeders vanavond goed bedenken, wat zij verder aan zullen gaan doen, en ik smeed hen, dit zo grondig te overwegen, dat zij, wanneer zij tot een besluit zijn gekomen, dit niet behoeven te veranderen, want veranderingen brengen nadelen mee. Wat kunt je doen? Wat is je roeping? Scholen voor verwaarloosde kinderen? Zondagsscholen? Straatprediking? Traktaatverspreiding?

Hier hebt je ruime keus: wat kies je? Verspil geen tijd, maar zeg: "Dit is mijn roeping, en door de genade van God wil ik mij daaraan wijden, met de bedoeling het zó goed te doen, als ooit iemand het heeft gedaan - zo mogelijk nog beter; met de bedoeling, om, als ik ga werken op een school voor verwaarloosden, een heel goed onderwijzer te zijn voor die kleine zwervers; en om, als ik aan een zondagsschool begin, ernaar te streven mij in de klas zo nuttig te maken, als ooit een onderwijzer zou kunnen zijn." Je zult voor de kerken geen geringe zegen zijn, als zo'n besluit wordt genomen, en als zij, die dienst nemen, bevonden worden van zo'n soort te zijn.

Bovendien zou ik willen vragen, of hier misschien geen jonge mannen zijn, die zich kunnen geven aan het christelijk predikambt, wat nog een stap verder gaat. Er zijn veel mannen, die in dienst van het christelijk predikambt behoorden gesteld te worden, maar die zich daaraan onttrekken. Je hoeft niet te verwachten, dat je er aardse rijkdom door zult verwerven. Als je enige neiging hebt van dat soort, dan bid ik u: houd je bij je stenenkloppen, daarvoor zult je beter worden betaald. Als je enigszins van gedachte zijt, dat je het predikambt een gemakkelijk leven zult vinden, dan smeed ik je om het met de tredmolen te proberen, want dat je, vergeleken met het leven van een echt christenprediker, een ontspanning zijn - tenminste in Londen. Maar als je een krachtige begeerte voelt om zielen te winnen, en als je met resultaat over andere onderwerpen hebt gesproken, en enigermate de aandacht kunt trekken, overweeg dan, of je je niet aan dit werk kunt wijden. Ach, jongeman, als ik een grootse gedachte in je ziel werp, dan heb ik daarmee alleen de eer van mijn Meester op het oog. Als de

Heere vanavond zou zeggen: "Zondert Mij af beide Barnabas en Saulus tot dit werk", als Hij de een of andere kranige, edelmoedige jonge kerel opriep, die zich misschien aan handelsarbeid zou gegeven hebben, maar die zich nu wil wijden aan de dienst van het christelijk predikambt, dan zou dat goed zijn. Pas op, dat je hem, die God wil hebben, niet tegenhoudt.

Dan heb ik verder nog te zeggen: is hier misschien niet de een of andere jongeman, die in dienst wil treden bij het zendingswerk in het buitenland?

"Ik schrijf aan u, jongelingen, want gij zijt sterk, en het Woord van God blijft in u, en gij hebt de boze overwonnen."

Jullie zijn de mannen, die wij nodig hebben. Dr. Mullens en de heer Robinson zullen blij zijn, als zij iets van je horen. Ik zou vanavond een soort proclamatie kunnen voorlezen, zoals ik die soms zie uitgevaardigd door Hare Majesteit: "Jonge mannen gevraagd."

Wij geven geen beschrijving aangaande zowel omvangs- als lengtemaat, maar wij geven deze beschrijving: "Jongemannen gevraagd, die sterk zijn, in wie het Woord van God blijft, en die de boze hebben overwonnen."

Als je zwak bent kun maar beter nog een poosje in eigen land blijven, in de christelijke kinderkamer. Die tot nu toe het Woord van God niet verblijft, zou beter nog wat kunnen wachten, totdat je bent onderwezen in de beginselen van het geloof. Die de boze niet hebt overwonnen, zou beter je ongebruikte zwaarden kunnen beproeven in de strijdperken van het eigen land. Jullie zijn niet de mannen, die wij nodig hebben.

Maar jullie die sterk genoeg bent om iets te doen en te wagen voor Jezus - jij, die geestelijk genoeg gezind zijt, zodat je het boze monster in uzelf hebt overwonnen, - jij bent de man om Satan in het buitenland te bestrijden, in zijn sterkten van heidendom, pausdom en mohammedanisme. Jullie, de uitverkoren mannen van de kerk, jullie zijn de mannen, die het Zendingsgenootschap nodig heeft.

Denkt er vanavond over na voordat je gaat slapen, en als de Heere er je toe neigt, meldt je dan aan, en zegt: "Hier ben ik, zend mij."

Nog eens: als dit onmogelijk zou zijn, en ik neem aan, dat dit misschien met de meesten van ons het geval is, kunnen wij dan vanavond niet een lijst opstellen van jonge mannen, die willen besluiten om in eigen land hèn te helpen, die de moed hebben om naar het buitenland te gaan?

Jullie, als jongemannen, hebt voortreffelijk gehandeld door te proberen een grote som voor dit werk bijeen te brengen. Je bent in dat opzicht een voorbeeld voor elke christelijke denominatie. Maar laat het plan geheel tot voltooiing komen, en wanneer het is voltooid, zorgt er dan voor, dat je het weer opnieuw doet, want het is goed om altijd ijverig te zijn in goede werken. Wij moeten vergeten wat achter ons is, en ons uitstrekken naar wat voor ons ligt. Het zal iets groots zijn, wanneer alle christelijke kooplieden doen, wat sommigen doen, namelijk iets geven van hun vermogen, in een behoorlijke verhouding. Het is een zegen voor een jongeman, als hij een zaak begint met de bepaling, dat hij de Heere in elk geval zijn tienden zal geven. De gewoonte om wekelijks wat weg te leggen voor Christus, en het dan aan Christus te geven uit zijn eigen tas, in plaats van uit je eigen beurs, is zeer prijzenswaardig. Kweekt haar aan, jonge mannen, die zo juist voor uzelf een zaak bent begonnen; en beste vrouwen, helpt je mannen om dit te doen.

Jongemannen, die kantoorbedienden bent, en een vast inkomen hebt, maakt dit tot een vast onderdeel van je wekelijks werk, en laat een gedeelte van de gewijde buit naar het buitenlandse arbeidsveld van de Heere gaan. Maar laten tegelijkertijd je bijdragen

voor een en ander nooit dienen als een ontheffing van persoonlijke dienst. Geeft jezelf aan Christus - je gehele persoonlijkheid in haar grootste kracht, je gehele persoonlijkheid, standvastig, verstandig, zonder een bijmengsel van onzuivere motieven. Moge God zijn zegen geven, om Christus' wil. Amen.

1) De rivier de Theems. (vert.)

2) Opgesteld in 1647 door de Westminster Synode, 1643-1647. (vert.)

3. Een preek voor jonge mannen en jonge vrouwen

"Mensenkind, zie, die van het huis van Israël zeggen: Het gezicht, dat hij ziet, is voor vele dagen, en hij profeteert van tijden, die verre zijn." - Ezechiël 12:27.

Je zou denken, dat, toen de verheerlijkte Heere zich verwaardigde Zijn dienaren te zenden om tot mensen te spreken over de weg der zaligheid, de gehele mensheid het heerlijk zou vinden de boodschap te horen. Wij zouden natuurlijk tot het besluit komen, dat de mensen onmiddellijk in dichte drommen te hoop zouden lopen, begerig om elk woord op te vangen, en dat zij direct aan het hemels bevel zouden gehoorzamen.

Maar helaas, zo was het niet. De tegenstand van de mens tegen God is daarvoor te sterk, te hardnekkig. De profeten werden oudtijds gedwongen om uit te roepen: "Wie heeft onze prediking geloofd?" en de dienaren van God in latere tijden zagen zich van aangezicht tot aangezicht gesteld tegenover een weerspanning geslacht, dat de Heilige Geest weerstond, gelijk hun vaders deden. De mensen vertonen een grote vindingrijkheid in het aanvoeren van verontschuldigen voor het verwerpen van de boodschap der liefde van God. Zij leggen een bewonderenswaardige vaardigheid aan de dag, niet in het zoeken van hun behoud, maar in het bedenken van redenen om dat af te wijzen; zij zijn vaardig in het uit de weg gaan van de genade, en in het zeker stellen van hun eigen ondergang. Zij heffen nu eens dit en dan weer dat schild op, om de genadige pijlen van het Evangelie van Jezus Christus af te weren, hoewel die slechts zijn bedoeld om de dodelijke zonden neer te slaan, die in hun hart liggen verscholen. Het slechte argument, dat in de tekst wordt genoemd, heeft men vanaf de dagen van Ezechiël tot op het huidige ogenblik aldoor gebruikt, en het heeft in tienduizend gevallen het doel van Satan gediend. Door middel daarvan hebben de mensen gedraald tot in de hel. Wanneer de mensen horen van de grote verzoening, die door de Heere Jezus aan het kruis is tot stand gebracht, en wanneer zij worden uitgenodigd in Hem het eeuwige leven aan te grijpen, dan zeggen zij nog steeds met het oog op het Evangelie: "Het gezicht, dat hij ziet, is voor vele dagen, en hij profeteert van tijden, die verre zijn."

Dat wil zeggen: zij stellen zich voor, dat de zaken, waarover wij spreken, niet van onmiddellijk belang zijn, en veilig kunnen worden uitgesteld. Zij verbeelden zich, dat de godsdienst goed is voor de zwakheid van stervenden, en voor de ziekelijke bejaarden, maar niet voor gezonde mannen en vrouwen. Zij beantwoorden onze dringende nodiging: "Alle dingen zijn nu gereed, komt tot de maaltijd" met het bescheid: "De godsdienst bedoelt ons voor te bereiden op de eeuwigheid, maar wij zijn daarvan voorlopig nog ver verwijderd, en wij zijn nog in de bloei van ons bestaan; er is nog volop tijd voor die sombere voorbereidingen op de dood. Je godsdienst ruikt naar het graf en de wormen. Laat ons vrolijk zijn, terwijl het ons nog mogelijk is.

Er zal plaats zijn voor ernstiger overwegingen, wanneer wij een weinig van het leven hebben genoten, of ons een plaats hebben verzekerd in onze zaken, of ons kunnen terugtrekken om van ons spaargeld te leven. Godsdienst is goed voor het dorre en gele loof aan het einde van het jaar, wanneer het leven verwelkt, maar niet voor de eerste uren van de lente, wanneer de vogels paren en de sleutelbloemen glimlachen tegen de terugkerende zon. Je profeteert van dingen, die zijn voor vele dagen, en voor tijden, die verre zijn."

Zeer weinig jonge mensen hebben iets dergelijks misschien gezegd, maar het is wel de geheime gedachte van velen. En hiermee weerstaan zij de waarschuwing van de Heilige Geest, die zegt: "Heden, zo Je zijn stem hoort, verhardt uw hart niet." Zij

stellen de dag van de bekering uit, alsof het een dag van storm en afschrik zou zijn, en niet, gelijk hij werkelijk is, een zeer kalme, zeer heerlijke dag, de bruiloftsdag van de ziel met de hemel.

Laat elke onbekeerde bedenken, dat God weet welke zijn verontschuldiging is voor zijn doofheid voor de stem van de liefde van een stervende Zaligmaker. Je hebt dat misschien niet zó tot uzelf gezegd, dat je het onder woorden hebt gebracht; je durft dat misschien niet te doen, opdat je geweten niet te veel zou worden opgeschrikt, maar God weet het alles. Hij ziet de leegheid, de dwaasheid en de slechtheid van je verontschuldigen. Hij wordt niet misleid door je ijdele woorden, maar Hij maakt korte metten met je verontschuldigen voor je uitstel.

Denk aan de gelijkenissen van onze Heere, en let erop, dat Hij de man met het éne talent, toen deze beleed, dat hij eraan had gedacht, dat zijn meester een hard mens was, aan zijn woord hield, en hem uit zijn eigen mond veroordeelde; en dat er in het geval van de genode gasten, die hun boerderijen en koopmanschap als verontschuldiging aanvoerden, geen gewicht werd gehecht aan wat zij zeiden, maar het oordeel luidde: "Geen van hen, die zijn genodigd, zullen Mijn avondmaal smaken."

God kent de onbeduidendheid van je pleidooi voor uitstel, Hij weet, dat je er zelf aan twijfelt, en het niet durft staande te houden om er enige schijn van een ernstige overweging aan te geven. Met zeer veel moeite tracht je uzelf ten aanzien daarvan te bedriegen met een rustig geweten, maar diep in je ziel schaamt je je voor je eigen leugens. Het is thans mijn taak, mij met je geweten bezig te houden, en je er vollediger van te overtuigen, dat uitstel onverantwoordelijk is, want het Evangelie stelt je onmiddellijke eisen, en Je moet niet zeggen: "Het gezicht, dat hij ziet, is voor vele dagen, en hij profeteert van tijden, die verre zijn."

1. Want ten eerste, **VOOR EEN OGENBLIK TOEGEGEVEN, DAT DE BOODSCHAP, DIE WIJ je BRENGEN, HET MEEST TE MAKEN HEEFT MET HET TOEKOMENDE LEVEN, TOCH IS ZELFS DAN DIE DAG NIET VERAFA, EN ER IS OOK NIET ZO'N GROTE AFSTAND TUSSEN NU EN DAN, DAT je KUNT WACHTEN.**

Neem aan, dat je zeventig jaren gespaard blijft. Jongeman, neem aan, dat God je spaart in je zonden, totdat de sneeuw van vele winters je hoofd doet vergrijzen; jongeman, neem aan, dat je thans jeugdige voorkomen aan het graf zal ontkomen, totdat er rimpels op je voorhoofd zijn, hoe kort zal toch nog je leven zijn!

Je denkt misschien, dat zeventig jaren een lange periode is, maar zij, die zeventig zijn, zullen je zeggen, dat als zij terugzien, hun leeftijd een handbreed is. Ik, die nog maar veertig ben, bemerk nu al, dat elk jaar sneller voorbijvliegt dan het vorige, en maanden en weken worden tot oogwenken samengetrokken. Hoe ouder iemand wordt, des te korter lijkt het leven. Ik zie er niet vreemd van op, dat Jakob zei: "Weinig en kwaad zijn de dagen der jaren van mijn leven geweest", want hij sprak als een zeer oud man. De mens leeft kort, in vergelijking met zijn omgeving; hij komt in de wereld en hij gaat eruit, zoals een meteor fliet door gindse luchten, die gedurende eeuwen dezelfde zijn gebleven. Luister naar de beek, die kabbelend verder vloeit, en het peinzend oor zal haar horen murmelen:

*"Mensen mogen komen, en mensen mogen gaan,
maar ik ga aldoor verder."*

Kijk naar gindse eerbiedwaardige eik, die gedurende vijfhonderd jaar heeft gevochten met de winden, en welk een klein kind lijkt iemand, die zich neervlijt onder zijn

schaduw! Ga staan bij de een of andere reusachtige rots, die de stormen van de eeuwen heeft weerstaan, en je voelt je als een insect van een uur oud. Er zijn hier vanavond personen van zeventigjarige leeftijd, die terugblikken op de dagen van hun jeugd, alsof het slechts de dag van gisteren was. Vraag het hun, en zij zullen je vertellen, dat hun leven weinig meer dan een oogwenk schijnt te zijn geweest. Het is voorbijgegaan als een droom, of als een lichtflits -

"Wat is het leven? Slechts een damp; het gaat weldra voorbij."

Zeg daarom niet: "Deze dingen zijn voor een verre tijd", want zelfs als wij je de volle lengte van een menselijk bestaan konden waarborgen, dan is het nog maar een spanne tijds.

Maar onmiddellijk daarop volgt een overweging, die nooit mag worden vergeten - dat niemand onder ons met enige zekerheid kan verwachten, dat hij ooit zeventig jaar zal worden. Wij kunnen in leven blijven, en wanneer wij sterk zijn kunnen wij opklimmen tot tachtig jaar, maar toch kan niemand van ons er zeker van zijn, dat hij dat zal doen: de meesten van ons zullen ongetwijfeld vóór die leeftijd zijn heengegaan. Ja, wat meer zegt, wij kunnen niet verwachten, dat wij de helft van die leeftijd zullen bereiken. Jonge mannen en vrouwen, kunt er niet zeker van zijn, dat je de middelbare leeftijd zult halen. Laat ik wat inbinden. Waar praat ik over? Je kunt er niet eens zeker van zijn, dat je het einde van dit jaar zult bereiken, en de klokken een nieuw jaar zult horen inluiden. Ja, hoe dichtbij de dag van morgen ook is, beroemt je er niet op, want hij komt misschien nooit. En al zou hij komen, dan weet je niet wat hij je kan brengen: misschien een doodkist of een lijkwade. En zelfs wanneer je in deze nacht je ogen sluit, en je hoofd te rusten legt op je kussen, rekent er dan niet te vast op, dat je ooit nog eens die vertrouwde kamer zult zien, of die zult verlaten om je werk in het leven te verrichten. Het is dus duidelijk, dat de dingen, die tot je vrede dienen, geen zaken zijn voor een verre tijd: de broosheid van het leven maakt ze noodzakelijk voor ditzelfde uur. Je bent niet ver van je graf, je bent er dichterbij dan toen deze prediking begon; enkelen van je zijn er veel dichterbij dan je denkt.

Deze overweging komt tot sommigen van je met een opmerkelijke nadruk, want je beroep brengt iedere dag genoeg gevaar mee, om de dood honderd wegen te verschaffen, die je naar zijn gevangenis in het graf voeren. Kunt je een nieuwsblad inzien, zonder de woorden "dodelijk ongeval", of "plotselinge dood" tegen te komen? Het reizen heeft veel gevaren, en zelfs de straat oversteken is gevaarlijk. Mensen sterven thuis, en velen vinden de dood, wanneer zij bezig zijn met hun wettig beroep. Hoe zeer geldt dit van hen, die met schepen de zee opgaan, of in het binnenste van de aarde in mijnen afdalen! Maar eigenlijk zijn er geen bezigheden veilig voor de dood. Een naald kan even goed doden als een zwaard. Heet water, een brandwond, een val, kunnen net zo gemakkelijk een einde maken aan ons leven, als een besmettelijke ziekte of een veldslag. Als je arbeid je ertoe leidt een ladder te beklimmen, dan is dat niet zo gevaarlijk, maar hebt je nooit gehoord van iemand, die een misstap deed en viel, om nooit weer op te staan? Je werkt te midden van de materialen van een verrijzend gebouw: hebt je nooit gehoord van stenen, die vielen en de arbeiders verpletterden?

*"Gevaren staan overal dicht opeen,
om ons in 't graf te dringen;
en ernstige kwalen houden de wacht
om sterv'lingen huiswaarts te drijven."*

Ondanks alles wat door gezondheidswetten kan worden gedaan, zijn toch koorts en niet onbekend; en dodelijke beroerten, die mensen in een ogenblik ter aarde vellen, zoals een slager een os slacht, zijn niet ongewoon. De dood heeft reeds velen van je vroegere kameraden weggenomen.

Je hebt deelgenomen aan de strijd van het leven, gelijk de soldaten in de slag bij Balaklava¹), en hoe jong je ook bent in deze strijd, je hebt rechts en links om je heen lege zadels gezien; je hebt het overleefd, maar de dood is rakelings langs je heengegaan. De dodelijke pijl ging suizend je oor voorbij, om een ander doel te zoeken: hebt je er je nooit over verwonderd, dat hij je spaarde? In deze vergadering bevinden zich mensen met een zwak gestel. Het bedroeft mij, dat ik zovele schone dochters van ons land zie met het teken van de toring op hun wangen. Ik ken heel goed die onheilspellende blos op het gelaat, en die vreemde glans in het oog, de tekenen van een uitputtend vuur, dat zich voedt met het leven en het maar al te spoedig verteert. Jonge mannen en vrouwen, velen van je kunnen vanwege de aard van je lichaamsgesteldheid slechts verder worstelen tot de middelbare leeftijd, en dat ternauwernood, want langer dan dertig of veertig jaar kunt je niet leven.

Ik vrees, dat sommigen van je, bij het wandelen naar deze plaats, een verdachte vermoeidheid hebben gevoeld, die een bewijs is van uitputting en verval. Hoe kunt Je zeggen, dat wij, wanneer wij tot je spreken over voorbereiding op het sterven, spreken over dingen, die veraf zijn?

Goede zielen, weest toch niet zo dwaas! Ik smeed je, laten deze waarschuwingen je tot een beslissing brengen. Het zij verre van mij, je nodeloos ongerust te maken, maar is dit nodeloos? Ik ben er zeker van, dat ik je te zeer liefheb, om je zonder reden te verontrusten, maar is er geen reden genoeg? Komt dan, ik dring er zeer liefderijk op aan, antwoordt mij en zegt eens: zegt je eigen verstand je niet, dat mijn bezorgdheid voor je niet misplaatst is? Behoort je niet direct de uitnodiging van je Verlosser ter harte te nemen, en aan de oproep van je Zaligmaker te gehoorzamen? De tijd is kort, grijpt de ogenblikken aan, want zij vliegen voorbij, en haast je om zalig te worden.

Bedenkt eveneens, ik zeg het nog eens, dat er, zelfs als je weet, dat je zou ontkomen aan een ongeval, en de koorts, en een plotselinge dood, een belangrijke gebeurtenis is, die wij te dikwijls vergeten, die voor je onverwacht een einde kan maken aan de dag der genade. Hebt je nooit gehoord, dat Jezus Christus, van Nazareth, die werd gekruisigd op Golgotha, stierf aan het kruis, en in het graf werd gelegd? Weet je niet, dat Hij ten derden dage weer opstond, en dat Hij, na een korte tijd met zijn discipelen te hebben doorgebracht, hen meenam naar de top van de Olijfberg, en daar voor hun ogen ten hemel voer, terwijl een wolk Hem wegnam van hun gezicht? Hebt je de woorden van de engelen vergeten, die zeiden: "Deze zelfde Jezus, die van je is opgenomen in de hemel, zal also komen, gelijk gij Hem naar de hemel hebt zien heenvaren?"

Jezus zal beslist voor de tweede maal komen om de wereld te oordelen. Van die dag en die ure weet niemand - ja, zelfs de engelen van God niet. Hij zal komen, als een dief in de nacht, in een goddeloze wereld. Zij zullen zijn etende en drinkende, trouwende en ten huwelijk uitgevende, juist zoals zij waren, toen Noach in de ark ging, en zij bekenden het niet, totdat de zondvloed kwam, en hen allen wegnam. Op een ogenblik - wij kunnen niet zeggen wanneer, misschien wel eerder dan de woorden van mijn lippen komen - zal er een geluid worden gehoord, veel sterker dan de stem van enig sterveling, boven het rumoer van het verkeer op de wereld uit, ja, boven het bulderen van de zee uit. Dat geluid, als van een bazuin, zal de dag van de Zoon des mensen aankondigen. "Zie, de Bruidegom komt, gaat uit Hem tegemoet" zal klinken door de Kerk; en voor de wereld zal deze klaroenstoot galmen: "Ziet, Hij komt op de

wolken, en alle oog zal Hem zien, ook zij, die Hem gekruisigd hebben."

Jezus kan vanavond komen. Als Hij dat zou doen, zou je mij dan willen vertellen, dat ik bezig ben te spreken over dingen, die veraf zijn? Zei Jezus niet: "Zie, Ik kom haastig?" Zijn dralen kan voor ons lang zijn, maar voor God zal het kort zijn. Wij moeten elk uur volhardend waken, en dagelijks de komst van de Heere uit de hemel verwachten.

O, ik bid je, zegt toch niet, dat de Heere zijn komst uitstelt, want dat was de taal van de boze dienstknecht, die in stukken werd gehouwen, en het kenmerk van de spotters van de laatste dagen is, dat zij zeggen: "Waar blijft de belofte van Zijn komst?" Weest geen spotters, opdat je niet met sterke banden gebonden wordt, maar luistert naar de onwispelbare stem van de profetie, en van het Woord van God: "Zie, Ik kom haastig." "Weest ook gij ook bereid, want in welke ure gij het niet meent, zal de Zoon des mensen komen."

Nu is het dus volkomen duidelijk, dat het, zelfs als de Evangelieboodschap alléén op ons leven in een andere wereld betrekking had, toch nog dwaas is voor mensen om te zeggen: "Het gezicht is voor vele dagen, en hij profeteert van tijden, die verre zijn."

2. Maar in de tweede plaats moet ik je eraan herinneren, DAT ONZE BOODSCHAP WERKELIJK MET HET TEGENWOORDIGE TE MAKEN HEEFT.

De zegeningen van het Evangelie hebben evenveel te maken met het tegenwoordige leven als met het bestaan aan de overzijde van het graf.

Want let er allereerst op, dat wij worden gezonden om jullie, jonge mannen en vrouwen, te bewijzen en je vriendelijk eraan te herinneren, dat je thans onrechtvaardig en onwelwillend handelt jegens je God. Hij heeft je gemaakt, maar je dient Hem niet. Hij heeft je in het leven gehouden, maar je bent Hem niet gehoorzaam. Hij heeft de boodschap van zijn Evangelie tot je gezonden, maar je hebt die niet aangenomen. Hij heeft zijn eniggeboren Zoon gezonden, maar je hebt Hem versmaad. Dit onrecht is iets van het heden, en wij doen dienaangaande dit beroep op je, dat het alleszins redelijk is, dat er aan zo'n gedrag een einde moet komen.

O, moge de Heilige Geest van God je helpen daaraan een einde te maken!

Als ik gevoel, dat ik iemand onrecht heb gedaan, dan begeer ik dat in orde te maken, en ik zou niet willen wachten tot morgen, ik wil hem direct mijn verontschuldigen aanbieden. Ja, zelfs wanneer ik heb vergeten om aan de een of andere behoeftige weduwe bijstand te verlenen, dan mopper ik op mezelf, en ik voel me niet op mijn gemak, voordat ik de zaak in orde heb gebracht. Heb je niet datzelfde gevoel? Zou je moedwillig een ander willen verongelijken of veronachtzamen? Ik ben er zeker van, dat je dat niet zou willen. Hoe is het dan mogelijk, dat je er vrede mee kunt hebben onrechtvaardig te zijn jegens God, wreedaardig jegens Hem, die zo teer de zielen van mensen bemint; en weerstrevig tegen de liefderijke smekingen van de Heilige Geest? Het eerste hoofdstuk van Jesaja - je herinnert het je - hoe treffend is het! Welnu, als de mensen een hart hadden, dat enigermate teer was, dan zou het breken. Leest het: "Hoort, gij hemelen, en neem ter ore, gij aarde. Ik heb kinderen opgevoed en verhoogd, maar zij zijn tegen Mij opgestaan. Een os kent zijn bezitter, en een ezel de kribbe van zijn heer, maar Israël heeft geen kennis, mijn volk verstaat niet."

Het is de jammerklacht van God zelf over de harteloosheid van de mens jegens zijn Maker! Jij achtenswaardige jongeman, rechtschapen jongeman, is hierin niets, dat je geweten aanspreekt? "Zal een mens God beroven?" Je zou je baas niet willen beroven. Je zou niet graag als onbetrouwbaar en oneerlijk jegens een mens worden beschouwd, en moet dan toch je God, je God, je God, ondanks zijn goedheid zo min worden behandeld? Zoals Jezus zei: "om welke van deze werken stenigt gij Mij?" Zo zegt ook

de HEERE: "Ik heb je gemaakt; Ik heb de adem in je neusgaten bewaard; Ik heb je je leven lang gevoed; en om welke van al die goede dingen leeft je zonder Mij, en veronachtzaamt je Mij, en vervloekt je misschien Mijn Naam, en zondigt je met opgeheven hand tegen Mijn heilige Wet?"

Nu dan, kunt je het juist achten, in zo'n moedwillig onrechtvaardige levenshouding te volharden? Kan het goed zijn, verder te gaan met je God te krenken, en zijn weergaloze liefde te bedroeven? Tart Hem niet langer, bid ik u. Laat je geweten je tot hét besef brengen, dat je de Heere slecht hebt behandeld, en ga tot Hem om vergeving en verandering van hart. *O, Geest van God, maak, dat dit beroep op deze geliefde jongens en meisjes indruk maakt!*

Nog eens: onze boodschap heeft te maken met dit tegenwoordige, want wij wilden je er vriendelijk aan herinneren, dat je thans in vijandschap leeft met je beste Vriend - de Vriend aan wiens liefde je alles te danken hebt. Je hebt Hem bedroefd, en bent zonder oorzaak Zijn vijand. Kunt je deze gedachte verdragen? Ik heb een klein kind gekend, dat iets verkeerd had gedaan, en haar vriendelijke vader sprak met haar, en bij wijze van bestraffing zei hij ten laatste tot haar met een diep bedroefde stem: "Ik kan je vanavond geen kus geven, want je hebt me heel erg bedroefd." Dat brak haar hartje. Hoewel zij geen enkele klap had gekregen, zij zag de smart op het gezicht van haar lieve vader, en die kon zij niet verdragen. Zij smeekte en schreide, en smeekte nog eens weer om vergeving. Het was wijs gedacht, haar de kus te onthouden, en zij werd naar bed gestuurd, want zij had zeer verkeerd gehandeld; maar die schreiende ogen vonden geen slaap. En toen moeder naar de kamer van de kleine ging, hoorde zij veelvuldige snikken en zuchten, en een bedroefde, zachte stem zei: "Ik ben erg ondeugend geweest, maar vergeef het me alstublieft, en vraag mijn lieve vader mij een kus te geven." Zij had haar vader lief, en zij kon het niet verdragen, dat hij bedroefd zou zijn.

Jong kind, dwalend kind van de grote Vader der geesten, kun je het verdragen om voor altijd in vijandschap te leven met de liefhebbende Vader? Zeg je: "Zou Hij mij willen vergeven?"

Wat brengt je ertoe deze vraag te stellen? Is het, omdat je niet weet, hoe goed Hij is? Heeft Hij niet zichzelf vergeleken met iemand, die zijn verloren zoon tegemoet gaat, hem om de hals valt, en hem kust? Voordat het kind de vader had bereikt, had de vader het kind bereikt. De vader verlangde vurig om hem vergeving te schenken, en daarom zag zijn vader hem, toen hij nog heel ver weg was, en hij liep snel naar hem toe en had medelijden met hem.

Zeg niet langer, dat wij spreken over een verre tijd. Het is niet zo. Ik spreek over iets, waarom ik bid, dat het vanavond voor je waar moge zijn, namelijk dat je zelfs geen uur meer vijanden van God mag blijven. Maar dat je zijn lieve, berouwvolle kinderen mag worden en in de armen van je liefhebbende Vader mag vluchten.

Ik heb je echter te herinneren aan veel meer dan dit, namelijk dat je deze avond in gevaar verkeert. Vanwege je behandeling van God, en omdat je een vijand van Hem blijft, zal Hij je zeker in gerechtigheid bezoeken, en je straffen voor je overtredingen. Hij is een rechtvaardig God, en elke bedreven zonde staat in zijn boek genoteerd, en het staat daarin in afwachting van zijn oordeelsdag. Het gevaar, waarin je verkeert, is dit, dat je mogelijk op dit ogenblik in de kuil zult nederdalen, en, terwijl je in die bank zit, misschien je hoofd zult buigen in de dood, en binnen een ogenblik voor je Maker verschijnt om de rechtvaardige beloning voor je zonden te ontvangen. Wij komen je vertellen, dat er een onmiddellijke vergeving is voor alle zonden van hen, die in de Heere Jezus Christus zullen geloven, en dat ook je zonden, die vele zijn, je allen worden vergeven, als je zult geloven in Jezus. Kent je niet het verhaal (je hebt het

menigmaal gehoord), dat de Heere Jezus de zonden op zich nam van allen, die op Hem vertrouwen, en dat Hij in hun plaats de straf voor hun zonden onderging?

Hij was onze Plaatsvervanger, en als zodanig stierf Hij, de Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen, om ons tot God te brengen. Hij legde zijn leven af voor ons, "opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren zou gaan, maar het eeuwige leven zou hebben."

Zult je de verlossing afwijzen, die zo duur is gekocht, en zo om niet wordt aangeboden? Zult je haar niet aannemen, hier en nu? Kunt je de last van je zonden dragen? ben je ermee tevreden, nog een uur in gevaar van de eeuwige straf te blijven verkeren? Kunt je het verdragen, dat je wegglijdt in de open kaken van de hel, zoals dat nu het geval is? Bedenk, dat het geduld van God niet eeuwig duurt, je hebt Hem al lang genoeg getart. Alle dingen zijn je moe. Zelfs de aarde, waarop je staat, zucht onder de schande, dat ze op haar oppervlak een zondaar draagt. Zolang je een vijand van God zijt, zijn de stenen van het veld tegen je, en bedreigt de gehele schepping u. Het is een wonder, dat je niet direct in het verderf wegzinkt. Om deze reden zouden wij willen, dat je nu vergeving werd geschonken, en dat je nu van de toorn van God werd bevrijd. Het gevaar is onmiddellijk. Geve de Heere, dat het zo ook met de verlossing mag zijn. Hoor ik je zeggen: "Maar kan direct vergeving worden ontvangen? Is Jezus Christus een Zaligmaker voor het heden? Wij dachten, dat wij Hem misschien konden vinden, wanneer wij kwamen te sterven; of hoop op genade konden verkrijgen, nadat we een lang zoekend leven hebben geleid." Dit is niet zo. Vrije genade kondigt een onmiddellijke redding van zonde en ellende aan. Al wie op Jezus ziet, zal op ditzelfde moment vergeving van zonden ontvangen. Op het ogenblik, waarop hij in de Heere Jezus gelooft, zal de zondaar niet langer blootgesteld zijn aan het gevaar van de vlammen van de hel. Op het moment, waarop iemand zijn geloofsoog naar Jezus Christus wendt, wordt hij gered van de toekomstige toorn. Het is een onmiddellijke verlossing, die wij je prediken, en ook de onmiddellijke vertroosting van die onmiddellijke verlossing.

Veel andere redenen dragen ertoe bij om op deze gewichtige zaak uitermate aan te dringen, en daarbij is deze, dat er een ziekte is in je hart, de ziekte van de zonde, die onmiddellijke behandeling nodig heeft. Ik hoor de mensen, als zij het begin van een ziekte in hun gestel ontdekken, niet zeggen, dat zij een wijle zullen wachten, totdat het kwaad ten volle is ontwikkeld, en dan hun toevlucht tot een dokter zullen nemen. De meesten van ons hebben verstand genoeg om te trachten een ziekte direct tegen te gaan. Jongeman, je hebt een melaatsheid onder de leden.

Jonge vrouw, je hebt een vreselijke hartkwaal. Verlangt je er niet naar om nu genezen te worden? Jezus kan je een onmiddellijke genezing schenken, als je in Hem gelooft. Aarzelt je om gezond gemaakt te worden? Hebt je behagen in je dodelijke kwaal? Is een verborgen zonde je dierbaar? O, dat je wilde smeken om onmiddellijk te worden gered, dan zal Jezus je verhoren. Zijn Geest zal op je neerdalen, en je reinigen, je een nieuw hart en een vaste geest geven, ja, je vanaf dit ogenblik voor altijd gezond maken. Kunt je verlangen, dat zo'n grote zegen wordt uitgesteld? Een zieke kan zeker nooit te spoedig genezen worden.

Het Evangelie, dat wij je prediken, zal je ook ogenblikkelijke zegeningen brengen. Naast een ogenblikkelijke vergeving, en een ogenblikkelijke rechtvaardiging, zal het je een ogenblikkelijke wedergeboorte schenken, ogenblikkelijke aanneming, ogenblikkelijke heiliging, een ogenblikkelijke toegang tot God, een ogenblikkelijke vrede door het geloof, een ogenblikkelijke hulp in een tijd van verdriet, en zelfs in dit leven zal het je dubbel gelukkig maken. Het zal de wijsheid zijn voor je leefwijze, de kracht

voor je strijd, en de troost voor je smart. Indien ik als een hond moest sterven, dan zou ik toch nog wensen een christen te zijn. Als er geen hiernamaals zou zijn - hoewel die veronderstelling niet te dulden is - laat mij dan toch leven voor en met Jezus, mijn geliefde Heere. Bileam verkoos de dood van de rechtvaardige, ik verkies die ook, maar evenzeer verkies ik zijn leven, want de liefde van God in het hart te bezitten, vrede met God te hebben, naar de hemel te kunnen opzien met vertrouwen, en met mijn hemelse Vader vertrouwelijk te spreken, het is een vreugde en troost in het heden, meer waard dan die van de wereld.

Jonge mannen en vrouwen, wanneer wij je het Evangelie prediken, dan prediken wij wat goed is zowel voor dit leven als voor het toekomstige leven. Als je in Jezus gelooft, dan zult je nu direct worden gered, en je zult nu de onveranderlijke gunst van God genieten, zodat je van nu af aan je weg zult gaan, niet om te leven zoals anderen dat doen, maar als de uitverkorenen van God, bemind met een bijzondere liefde, verrijkt met bijzondere zegeningen, om die iedere dag te genieten, totdat je wordt opgenomen om te wonen waar Jezus is. *Ogenblikkelijke zaligheid* is het refrein van de boodschap van de Heere aan je, en daarom is het niet waar, maar een schandelijke leugen, dat het gezicht is voor verre dagen, en de profetie voor verre tijden. Is er geen reden voor mijn pleidooi?

Als dat wél zo is, geeft je dan daaraan gewonnen. Kun je deze argumenten weerleggen? Zo niet, dan bid ik je op te houden met uitstellen. Ik zou de Heilige Geest willen smeken, je tot een onmiddellijke beslissing te brengen.

3. Mijn derde punt is, DAT IK NIET ZAL ONTKENNEN, MAAR VEELEER ROEMEND ZAL TOEGEVEN, DAT HET EVANGELIE MET DE TOEKOMST HEEFT TE MAKEN.

Al is het ook niet uitsluitend een openbaring voor verre tijden, toch is het vol heerlijke verwachtingen en schitterende vooruitzichten betreffende de dingen, die komen zullen.

Het Evangelie van Jezus Christus heeft te maken met het leven van een jongeman in zijn geheel. Als je Jezus Christus aanneemt, dan zult je Hem niet slechts vanavond bezitten, maar het geloof, waarmee je Hem aanneemt, zal zijn uitwerking hebben op je gehele bestaan in tijd en eeuwigheid. Beste jonge vrienden, als je wordt gered, terwijl je nog jong zijt, dan zult je ondervinden, dat de godsdienst een uitnemend voorbehoedmiddel tegen de zonde is. Welk een zegen is het, niet besmeurd te zijn met de modder van Sodom, en nooit onze beenderen gebroken te hebben door een dadelijke zonde. Velen, die van een misdadig leven zijn verlost, zullen niettemin hun leven lang kreupel zijn. Uit de maalstroom van het kwaad gered te zijn, is een reden tot grote dankbaarheid, maar ervoor bewaard te zijn, is beter. Het is een dubbele weldaad, als de genade van God over ons komt, wanneer wij nog niet besmet zijn door de onreinheid van de wereld, en niet tot buitensporige uitspattingen zijn gekomen. Boven alles is het goed, dat het hart vernieuwd is, voordat losbandige gewoonten het gestel hebben ondermijnd, en toegefelijkheid aan zichzelf de ziel heeft bedorven. Voorkomen is beter dan genezen, en de genade doet beide. Dankt God, dat je nog jong zijt, en bidt ernstig, dat je nu de genade mag ontvangen om je pad zuiver te houden door daarop acht te geven overeenkomstig zijn Woord.

Ook zal de genade zowel bewarend als voorbehoedend werken. Het goede, dat God in je zal leggen, zal je bewaren. Ik dank God, dat ik je op dit tijdstip *geen tijdelijke* verlossing behoef te prediken. Wat mij in het Evangelie bekoorde, toen ik een jongen was, dat was zijn kracht om mij te bewaren voor de zonde. Sommigen van mijn schoolkameraden, die om hun karakter hoog werden geprezen, en die wat ouder waren

dan ik, heb ik onverbeterlijke zondaars zien worden, toen zij het ouderlijk huis verlieten. Ik hoorde gewoonlijk droevige verhalen van hun slechte daden, toen zij als leerjongens naar Londen waren gegaan, of een betrekking hadden in een groot bedrijf, en ik redeneerde bij mezelf aldus: "Als ik het huis van mijn vader verlaat, zal ook ik worden verzocht, en ik heb inderdaad hetzelfde hart, dat zij hebben; ik ben niet zo goed geweest als zij waren, daarom is het waarschijnlijk, dat ik me aan de zonde zal overgeven, zoals zij dat hebben gedaan."

Dit gaf mij een gevoel van afschuw. Ik kon het niet verdragen, dat ik mijn moeder ertoe zou brengen tranen te storten over een losbandige zoon, of het hart van mijn vader zou breken door mijn bandeloosheid. Die gedachte was niet te verdragen, en toen ik hoorde, dat al wie in de Heere Jezus Christus geloofde, zou worden gered, begreep ik, dat hij zou worden verlost van de zonde, en ik greep Jezus vast, opdat Hij mij voor de zonde zou bewaren, en dat heeft Hij gedaan.

Ik vertrouwde mij geheel toe aan Christus, en Hij heeft mij bewaard tot op deze dag, en ik geloof, dat Hij mij niet zal loslaten. Ik beveel je een karakter-verzekering aan, jonge mensen, in de vorm van het geloof in Jezus Christus.

Beste jonge vrouwen, mogen je wangen nooit behoeven te blozen om een schandelijke daad, moge je kies en rein gevoel nooit verloren gaan door een grove, vuile zonde. Bedenkt echter, dat dit mogelijk is, als de Heere je niet bewaart. Ik draag je op aan de gezegende, bewarende kracht van het geloof in Christus Jezus, die je waarborgt, dat de Heilige Geest in je woont en in je blijft, en je al je dagen heiligt. Ik weet, dat ik spreek tot sommigen, die huiveren bij de gedachte aan kwaad. Grootgebracht als je bent door christenouders, en onder de heiligste invloeden, zou je liever sterven, dan handelen gelijk sommigen, die de naam van hun vader onteren. Ik weet, dat je het zou willen. Maar je moet je eigen hart niet vertrouwen. Je kunt toch even slecht worden als anderen, of slechter dan zij, als je natuur niet wordt vernieuwd, en alleen Jezus Christus kan dat doen door de kracht van de Heilige Geest. Al wie in Hem gelooft, is overgegaan van de dood in het leven; hij zal niet leven in de zonde, maar hij zal worden bewaard in heiligheid, zelfs ten einde toe.

Mijn beste jonge vrienden, indien het God zal behagen vanavond je hart te veranderen, zoals ik bid, dat Hij dat moge doen, dan zult je voorbereid zijn op de toekomst. Je bent nog niet ten volle doorgedrongen tot de strijd van het leven. Je moet je weg nog vinden, je beroep en je vak nog kiezen. Gij, jonge vrouwen, je bent nog onder de vleugel van je ouders, je moet voor je huishoudelijke betrekkingen nog worden gevormd. Welnu, overweegt eens, hoe goed je zult voorbereid zijn op het werk en de dienst van het leven, als je hart aan Jezus geeft.

Jongeman, Je zult de juiste man zijn om een grote zaak te beginnen, waar je door de genade van God een zegen zult zijn. Hoewel je in deze verdorven stad door haar strikken bent omringd, zal de vreemde vrouw tevergeefs jacht maken op je kostbaar leven, en andere zonden zullen je niet bezoedelen.

Jonge vrouw, je zult wijsheid bezitten om als je levensgezel niet maar een ijdelruit of dwaas te kiezen, maar iemand, die de Heere liefheeft, evenals Je dat wilt doen, en met wie je mag hopen, gelukkige en heilige dagen door te brengen. Je zult in uzelf bronnen van vreugde en blijdschap bezitten, die nooit teleur zullen stellen. Er zal een fontein van levend water in je zijn, die je vreugde, bemoediging en vertroosting zal verschaffen, zelfs te midden van beproeving en tegenspoed. Je zult worden voorbereid op alles wat komen zal. Een jonge christen is geschikt om keizer of knecht te worden, als God hem tot een van beide posten zal roepen. Als je het beste materiaal zoekt voor een modelvorst, of een model-boer, dan zult je dat vinden in het kind van God. Let

erop, dat alleen de man, die een kind van God is, minder waarschijnlijk zal vervallen tot het uiterste gebrek, omdat hij bewaard zal worden voor de zonde van verkwisting en ijdelheid, die de veelvuldige oorzaken van armoede zijn. En anderzijds zal hij minder waarschijnlijk een vorst worden, want zelden heeft God zijn eigen kinderen op zulke gevaarlijke plaatsen verheven. Je zult voor elke toekomst gereed zijn, jongeman, als je hart oprecht is met God.

En weet je, dat ik, als ik aan je denk, of aan wat de Heere van je kan maken, zowel grote achting als liefde voor je gevoel? Ik hoop, dat niemand van ons zal tekort schieten in achting voor de ouderdom, hij is eerbiedwaardig, en behoort geacht en geëerbiedigd te worden, maar ik voel me dikwijls geneigd om hulde te bewijzen aan je jeugd. Een vermaard opvoeder nam, wanneer hij zijn schoollokaal binnentrad, altijd zijn hoed af voor zijn jongens, omdat hij, zoals hij zei, niet wist wie van hen misschien nog eens dichter, bisschop, voorzitter van het Hogerhuis, of minister-president zou worden.

Wanneer ik naar jonge mannen en vrouwen zie, dan heb ik vrijwel hetzelfde gevoel, want ik weet niet wat zij zullen worden. Ik richt mij vanavond misschien tot een Livingstone, of een Moffat; misschien spreek ik vanavond tot een John Howard, of een Wilberforce; mogelijk richt ik mij tot een mevrouw Judson, of een Elizabeth Fry. Het kan zijn, dat ik spreek tot sommigen, die God tot een groot licht zal maken, om de mensenkinderen voor vele dagen te zegenen, en die daarna voor eeuwig zullen blinken als de sterren. Maar je kunt niet blinken, als je niet als een licht wordt ontstoken. Je kunt God niet prijzen, en de mensenkinderen niet ten zegen zijn, als God je niet eerst zegent.

Onwedergeborenen, je bent onbruikbaar. Als je wedergeboren zijt, dan ben je wedergeboren om nuttig te zijn, maar zolang je onbekeerd zijt, gaat je nuttigheid verloren. Ik wil niet beweren, dat ik verwacht, dat iedereen hier beroemd zal worden. Dat is zelfs niet wenselijk. Maar dit weet ik, dat allen, die hun hart aan Jezus zullen geven, zó nuttig en zó nodig zullen zijn, dat deze wereld zonder hen een weldoener zou missen, en dat het gezelschap in de hemel onvolledig zou zijn, als zij zich niet in zijn rijen voegden. O, hoeveel is een verlorene ziel waard! Hoe belangrijk is een jong leven!

Ik wilde wel, dat ik mijzelf kon vermenigvuldigen in duizend lichamen, zodat ik kon rondgaan en de hand vastgrijpen van elk jongmens hier, als hij of zij de Tabernakel zal verlaten, en kon zeggen: "Bij je kostbare leven; bij het heilig nut, waartoe je aangewend kunt worden; bij het goede, dat je kunt doen; en bij de eer, die je God kunt toebrengen - beschouw vergeving en genade niet als toekomstige dingen, maar grijp ze nu aan, op ditzelfde ogenblik, en zij zullen voor je de grote kracht worden, waardoor je voor je generatie nuttig zult zijn, en met eer ten grave zult dalen."

Moge ik, wanneer ik grijs word, zo God mij in het leven zal sparen, enigen van je, tot wie ik vandaag spreek, om mij heen zien, die ongeveer twintig jaren jonger zijn dan ik, van wie ik dan zal zeggen: "Mijn vroegere diakenen en ouderlingen zijn óf zeer oud, óf naar de hemel gegaan; die beste, Godvrezende mannen, die bij mij waren, toen ik veertig jaar was, zijn heengegaan; maar zij, voor wie ik preekte op die avond in maart 1874, zijn gekomen om hun plaatsen in te nemen.

De lieve zusters, die de zondagsscholen plachten te leiden, en onderwijs te geven op de school, en de verschillende verenigingen voor de armen te leiden, zijn heengegaan, en wij hebben hen gevolgd naar hun graf en over hen geweend, maar hier komen hun dochters om hun plaatsen in te nemen."

Ik bid, dat geëerde namen in onze kerken nooit uit ons midden mogen wegsterven;

mogen de vaders verder leven in hun kinderen. Mij zal misschien niet de eer te beurt vallen, dat ik op deze kansel wordt opgevolgd door een van mijn eigen zoons, hoezeer ik mij ook zou verheugen, als dat zo mocht zijn, maar ik hoop in elk geval, dat zij hier in deze kerk zullen zijn om de God van hun vader te dienen, en dat zij door je met genegenheid zullen worden aanschouwd terwille van hem, die zijn leven in je midden doorbracht. Ik bid, dat al mijn geëerde broeders zoons en dochters mogen hebben in de Kerk - ja, mogen die van geslacht tot geslacht in onze samenkomsten aanwezig zijn - van wie zal worden gezegd: "Dezen zijn van het oude geslacht, en zij houdende oude namen hoog."

Ik wens aan alle kerken dit geluk toe, dat de kinderen in de plaats van de vaders mogen zijn, die Je tot vorsten kunt maken over de gehele aarde. Broeders van mijn eigen leeftijd, wij zullen weldra sterven: geve God ons, dat wij sterven op onze post. De banierdrager zal vallen, en in zijn laatste omarming zal hij de banier aan zijn hart drukken, want die is hem dierbaarder dan het leven.

Houdt maar moed, mijn broeders, onze zonen zullen de heilige oorlog verder zetten, en de goede, oude zaak tot overwinning leiden. Wat zegt je daarop, geliefden? Zegt je hart niet "amen?"

Jonge mensen, zul je wanneer wij heengaan, de met bloed bevlekte banier niet opnemen? Zonen en dochters van de gelovigen, zult je de God van je vader verlaten? Ach, zal het zo zijn, dat Hij, die wij liefhebben, door je zal worden veracht? Zult je de rug toekeren aan de Christus, die alles in allen voor ons was? Nee, dat kan niet. Wees welgemoed, Abraham, want Izaäk zal je opvolgen; Jakob zal opstaan om je God te dienen; Jakob zal leven om Zijn Zoon Jozef te zien, en zelfs Efraïm en Manasse te zegenen; en zo zal de Heere van geslacht tot geslacht worden geprezen.

Tot zover voor wat dit leven betreft, maar laat mij er je nu aan herinneren, beste, jonge vrienden, dat ge, als je je hart aan Christus geeft, niet hoeft te beven voor het levenseinde. Je mag het met hoop tegemoet zien. Het zal komen, Gode zij dank, het zal komen! Hebt je nooit verlangd, dat ge, gelijk Elia, in een vurige wagen naar de Hemel kon rijden? Eens deed ik dat, totdat ik eraan dacht, dat ik, als er een vurige wagen voor mij zou komen, meer bevreesd zou zijn om daarin te gaan, dan neer te liggen en te sterven op mijn bed; en één van de twee zal er de voorkeur aan geven om te sterven, want sterven in de Heere is gelijk gemaakt worden aan ons verheerlijkt Hoofd.

Ik zie geen vreugde in de hoop om de dood te ontgaan. Jezus stierf, en laat mij daarom ook maar sterven. Op zijn dierbaar gelaat werd het zegel van de dood gezet, laat dat ook op het mijne geschieden, zodat ik kan spreken van de opstanding, terwijl zij, die bij zijn komst veranderd zullen worden, dat niet kunnen. Je hoeft niet bang te zijn om ontbonden te worden en met Christus te zijn, wat zeer verre het beste is. Jonge mensen, of je sterft in de jeugd of in de ouderdom, als je op Jezus vertrouwt, zult je aan de oevers van de Jordaan zitten zingen:

"Weest maar niet bang voor de rivier."

Het afscheidslied zal liefelijk zijn, maar o, de heerlijkheid! O, de heerlijkheid! Ik zal niet trachten die te schilderen. Wie kan dat? Het oordeel zal komen, maar je zult er niet voor beven. Je zult staan aan de rechterhand, want wie zal hèn veroordelen, voor wie Christus is gestorven?

De wereldbrand zal komen, de elementen zullen smelten door de gloeiende hitte, maar Je zult niet beven, want je zult tezamen worden opgenomen met de Heere in de lucht, en zo zult je altijd bij de Heere zijn. De hel zal de onrechtvaardigen verzwelgen, zij zullen levend in de kuil neerdalen, maar Je zult daarvoor niet beven, want je bent

verlost door het kostbare bloed. De duizendjarige heerlijkheid, welke die ook mag zijn, en het regeren met Christus, en de triomf over dood en hel, en de overgave van het Koninkrijk aan God, namelijk aan de Vader, wanneer God alles in allen zal zijn, en de eeuwigheid met al haar oneindige heerlijkheid - dat alles zal het uwe zijn. Als je door de hel moest gaan om die heerlijkheid te verwerven, dan zou het die prijs waard zijn!

Maar zo iets hoeft je niet te doen. Je hebt slechts te geloven in Jezus, en zelfs het geloof is de eigen genadegave van de Heere. "Ziet op Mij, en wordt behouden, al Je einden der aarde."

Dit is het Evangelie. Ziet! Ziet! Ziet! Het is slechts een blik. Zie, ziel met je wazige ogen, gij, die door onkunde nauwelijks kunt zien! Zie, gij, wiens ogen zwemmen in tranen! Zie, gij, die de hel voor je ziet! Zie, gij, die wegzinkt in de kaken van het verderf! Ziet, Je einden der aarde, die het verst in de zonde bent gegaan, als er hier zulken zijn! Gij, die diep in de zonde bent gevallen - ziet! Het is Jezus aan het kruis op wie wij je smeken te zien - ja, Jezus aan de rechterhand van God, de gekruisigde Zoon des mensen verhoogd aan de rechterhand van de Vader. Zie op Hem, en word behouden, want Hij is God en naast Hem is er niemand anders.

God geve je op Jezus te zien, en wel om Zijn Naams wil. Amen.

1) In de Krim-oorlog (1854-1856) had op 25 oktober 1854 een gevecht plaats bij Balaklava tussen Russen en Engelsen, dat door de Engelsen werd verloren. (Vert.)

4. Het beste juk voor jonge schouders

"Het is goed voor een man, dat hij het juk in zijn jeugd draagt." - Klaagt. 3:27.

Een juk te dragen is niet aangenaam, maar het is wel goed. Niet alles wat aangenaam is, is goed; en niet alles wat goed is, is aangenaam. Soms kan het goede juist evenredig zijn met het onaangename.

Welnu, het is kinderlijk altijd lekkernijen te begeren: zij, die hun zintuigen hebben geoefend, zullen de voorkeur geven aan het goede boven het smakelijke. Wij moeten ons verzoenen met wat onsmakelijk is, wanneer wij weten, dat het goed is! Een klein kind is op deze wijze niet gemakkelijk tevreden te stellen, omdat het nog niet kan doordenken en oordelen, maar de mens Gods moet het heel gemakkelijk vinden om elke murmurering en klacht het zwijgen op te leggen, zodra hij bemerkt, dat iets goed is, ook al is het onaangenaam.

Daar wij, mijn beste vrienden, werkelijk geen betere beoordelaars zijn van wat goed voor ons is, dan onze kinderen, en waar wij verwachten, dat onze kleinen de keuze van hun voedsel aan ons overlaten, zal het dan niet verstandig van ons zijn, dat wij alles aan onze hemelse Vader overlaten? Wij kunnen beoordelen wat aangenaam is, maar wij kunnen niet onderscheiden wat goed voor ons is, maar Hij kan dat wel beoordelen, en daarom zal het altijd goed voor ons zijn, als wij al onze aangelegenheden in zijn handen leggen, en zeggen: "Nochtans, niet zoals ik wil, maar gelijk Gij wilt."

Daar wij op grond van het gezag van de Schrift er volkomen zeker van zijn, dat wat de Heere zijn volk toezendt, tot hun bestwil dient, behoren wij ons geheel over te geven aan de wil van de Heere. Ja, meer dan dat, wij behoren dankbaar te zijn voor alles wat de Heere ons beschikt, zelfs wanneer zij onaangenaam zijn voor het vlees, omdat wij er volkomen zeker van zijn, dat Zijn bedoeling de beste is, die er kan zijn; en als wij vanaf het begin het einde konden weten, en het precies hetzelfde is wat wij wilden, dan meenden wij even wijs en goed te zijn als onze hemelse Vader. Dat kan niet, maar het is goed, onze schouders te buigen met blijdschap onder het juk, waarvan Jezus verklaart, dat het heilzaam voor ons is.

Deze verzekering van Zijn lippen maakt het gemakkelijk Zijn last te dragen.

Onze tekst spreekt van iets, dat, hoewel niet gemakkelijk, toch heel goed is: *"Het is goed voor een man, dat hij het juk in zijn jeugd draagt."*

Deze illustratie is aan het vee ontleend. De ossen moeten een juk dragen. Zij gaan paarsgewijze, en zij dragen het juk op hun schouders. Het juk is ietwat lastig. Als de os niet wordt afgericht, wanneer hij jong is, dan zal hij nooit een goede ploegos worden. Hij zal geprikkeld en gehinderd worden door het werk, dat hij moet doen. Het zal een moeilijk werk zijn, hem te mennen, en de landman zal maar weinig ploegwerk verrichten. Het is goed voor de os, dat hij tot onderwerping wordt gebracht, wanneer hij nog jong is, en zo is het met allerlei soorten dieren.

Het paard moet worden afgericht, wanneer het nog een veulen is, en als men een bepaalde periode van het leven van dat paard laat voorbijgaan, zonder dat het onder behandeling van een africhter is, dan zal het nooit een echt bruikbaar paard worden. Als je een hond wilt dressereren, dan moet je beginnen met hem zijn werk te leren, wanneer hij jong is. Dit is de vergelijking.

Met mensen is het precies zo. Het is goed voor ons, dat wij worden geoefend, wanneer wij nog jong zijn, en het juk leren dragen in onze jeugd.

Als je de tekst in natuurlijke zin opvat, alsof hij een waarheid voor het gewone leven

tot uitdrukking brengt, dan is hij óók de overweging waard. Zelfs los van de genade van God, en los van de godsdienst, is het voor iemand een grote zegen, het juk in zijn jeugd te dragen!

- Dat wil in de eerste plaats zeggen: *het is goed voor ons, wanneer wij jong leren gehoorzamen*. Wanneer iemand aan regelmaat wordt gebonden, en geleerd wordt beperking te verdragen, dan is dat de helft van het man worden. Wanneer jonge mensen ouder worden, dan zullen zij veelal voor zichzelf een wet moeten zijn. Misschien leeft de vader niet meer, om hen liefderijk te waarschuwen; en geen moeder om hen vriendelijk te leiden. Jonge mensen willen graag oudere mensen zijn, en zichzelf regeren, en niet één is bekwaam om dat te doen, voordat hij geleerd heeft gehoorzaam te zijn. Het spreekwoord zegt: "Jongens willen jongens zijn", maar ik geloof dat niet - *zij willen mannen worden*, als wij hen de tijd laten, want als zij, wanneer zij jongens zijn, geen zelfbeheersing leren en aan gehoorzaamheid wennen, worden zij waarschijnlijk geen goede mannen. Wie niet kan gehoorzamen, is niet geschikt om te regeren. Wie nooit heeft geleerd zich te onderwerpen, zal een tiran worden, wanneer hij de macht krijgt. Het is goed, dat elk kind wordt geoefend, en bevrijd van zijn dwaze eigenwilligheid, en tot het besef gebracht, dat er mensen zijn, die boven hem staan, meesters, bestuurders, en dan zal hij, als zijn beurt komt om leider en meester te zijn, een vriendelijker medegevoel hebben voor hen, die onder hem staan. Wees er zeker van, dat hij, als hij niet leert gehoorzamen, nooit een goed soldaat zal zijn in de strijd van het leven.
- Ook is het goed voor jonge mensen het juk te dragen, om hun de gelegenheid te geven, in hun jonge dagen kennis te verkrijgen. Als wij niet leren, wanneer wij jong zijn, wanneer zullen wij dan leren? Sommigen, die laat in hun leven zijn beginnen te studeren, hebben toch heel wat bereikt, maar het was met veel moeite. Als je in je jeugd de machine van de geest niet gebruikt, zal zij gaan roesten. Maar als zij van het eerste begin af wordt gebruikt, en aanhoudend aan het werk, wordt gehouden, en goed gesmeerd wordt, dan zal zij gedurende het gehele leven gemakkelijk blijven lopen. Onze jonge dagen zijn gunstig voor het verwerven van kennis, en iedere jongen, die leerling is, moet van zijn leerjaren het beste maken, dat mogelijk is; hij zal nooit een goed werkman worden, als hij dat niet doet. Iedere man, die zijn leven begint, moet, wanneer hij jong is, al het mogelijke doen om een volledige toerusting te krijgen, want als hij dat niet doet, zal hij vroeg of laat het gemis daarvan voelen. Als iemand de levensreis aanvangt, en zijn anker heeft thuis gelaten, of zijn scheepsbehoeften heeft vergeten, dan zal hij inzien wat hem ontbreekt, wanneer hij de zee opgaat. En wanneer de storm door het want begint te gieren, zal hij wensen, dat hij naar de bevelen van de voorzichtigheid had geluisterd, en beter voorbereid was geweest op de gevaarlijke levensreis.
- Het is ook goed voor jonge mensen - wij spreken nu over de natuurlijke betekenis van deze woorden - het is goed voor hen, dat zij moeilijkheden en tegenspoed ondervinden, wanneer zij het leven beginnen. De zilveren lepel in de mond, waarmee sommige mensen worden geboren, is zeer geschikt om hen te verstikken. Er zijn honderden mensen, die nooit vrij uit hebben kunnen spreken vanwege die verschrikkelijke lepel. Niet iedereen is er op de lange duur rijker om, zelfs aan zuiver goud en zilver, wanneer hij met een kapitaal is begonnen. Ik geloof, dat je in het algemeen zult ontdekken, dat de rijken, die "self-made" waren, zoals men dat noemt, naar Londen kwamen met een halve kroon') op zak. Ik heb bemerkt, dat dertig pennies²⁾ ongeveer het bedrag waren, waarmee zij het ouderlijk huis verlaten, en die halve kroon, niet meer of minder, wordt het nest-ei van een fortuin.

Jonge mensen, die met duizenden ponden³) beginnen, eindigen dikwijls met helemaal niets. Het is goed voor een man, dat hij een zware strijd moet voeren, wanneer het leven begint; dat hij niet in de zachte doeken van het gemak gebakerd moet worden, en alles geregeld moet vinden zoals hij dat wil. Hij zal nooit zijn spieren ontwikkelen, hij zal nooit een man worden, tenzij er voor hem zwaar werk valt te doen. De lange uren, het diepe denken, het vermoeide gebeente, en alles, waarover jonge mensen tegenwoordig zeer geneigd zijn te klagen, Hoewel zij niet half zo hard werken als hun vaders, en ook geen tiende zo hard als hun grootvaders - al deze dingen dragen er in redelijke mate toe bij, van hen mannen te maken, en ik hoop slechts, dat de gemakkelijker tijden, die wij nu gelukkig beleven, niet een slappere en minder mannelijke natuur onder onze jonge mensen aankweken.

- Het is goed voor een man, dat hij het juk van de arbeid, de beproeving en de moeite in zijn jeugd moet dragen, en als wij het juk van iedere vermoeide schouder konden aftillen, dan zou het niet verstandig zijn, dat te doen. Menigeen, die in het leven is geslaagd, is God zeer dankbaar, dat hij in zijn jonge jaren een weinig armoede moest verdragen, en hard moest werken en zwoegen, want hij zou nooit geworden zijn wat hij is, als het niet was door de sterkende en opvoedende invloed van de beproeving.

Het is echter niet mijn taak om over deze dingen breedvoerig te prediken. Ik ben geen moraal-prediker, maar een dienaar van het Evangelie. Ik heb een plicht vervuld, wanneer ik de eerste betekenis van de tekst heb weergegeven, en thans zal ik hem tot verhevener doeleinden aanwenden.

1. Allereerst: HET IS GOED EEN CHRISTEN TE ZIJN, WANNEER JE JONG BENT.

Het is goed voor een man, het juk van Christus te dragen in zijn jeugd.

Ik zal je niet vragen, mij te verontschuldigen, indien ik hier spreek als iemand, die het heeft geprobeerd en ondervonden. Ik kan dit zeker doen zonder zelfgenoegzaamheid, want het is niet mijn eigen eer, maar die van God, waarover ik zal spreken. Wat de Heere in mij heeft gewrocht, daarover zal ik spreken.

Toen ik vijftien jaar oud was, werd ik ertoe gebracht de Heere te kennen, en Hem te belijden, en daarom kan ik spreken als iemand, die het juk in zijn jeugd droeg. En, jonge mensen, als ik nooit meer tot je zou spreken, dan zou ik nog graag tot je zeggen: *het is goed voor mij geweest*. Ach, hoe goed, dat kan ik je niet vertellen, maar het was zó goed, dat ik ernstig begeer, dat een ieder van je het juk van mijn Meester zou dragen in zijn jeugd. Ik zou je geen groter zegen kunnen toewensen.

Want ziet ten eerste: de man, wiens hart vroeg door Goddelijke genade wordt overwonnen, *wordt vroeg gelukkig gemaakt*. Het is een gezegend gebed in de psalm: "Verzadig ons in de morgenstond met je goedertierenheid, zo zullen wij juichen en verblijd zijn in al onze dagen." Als zij het begrepen, zouden zeer weinig mensen begeren dat geluk uit te stellen.

Jonge harten vragen in het algemeen om nu gelukkig te zijn. Vergeving van zonden te hebben is nu ontheven te worden van wat de eerste oorzaak is van verdriet. De gerechtigheid van Christus te ontvangen door het geloof is nu bekleed te worden met vrede. Met God verzoend te worden is nu een bron van vertroosting binnen in je ziel te hebben. Te weten, dat je een kind van God zijt, is, met uitzondering van de hemel, de grootste blijdschap te genieten, en die nu te genieten. Wie zou die willen uitstellen? Jonge christenen kunnen sterven, maar als dat zo is, dan is dat van weinig betekenis,

want daar zij vroeg in Christus zijn, zullen zij ook vroeg in de hemel zijn. Wie zou niet wensen, zo vroeg mogelijk behouden te zijn? Wie verlangt te vertoeven in het gevaarlijke land, waar een moment, de tijd van een ogenblik, je kan opsluiten in de hel? Vroeg gevrijwaard te zijn van de toekomstige toorn - vroeg begiftigd te zijn met het gevoel van veiligheid in Jezus Christus - Welnu, er zijn ongetwijfeld weinig woorden nodig om te bewijzen, dat dit goed is.

Bovendien, terwijl vroege godsvrucht vroeg geluk brengt, laat het nooit worden vergeten, dat zij ons beveiligd tegen duizend strikken. Er zijn dingen, die iemand, als hij lang in de zonde heeft geleefd, kent, waarvan hij wenst, dat hij ze kon vergeten! De genade van God spoelt je mond schoon, nadat je van de verboden vrucht hebt gegeten, maar de smaak blijft heel gemakkelijk achter en keert terug. Liederen, die smadelijk zijn voor God en welvoeglijkheid, eenmaal gehoord, vallen je aan in het midden van een gebed, en woorden, waarvoor je, als je ze zou kunnen vergeten, je geheugen zou willen verliezen, zullen je heiligste tijden aantasten. Het is een grote genade, dat iemand, als hij zeventig of tachtig jaar oud is, als hij in de Heere Jezus Christus gelooft, toch zal worden behouden! De barmhartigheden van het elfde uur zijn zeer heerlijk. Maar welk een dubbel voorrecht is het, aan het werk gezet te worden in de wijngaard, wanneer de dauw nog op de bladeren ligt, en zo bewaard te worden voor de ijdelheid en de goddeloosheid van het marktplein, waarop anderen zo lang rondslenteren.

Het is goed voor een man, dat hij het juk van Christus draagt in zijn jeugd, want het bewaart hem ervoor, dat zijn schouders worden geschaafd door het juk van de duivel. Het bewaart hem voor de boeien van de meedogenloze slavernij, waarin zo velen door langdurige en diep gewortelde gewoonten worden geleid. Lang gekoesterde zonden groeien tot aan de schouders, en die af te leggen staat gelijk met het afscheuren van iemands vlees. Weest dankbaar, jonge mensen, dat de Zaligmaker bereid is om je aan te nemen, wanneer je nog jong zijt, en dat Hij je de belofte geeft: "Wie Mij vroeg zoeken, zullen Mij vinden." Zalig zij, die de Verlosser in de morgen gastvrij ontvangen en zo de boze geest de gehele dag lang buitensluiten.

Verder ligt er dit goede in, dat het je een langere tijd geeft, waarin je God kunt dienen. Als ik in dienst werd genomen door iemand, die ik liefhad, dan zou ik voor hem graag een lange dag werken. Als ik wist, dat ik slechts één dag voor hem kon werken, dan zou ik ernaar streven om te beginnen, zodra het schemerlicht van de dageraad mij toeliet te zien, en ik zou willen doorgaan met het werk tot laat in de avond, opgewekt werkend zolang het nog wat licht bleef. Als je laat in het leven tot bekering komt, kunt je aan onze Heere Jezus slechts de schaduwen van de avond geven. Geprezen zij Zijn Naam: Hij wil de dienst van het avonduur aanvaarden, maar toch, hoeveel beter is het, dat je in staat wordt gesteld, de Heere te dienen van je jeugd af, Hem de mooie dagen te geven, wanneer de vogels zingen in je ziel, wanneer de zon onbewolkt is, en de schaduwen nog niet vallen, en Hem dan de lange avond te geven, wanneer Hij het ten tijde van de avond licht maakt, en de zwakheden van de ouderdom zijn macht en trouw laat ten toon spreiden. Ik geloof, dat ik geen schoner schouwspel ken, dan dat van iemand met grijs haar, die van zijn jeugd af de Heere Jezus heeft gediend.

Dan ligt daarin verder nog dit goede, dat het iemand in staat stelt om vast te staan in de geestelijke dingen. "Die in het Huis des Heeren zijn geplant, zullen bloeien

in de voorhoven van onze God." Een verplante boom heeft een zekere tijd om te wortelen, maar wanneer hij goed vast staat, brengt hij overvloedige vrucht verder. Er is tijd nodig om in de geestelijke dingen wortel te schieten. In het Koninkrijk van de genade kan niet alles in tien minuten worden geleerd. Ik prijs God ervoor, dat iemand, die slechts één seconde in Jezus heeft geloofd, een behouden man is, maar hij is geen onderwezen man, hij is geen bevestigd man. Hij is niet geoefend voor de strijd en niet opgeleid voor de arbeid. Deze dingen nemen tijd in beslag.

Wanneer wij ons bekeren, gaan wij bij Christus op school, wij zitten aan zijn voeten en leren van Hem. Welnu, wie is de beste scholier? Al het andere daargelaten, verwacht ik wel te ontdekken, dat zij de beste scholieren zijn, die vroeg komen. Scholieren van het elfde uur leren niet veel. Avondscholieren kunnen, met een goede onderwijzer en met grote oplettendheid, iets oppikken, maar toch zeker niet zoveel als zij, die de gehele dag op school zijn geweest.

O, welk een zegen is het, dat je Christus zeer vroeg begint te kennen, want dan kunt je verder gaan om met alle heiligen de hoogten en de diepten te begrijpen van wat alle verstand te boven gaat. Wees niet bang, dat je deze kennis zult uitputten. Zij is zó oneindig groot en zalig, dat, al leefden wij zeven duizend jaren op de wereld, er altijd nog meer te kennen zou zijn van Christus, en wij nog steeds zouden moeten zeggen: "O, welk een diepten." Wij behoeven niet bang te zijn, dat wij, als wij op tien-, of vijftien-, of twintigjarige leeftijd ons bekeren, het zullen beleven, dat wij de frisheid van de godsdienst moe zijn. O nee, wij zullen hem meer liefhebben en beter verstaan, en hem door de genade van God vollediger in praktijk brengen, terwijl de jaren over ons verder wentelen. Daarom is het zo goed, vroeg te beginnen.

En laat mij dan ook nog zeggen: het geeft in het latere leven zo'n vertrouwen, als je in je jeugd je hart aan Jezus hebt gegeven.

Ik ben er blij om, dat ik hier vanavond enkele jongens en meisjes zie. Welnu, mijn lieve kinderen, God moge je sparen, zodat je oude mannen en oude vrouwen wordt, en wanneer je haar grijs is, en je zwak wordt, en weet, dat je spoedig zult sterven, dan zal het zeer heerlijk zijn, als je kunt zeggen: "Ik heb U gekend van mijn jeugd aan, en tot nu toe heb ik Uw wonderen verkondigd. Daarom ook, terwijl de ouderdom en de grijsheid daar is, verlaat mij niet, o God."

Het pleidooi zal er te krachtiger om zijn, want als wij een trouwe knecht hebben, dan ontslaan wij hem niet als hij oud wordt. "Och", zeg je, "hij kan nu niet veel meer doen. De oude man wordt erg zwak, hij kan niet meer zien en horen, zoals hij dat gewoon was, en hij is langzaam in zijn bewegingen; maar toch, ziet je, de goede, oude kerel is bij ons in het gezin geweest vanaf de tijd, dat hij een jongen was, en je denkt toch niet, dat wij hem nu wegsturen?"

Nee, de Heere zal zijn oude knechten niet ontslaan. Hij zal tot hen niet zeggen: "Ik heb het beste van je ontvangen; Ik heb je jonge dagen gekregen, en Ik heb je middelbare leeftijd gehad, maar nu mag je gaan bedelen en voor uzelf zorgen." Nee, zo konden de Amalekieten of de Ismaëlieten spreken, maar de God van Israël verlaat Zijn volk nooit. Hij zegt: "En tot de ouderdom toe zal Ik dezelfde zijn, ja, tot de grijsheid toe zal Ik je dragen; Ik heb het gedaan, en Ik zal je opnemen, en Ik zal je dragen en bevrijden." O, als je door Zijn rijke en soevereine genade jzelf aan Jezus hebt gegeven, terwijl je nog jong zijt, ik weet, dat je gevoelt welk een liefelijke bede het is, erbij God op aan te dringen: "Nu dan, Heere, verlaat mij niet."

Daarom dan, jonge mensen, als je een kostbare schat van vertroosting wilt wegleggen voor de tijd, dat zij, die door de vensters zien, verduisterd zullen worden; als je bemoediging wilt hebben voor de dag, waarop de rouwklagers in de straten zullen

rondgaan; en bovenal, als je wilt ondersteund worden, wanneer je gaat naar je eeuwig huis - geeft je dan nu over aan Jezus. O, dat je juist op deze avond je schouders mag buigen onder het zachte juk van de zachtmoedige en nederige Zaligmaker, dan zult je rust vinden voor je zielen.

2. Ik zal nu nog een andere betekenis van de tekst noemen; moge de Heilige Geest die zegenen.

In de tweede plaats: HET IS GOED VOOR JONGE CHRISTENEN, DAT ZIJ HET JUK VAN JEZUS DRAGEN.

Wat bedoelen wij daarmee?

Een flink aantal van je is onlangs tot bekering gekomen, en tot je spreek ik hoogst ernstig. Het zal goed voor je zijn, zolang je leeft, om aan Jezus vanaf het eerste begin volledige gehoorzaamheid te betonen. Sommige christenen schijnen mij volkomen beneveld op weg te gaan naar Kanaän, zij beginnen hun pelgrimsreis niet op de juiste manier van een pelgrim. Wanneer hij zich bekeert, moest iedere jonge christen de tijd nemen om na te denken, en tot zichzelf te zeggen: "Wat zal ik doen? Wat is de plicht van een christen?" Hij moest ook in oprechtheid tot de Heere Jezus zeggen: "Heere, toon U mij wat Gij wilt, dat ik doen zal", en dan de leiding van de Heilige Geest afwachten.

Twee jonge knapen bekeerden zich niet zo lang geleden tot God. Eén van hen woonde hier de samenkomsten bij, de ander in een ander kerkgebouw. Zij bespraken met elkaar wat de juiste manier zou zijn om Jezus Christus te belijden. Zij wisten het niet goed, maar zij waren van plan het uit te zoeken. Zij leenden de sleutels van een naburige kapel van de Independenten, en gingen naar binnen, en brachten dag aan dag enkele uren door met het samen lezen van het Nieuwe Testament, en met het zich bezig houden met de gedeelten, die betrekking hebben op de Doop.

Het resultaat was, dat zij beiden kwamen en hier werden gedoopt. Ik zou wel willen, dat alle christenen in het begin op dit sacrament zouden letten, en op elk ander punt, dat in discussie is, *om dan te zien wat de bedoeling van God dienaangaande is*. Onderzoekt de Schriften en oordeelt voor uzelf. Zegt niet: "Ik ben altijd bij de Episcopalen geweest, en daarom behoor ik te handelen zoals men dat in de kerk doet." Of: "Ik ben altijd bij de Baptisten geweest", of: "bij de Wesleyanen."

Mijn beste vrienden, deze mensen kunnen voor ons geen regels opstellen. Hier is onze gids - deze Bijbel. Als ik per trein wil reizen, dan gebruik ik Bradshaw⁴), en vertrouw ik niet op horen zeggen. En als ik verlang naar de hemel te gaan, dan moet ik mij aan de Bijbel houden. Er is nog wel een boek, waaraan de mensen je zullen vragen aandacht te besteden. Goed, wij willen niets ten nadele van dat boek zeggen, maar het is niet het Boek. Het Boek is dit Boek, de gezegende Bijbel.

Je moest beginnen met het gevoelen: "Mijn Heere heeft mij gered, ik ben Zijn dienaar, en ik ben voornemens direct Zijn juk op mij te nemen. Ik wil, voor zover, het mij maar mogelijk is, doen wat Hij wil, dat ik doen zal. Er zullen enkele zonden zijn, waarin ik hoogstwaarschijnlijk zal vallen. Al ben ik waakzaam, ik zal wel eens een misstap begaan, maar er zijn enige dingen, waarin ik juist kan handelen, en ik zal ervoor zorgen, dat ik daarin recht handel."

Welnu, als jullie jonge mensen, nauwgezet het Woord begint te bestuderen, en verlangt in alles je voeten te zetten, waar Christus zijn voeten zet, dan hen ik er zeker van, dat dit goed voor je is. Je zult opgroeien tot gezonde christenen en tot mannen van een niet gewone statuur. Maar als je niet begint met het Woord te onderzoeken, maar je godsdienst tweedehands van andere mensen overneemt, en doet wat je andere mensen ziet doen, zonder het te onderzoeken, wel, dan zult je die voortreffelijke

onafhankelijkheid van ziel en de geestelijke moed missen, en terzelfder tijd die volkomen onderwerping aan Christus, die de voornaamste elementen vormen van een edelgezind christen.

Het is vervolgens goed voor een man, dat hij het juk draagt in zijn jeugd, met name door zich goed te laten onderrichten in de Goddelijke waarheid.

Wij moeten tot Christus gaan om van Hem te leren, niet slechts inzake kerkelijke instellingen en godsdienstige handelingen, maar wat wij moeten denken, en wat wij moeten geloven. O, hoe graag zou ik willen, dat wij allen met het oog op onze leerstellige gevoeligheden, waren begonnen met onze ziel aan Christus aan te bieden als een onbeschreven blad papier voor zijn Heilige Geest, om daarop de waarheid te schrijven.

Wij beginnen, helaas, met vele regels, die op ons zijn geschreven met de pen van het vooroordeel. Beste vriend, als je je tot God hebt bekeerd, dan behoort je nu aan de voeten van Jezus te zitten, om van Hem alles te leren - niet om Hem je inzichten voor te leggen. Er zijn algemene uitdrukkingen: "mijns inziens", en "naar mijn mening", en "ik ben van die en die overtuiging."

Geliefden, wordt overtuigd door Christus, want dat is de enige overtuiging, die het navolgen waard is. Ontleent je inzichten aan Hem: andere inzichten aangaande de eeuwige en hemelse dingen hebben geen waarde.

"O", zegt iemand, "maar dat kunnen dan weleens niet je inzichten zijn."

Juist, en ik vraag je niet mijn inzichten over te nemen. Anderzijds beveel ik je voor het aangezicht van God, nooit iets te geloven, omdat ik het zeg, maar alleen te luisteren naar mijn Meester, en je geloof slechts te gronden op het onfeilbare Boek. Wij drukken je dit op het hart, omdat ge, juist als je de waarheid gelooft, omdat wij het zeggen, niet op de rechte wijze hebt gelooft. De waarheid moet worden aanvaard, omdat zij waar is, en omdat het gezag van Jezus Christus voor je het bewijs is, dat zij waar is, en niet omdat wordt verondersteld, dat een armzalige sterveling, die bij geval preekt, gezag bezit om zulke vraagstukken op te lossen.

Wij hebben niet het gezag om te beweren, dat iets waar is, op grond van ons eigen ipse dixit.⁵⁾ Wij zijn alleen maar de trompetten aan de mond van Christus, wanneer wij met volmacht spreken, en helaas, soms blazen wij op onze eigen trompetten, in plaats van Christus door ons heen te laten blazen, en dan zijn wij erger dan nutteloos. Ik beveel je, draag het juk in je jeugd, door hard te studeren om te weten wat de weg, de waarheid, en het leven is, en dit uit de mond van Jezus Christus zelf, zodat je wordt onderwezen door de Geest van God. Het is goed voor je dit te doen.

Het is ook goed voor jonge bekeerlingen, dat zij het juk dragen door vroeg te beginnen met Jezus Christus te dienen.

Ik zie graag, dat een moeder, wanneer zij haar kleine naar het huis van God brengt, een penny in zijn hand legt, en hem vroeg leert bijdragen voor de zaak van Christus. En wanneer mensen zich bekeren, dan is niets beter, dan dat zij spoedig iets te doen hebben. Niet, dat zij moeten trachten de grotere dingen te doen, die bij de meer gevorderden en onderlegden passen. Want ten aanzien van sommigen daarvan moeten wij de regel toepassen: "Geen nieuwelings, opdat hij niet opgeblazen worde, en in het oordeel van de duivel valle." Maar er is voor iedere gelovige werk te doen in de wijngaard van Christus. Er is werk voor kinderen, er is werk voor jonge mannen, werk voor jonge vrouwen, en het is goed vroeg te beginnen. De Heere Jezus Christus, die zo ingenomen was met het penninkske van de weduwe, is zeer ingenomen met de liefde van een kind voor Hem. Wij, grote mensen, zijn zeer geneigd te denken: "Wat kan een

klein meisje voor Jezus doen?" Maar ach, als dat kleine meisje, nu ze behouden is, helemaal niets voor Jezus doet, dan zal zij zeer waarschijnlijk opgroeien tot een onbeduidende christin, en God ook in latere jaren niet dienen, zoals zij dat moest doen. Ik zie graag de kleine boompjes, die men in onze tuinen plant, je weet wel, de kleine piramiden en andere dwergbomen. Ik zie ze vooral graag, wanneer ze een weinig vrucht beginnen te dragen, soms denk ik, dat peren, wanneer er maar één of twee aan de boom zitten, heel wat fijner van smaak zijn dan die aan de grote boom, die maar al te vaak aan kwaliteit hebben verloren wat zij aan hoeveelheid hebben gewonnen. Wat voor Jezus Christus is gedaan door jonge christenen, heeft dikwijls een zeer heerlijke geur over zich, kostelijk voor de smaak van Jezus. Het is goed, dat wij Hem in onze jeugd beginnen te dienen.

"Och", zegt iemand, "ik zal beginnen, wanneer ik kan prediken."

Wil je dat? Je kon beter beginnen met een brief te schrijven aan die jonge vriend, met wie je naar school ging. Je kon beter beginnen met een traktaat af te geven in een souterrain, of met een poging om te spreken met een jongmens van je eigen leeftijd. Hoogmoed zal er je toe aanzetten om groot te willen zijn, maar de liefde tot Jezus zal je leren, dat de kleine dingen Hem aangenaam zijn. Het is goed voor jonge mannen - goed voor jonge vrouwen - dat zij, zodra zij zich tot God bekeren, het juk van dienstbetoon moeten dragen.

Het is ook goed, dat wij, wanneer wij beginnen God te dienen, het juk moeten dragen in een andere zin, namelijk doordat wij moeilijkheden ondervinden.

Als het in mijn macht was, de manier om Christus te dienen voor iedere jonge christen hier gemakkelijk te maken, dan zou ik dat niet willen doen. Als het mogelijk was alle zondagsschoolwerk plezierig te maken, dan zou ik dat niet willen doen. Als het mogelijk was het staan prediken in de openlucht tot iets gemakkelijks te maken, dan zou ik dat niet doen. Het is goed voor je, dat je het juk draagt. Het is goed, dat je dienst zelfverloochening insluit en je geduld op de proef stelt. Het is goed voor je, dat de meisjes zich niet zo erg ordelijk gedragen, en dat de jongens niet zo erg leergierig zijn, wanneer je hen in de klas krijgt.

Het is goed voor je, dat de menigte niet stil blijft staan en zeer gedwee naar je luistert, en dat ongelovigen je lastige vragen stellen, wanneer je op straat staat te prediken. Het is goed voor een jonge dominee, ik weet het, om in aanraking te komen met weetgierige kerkleden, en zelfs een tegenstander tegen te komen, die de bedoeling heeft hem te overtroeven. Het is iets goeds voor een trouwe werker, dat hij zich moet inspannen om de duivel te verslaan, want hijzelf kan, als God hem heeft opgericht, niet worden verslagen, maar de poging hem te overwinnen zal op hem een goede uitwerking hebben, zijn geestelijke spierkracht ontwikkelen, en de krachten van zijn geest te voorschijn roepen. Een heel gemakkelijke weg zou voor ons niet heilzaam zijn.

Let op David, nadat Samuël de olie op zijn hoofd had gegoten, en hem tot toekomstig koning van Juda had gezalfd. Het zou zeer slecht voor hem zijn geweest, als hij in schandelijke rust had afgewacht en de tussentijd had verslapen. Maar neem David, en zend hem in de woestijn om schapen te hoeden; breng hem naar het hof van Saul, en laat Saul een spies naar hem werpen; zend hem heen om met Goliath te strijden; verban hem daarna naar de ongebaande wegen van de wilde geiten; en dwing hem in grotten en holen te leven en laat hem vechten voor zijn leven, en dan zult je door zo te handelen een held van hem maken, geschikt om Israël te regeren. Hij komt op de troon niet meer als een blozende jongeman, maar als een krijgsman van zijn jeugd af, en daarom is hij gereed om de Filistijnen, of de kinderen van Ammon, te verslaan als

de kampvechter van de Heere der heerscharen. Het is dus goed, het juk te dragen in de zin van een zich in dienst stellen van Jezus, en daarbij moeilijkheden te ondervinden.

Er is nog meer, waarom het goed is. Het is goed vervolging te ondergaan in je jeugd. Als het mogelijk was, iedere jonge christen op te nemen in een Godvrezend gezin, en hem in het geheel niet toe te laten de wereld in te gaan, maar hem altijd op de schoot van zijn moeder te houden - als het mogelijk was, iedere werkman te garanderen, dat hij alleen maar behoefde te werken in een werkplaats, waar men van de morgen tot de avond psalmen zingt, waar nooit iemand vloekt, waar niemand ooit een plagend woord tegen hem zegt - Welnu, ik zeg, als dit mogelijk was, dan weet ik niet, of het wijs zou zijn dit te doen. De mensen buiten de verzoeking houden is zeer gewenst, en niemand van ons heeft ook maar enig recht een verzoeking op de weg van een ander te leggen, maar het is goed voor ons, dat we nu en dan worden verzocht, anders zouden wij de werkelijke gesteldheid van ons hart niet kennen, en misschien door inwendige hoogmoed worden bedorven, terwijl wij door een uitwendige zedenleer in bloei staan. De verzoeking laat ons weten, hoe zwak wij zijn, en zij brengt ons op de knieën. Zij toetst ons geloof en stelt onze liefde op de proef, en zij laat ons zien, of onze genadegaven echt zijn of niet. Wanneer de religie haar zilveren muilen aantrekt, en met haar gouden oorringen uit wandelen gaat, dan is iedereen volkomen bereid om met haar mee te gaan. Maar de eerlijke, oprechte christen zal de waarheid van Christus volgen, ook wanneer zij barrevoets door het slijk en de modder gaat, en wanneer haar gewaad door onheilige handen is besmeurd. Hierin bestaat het op de proef stellen van de oprechten, en de ontmaskering van de bedriegers.

Het zou niet goed voor ons zijn, wanneer wij voor vervolging, en laster, en beproeving bewaard bleven; het is goed voor een man, dat hij het juk draagt in zijn jeugd. Een christen is een geharde plant. Veel jaren geleden werd een lork⁶⁾ naar Engeland overgebracht. De heer, die hem meebracht, zette hem in een broeikas, maar hij ontwikkelde zich niet op een gezonde manier. Het was een spichtig ding, en omdat de tuinman bemerkte, dat hij er niets van maken kon, nam hij hem op en wierp hem naar buiten op de mestvaalt. Daar groeide hij op tot een prachtige boom, want hij had daar een temperatuur gevonden, die paste bij zijn natuur. De boom was bestemd om dichtbij de sneeuw te groeien, hij houdt van koude winden en ruw weer, en zij hadden hem in een broeikas zich bijna dood laten zweten. Zo is het ook met het ware Christendom. Het bloeit zelden zo goed te midden van gemak en weelde, als in grote tegenspoed.

Christenen zijn dikwijls veel sterker en beter, juist omdat zij ergens terecht komen, waar zij geen christelijke kameraden hebben, of vriendelijke bemoedigingen ontvangen. Zoals de vrijheid gewoonlijk gunstig is voor de geharde bergbewoners, die de ruwe heuvels kloek en gehard hebben gemaakt, zo valt in de regel ook een overvloedige genade ten deel aan hen, die de zware strijd met de tegenspoed verder zetten, en door veel verdrukking het Koninkrijk beërven.

Nog eens, ik geloof, dat het goed is voor jonge christenen, dat zij veel zielsmoeilijkheden ondervinden.

Mijn vroege dagen, waarin ik ging nadenken, waren bittere dagen. Voordat ik een Zaligmaker vond, werd ik geploegd met de diepgaande ploeg van een verschrikkelijk schuldbesef. Maand na maand zocht ik, maar ik vond geen hoop. Ik leerde de kwaal van mijn hart kennen en het ongeneselijke kwaad van mijn natuur, en op dit ogenblik heb ik reden om God te danken voor die winterachtige tijd. Ik ben er zeker van, dat die goed was voor mijn ziel. In de regel is er zo nu en dan een periode van donkerheid

in het christelijk leven. Als je die in het begin hebt gehad, dan is het niet waarschijnlijk, dat je die nog eens zult te verduren krijgen, maar als je die niet in het begin hebt gehad, dan is het zeer waarschijnlijk, dat je op een andere tijd door de duisternis zult gaan. Het is goed, als hij voorbij is.

"Het is goed voor een man, dat hij het juk draagt in zijn jeugd."

Sommige vrienden schijnen een uitstekende weg gevonden te hebben om naar de hemel te gaan. Als hun weg de goede is, dan ben ik daarover zeer zeker bijzonder verheugd, maar eigenlijk twijfel ik eraan, want ik heb hen ontmoet, die de effen spoorweg hebben geprobeerd, en die zeer ontmoedigd zijn, omdat de trein niet zo zacht loopt als zij hadden verwacht. Zij hebben een volle veertien dagen wel niet geheel zonder zonde geleefd, maar toch wel ten naaste bij. Zij hebben getriomfeerd en een volkomen overwinning behaald, en zij zijn gedurende veertien dagen in een ballon opgestegen. Natuurlijk zijn zij weer naar beneden gekomen - en sommigen komen naar beneden met een verschrikkelijke smak. De besten van hen komen en zeggen: "Beste dominee, ik ben bang, dat ik geen kind van God ben. Ik voel mij zo ellendig, en tóch heb ik mij zo gelukkig gevoeld."

Ik heb tot hen gezegd: "Ja, zie je, je bent naar boven gegaan, en daarom moest je weer naar beneden komen. Als je beneden was gebleven, dan had je niet naar beneden behoeven te komen."

Dat in een ballon opstijgen naar de sterren, het vervult mij met vrees ten aanzien van sommige jonge mensen. Ik wilde wel, dat zij zouden volharden in het ootmoedig besef, dat zij niets en niemand zijn, en dat Christus alles is. Over het geheel genomen is het beter, dat iemand beschroomd en vreesachtig is, dan dat hij vroeg in het leven een groot zelfvertrouwen koestert. "Welgelukzalig is de mens, die gedurig vreest" is een tekst uit de Schrift. Het is geen slaafse vrees, noch een vrees, die twijfelt aan God, maar toch een vrees. Er is een groot onderscheid tussen twijfel aan God en twijfel aan uzelf. Van de laatste mag je zoveel bezitten als je zelf wilt, totdat je zelfs aan uzelf wanhoopt, maar er is geen reden, welke ook, waarom je aan de Heere moet twijfelen.

"Het is goed voor een man, dat hij het juk draagt in zijn jeugd", om ertoe te worden gebracht de zwaarte van de zonde te gevoelen, en de kastijdende hand van God, en te worden verlaten om in de duisternis uit te roepen en te zeggen: "Och, dat ik wist, dat ik Hem vinden kon! Ik zou tot zijn stoel komen." Deze beproevingen zijn voor de herboren gelovige van wezenlijk nut, en zij bereiden hem tegelijk voor op de vreugden en smarten van zijn geestelijke loopbaan.

3. Ik ga nu eindigen met dit laatste punt. Feitelijk, broeders en zusters, ZIJN WIJ ALLEN NOG IN ONZE JEUGD.

Ik zie hier enkele grijze hoofden, en kale hoofden, en toch zijn zij van personen, die minderjarig zijn. Mijn beste broeder, hoewel je zeventig en ouder bent, toch ben je in het Koninkrijk der hemelen nog niet tot meerderjarigheid gekomen, want als je meerderjarig was, zou je je vermogen reeds bezitten. Niemand van ons zal meerderjarig zijn, voordat wij de hemel binnengaan. Wij zijn nog onder voogden en verzorgers, juist omdat wij nu nog als kleine kinderen zijn. Wij zijn nog niet gekomen tot de tijd, waarin wij geschikt zijn voor alle vreugden van de hemel, want als wij dat waren, dan zouden wij thuis gebracht worden in het huis van onze Vader, om direct van ons erfdeel te genieten. Wij zijn nog in onze jeugd.

Welnu, het is goed voor ons, dat wij het juk op dit ogenblik moeten dragen en moeten verder gaan het te dragen. Het is goed, mijn beste broeder, dat wij, die al een kleine afstand op de weg naar de hemel hebben afgelegd, nog steeds iets moeten dragen,

omdat het ons nog steeds in staat stelt Christus te eren. Als wij niet met Hem lijden, hoe kunnen wij dan gemeenschap met Hem hebben? Als wij geen kruis hebben te dragen, hoe kunnen wij dan omgang hebben met Hem, de voornaamste Kruisdrager? Laten wij blij zijn, dat wij niet voor tegenspoed gespaard blijven, dat wij niet worden beschermd tegen het verdriet, maar dat het ons wordt toegestaan God te verheerlijken door geduld, door berusting, en door een onwankelbaar geloof.

Vraag de Heere niet, dat je geen droefheid mag hebben, maar bedenk liever, dat je nog maar een korte tijd hebt, waarin je geduldig kunt zijn - slechts een korte tijd, waarin je kruisdrager kunt zijn, en daarom betaamt het je om elk ogenblik goed te gebruiken. Nog enige omwentelingen van de zon, en je zult dáár zijn, waar geen kruis meer te torsen valt, geen smart meer te dragen, en waar daarom geen plaats is voor geduld, en geen gelegenheid om te berusten in de wil van God. Wees ermee tevreden, om thans het juk te dragen, want het is maar voor een korte tijd, en dan zult je deze eer niet langer genieten.

Het is voor ons allen ook goed het juk te dragen, omdat op die manier de oude Adam in bedwang wordt gehouden. Die oude Adam heeft een wonderlijk lange levensduur. Het gerucht gaat, dat hij allang dood is, maar hij is, naar ik zeker weet, nog steeds springlevend. Wanneer wij in de moeite zitten, schijnt de hoogmoedige oude Adam meestal rustig te zijn, en dan slaagt hij er niet goed in om ons van het gebed terug te houden, en bijgevolg genieten wij in moeilijke tijden onze aller-heerlijkste gebedsstonden. Door de goedheid van de Heere ontkomen wij aan de verzoeking, maar helaas, spoedig heft de oude Adam zijn trotse hoofd weer op. Hij zegt: "Och, je bent een gunsteling van de hemel, je berg staat vast. Je verdriet is aan je geheiligd, en je bent op een zeer wonderlijke wijze in genade toegenomen. Eigenlijk ben je een zeer flinke kerel."

Ja, dat is de manier van de oude Adam, en wanneer hij ook maar een gelegenheid ziet, zal hij zijn spel van vleierij herhalen. Wanneer je ooit in de verleiding komt om met uzelf ingenomen te zijn, zeg dan tot uzelf: "Ik ken je, oude Adam. Ik ken je, en ik zal voor je sluwe listen niet bezwijken."

Wat gebeurt er, als wij zelfvoldaan worden? Wel, het juk komt opnieuw zwaar op onze schouders terug. Wij vervallen in een andere moeilijkheid, en dan zit de oude Adam weer hoog te paard, en hij begint te mopperen en in opstand te komen. Het vlees begint hoogmoedig te wanhopen, hoewel het zich tevoren beroemde. Beproevingen zijn in de hand van de Geest een machtig hulpmiddel om de verdorvenheden te overwinnen. Het is een moeilijke zaak voor iemand om rijk en voorspoedig te zijn in deze wereld, zich op zijn gemak te voelen, en lange tijd gezond te zijn, en dat alles precies gaat zoals hij dat wil, en dan toch christen te zijn. Velen vallen, wanneer de weg effen is, maar wanneer de weg ruw is, dan is er een goed houvast voor de voeten, en dan zullen wij waarschijnlijk niet struikelen. Wanneer de beproevingen komen, dan drijven zij ons naar onze hemelse Vader.

Schape verdwalen niet zo gauw, als de zwarte hond op hen past: zijn geblaf maakt, dat zij naar de herder lopen. Tegenspoed is de zwarte hond van de goede Herder om ons naar Hem terug te brengen, anders zouden wij onze ondergang tegemoet gaan. Wij zijn niet beter dan David, en wij kunnen oprecht belijden, zoals hij dat deed: "Eer ik verdrukt werd, dwaalde ik, maar nu onderhoud ik je Woord." Daarom is het goed voor ons, geestelijk jonge mannen, ook al zijn wij oud naar het vlees, dat wij het juk moeten dragen, terwijl wij nog in onze jeugd zijn.

Bovendien, beste vrienden, maakt dit je zo nuttig voor anderen, wanneer je

tegenspoed hebt gekend. Ik zie niet in, hoe wij met iemand kunnen meevoelen, als wij zelf nooit worden beproefd.

Ik ken een geliefde broeder, die misschien vijftig jaar oud is, en nooit een dag ziek is geweest. Hij vertelde mij, dat hij nauwelijks wist wat lichamelijke pijn was, behalve wanneer een zwaar persoon hem op zijn tenen trapte. Welnu, hij is een beste broeder, maar wanneer hij meelevens tracht te tonen, lijkt hij op een olifant, die een speld oprapt, of op Hercules met een spinrokken. Hij doet het, maar het is iets om zich over te verwonderen. Als je hem zegt, dat je neerslachtig bent, dan kijkt hij je aan en probeert heel aardige dingen te zeggen, maar hij begrijpt je moedeloosheid niet. Welnu, het zou voor een dienaar van Christus erg jammer zijn, wanneer hij het vermogen zou missen om met iemand mee te voelen, waar of niet?

O, dankt God voor tegenspoed, want hij maakt het hart gevoelig, en hij leert de lippen de kunst van de vertroosting. Je kunt zonder tegenspoed een Boanerges zijn, maar je kunt nooit een Barnabas zijn; je kunt een zoon des donders zijn, maar je zult nooit een zoon der vertroosting zijn. Als wij anderen wensen te dienen, laten wij dan God danken, dat Hij ons de bekwaamheid schenkt om dat te doen, doordat Hij ons het juk laat dragen in onze jeugd.

Nog eens: is het niet goed het juk te dragen, terwijl wij hier zijn, omdat het de hemel des te heerlijker zal maken? O, hoe heerlijk zal de hemel zijn voor die bedlegerige vrouw, die deze twintig jaren op haar afmattend ziekbed heeft gelegen, en nauwelijks een nacht ononderbroken rust heeft gehad! Welk een rust zal de hemel voor haar zijn! Ik ken een beste man, geen twee mijlen hier vandaan, die achttien jaren heeft gelegen zonder zich te bewegen. Ik ken geen gelukkiger mens dan hij is. Het is een genot hem te bezoeken, maar toch: welk een verandering zal het zijn, van dat bed, waarvan hij niet kan opstaan, geplaatst te worden bij de glazen zee, en voor altijd met de palmtak te wuiven, en muziek te ontlokken aan de hemelse harp. Welk een gedaanteverwisseling!

Hoe groot zal de verandering zijn voor een arme christenvrouw, stervend in een armenhuis, om door de engelen te worden gedragen in de schoot van Abraham!

Welk een verandering voor de martelaar, die op de brandstapel staat en langzaam de vuurdood sterft, en dan verrijst om de glorie van de Heere te aanschouwen!

Welk een verandering voor je, beste oude vriend, met al die pijnen en smarten, die je ongemak veroorzaken, zelfs terwijl je hier neerzit! Ach, grijsaard, je zult spoedig weer jong zijn. Er zullen geen rimpels meer op je voorhoofd zijn. Je zult die bril niet meer nodig hebben, je zult geen behoefte meer hebben aan die stok om op te leunen, je zult even sterk zijn als de jongste daar. Als je voor de troon van God staat, zult je nauwelijks begrijpen, dat je dezelfde oude vrouw bent die je op aarde was, of dezelfde ziekelijke man, die je een poosje geleden was. Je zult worden ontheven van het stoffelijk huis, en je jeugdige ziel zal opspringen uit het oude lichaam, en bij de Heere zijn.

Dan zal het graf een smeltkroes zijn, waarin de onreinheid van het vlees zal worden uitgezuiverd, en straks zal je lichaam opstaan, niet langer oud, en mager, en uitgeteerd, maar in volle schoonheid, gelijk aan het verheerlijkt lichaam van je Meester.

Dit zal je ten allen tijde vreugde schenken: het moet goed voor je zijn het juk te dragen, wanneer je inziet, dat de hemel door middel daarvan volkomener een hemel voor je wordt gemaakt, wanneer je eenmaal zijn eeuwigdurende rust geniet.

*"De weg mag dan al ruw zijn, onmoog'lijk echter lang:
Laat ons hem effenen met hoop, opvrolijken met zang."*

Amen.

- 1) De kroon was een Engelse munt met een waarde van toenmaals ongeveer f. 3,00. (Vert.)
- 2) Een penny had de waarde van een stuiver. (Vert.)
- 3) Een pond was toen ongeveer f. 12,00 waard. (Vert.)
- 4) Een bekende Engelse reisgids. (Vert.)
- 5) De leerlingen van Pythagoras zeiden "ipse dixit", oorspronkelijk in het Grieks: "autos epha" - hij heeft het zelf gezegd - om uit te drukken, dat zij iets voor waar hielden. (Vert.)
- 6) Een soort pijnboom. (Vert.)

5. Een bezorgde vraag naar een geliefde zoon

"Toen zei de koning: Is het wel met de jongeling, met Absalom?" - 2 Sam. 18:19.

Dit werd gezegd door David, na een grote veldslag, waarin velen waren gedood, en de door Absalom aangevoerde legers, tot een getal van twintig duizend, waren gesneuveld. Zij kwamen om, niet slechts door het zwaard, maar ook tussen de dikke eiken en de verwarde doornstruiken van het woud, dat verschrikkelijke afgronden en holen verborg, waarin de opstandelingen in hun hevige ontsteltenis neerstortten, toen de overhaaste vlucht begon.

De angstige vraag van de vader betrof zijn slechte, maar nog steeds beminde zoon: "Is het wel met de jongeling, met Absalom?"

Hij schijnt niet te hebben gevraagd: "Hoe hebben wij de overwinning behaald?", maar wel: "Is het wel met de jongeling, met Absalom?" Niet: "Is Joab, de aanvoerder van mijn leger, nog in leven, want er hangt zoveel van hem af?", maar "Is het wel met de jongeling, met Absalom?" Niet: "Hoeveel van mijn keurtroepen zijn in de slag gesneuveld?" maar. "Is het wel met de jongeling, met Absalom?"

Men heeft wel gezegd, dat hij zich hier meer vader dan koning toonde - meer genegenheid dan wijsheid, en dit is ongetwijfeld een gerechtvaardigde kritiek op de tederheid van de oude man, die hem geheel in beslag nam David was in dit geval ongetwijfeld zwak in zijn tederheid.

Maar broeders, het is voor ons gemakkelijker een vader onder zulke omstandigheden te berispen, dan volkomen zijn gevoelens te begrijpen. Ik kan eraan toevoegen, dat het verstandiger zou zijn, zover het ons mogelijk is, met hem mee te voelen, dan te oordelen over een geval, dat wij zelf nooit hebben meegemaakt. Als wij in dezelfde positie zouden verkeren, dan zouden wij het misschien onmogelijk vinden een ander gevoel te hebben dan hij had. Hoeveel zijn er op ditzelfde ogenblik, die ongetwijfeld andere zeer gewichtige zaken aan de hand hebben, maar wier enige gedachte juist nu is: "Is het wel met de jongeling? Is het wel met mijn zoon? Is het wel met mijn vader? Is het wel met mijn vrouw?"

Op de rivier is een schip vergaan met honderden aan boord, en vrienden lopen schreiend her- en derwaarts, van de ene plaats naar de andere, hopen en toch vrezend, het lijk van de een of andere geliefde te identificeren; verlangend iemand te vinden van wie sedert het ongelukkige uur niets meer is gehoord, aldoor vrezend, dat zij hem of haar zullen vinden onder de lichamen, die uit de koude stroom zijn opgehaald.

De gedachte, die vanavond talrijke andere te boven gaat is deze éne: "Is het wel met mijn geliefde?" Neemt je het hun kwalijk? Zij verwaarlozen hun zaak, en laten hun dagelijkse arbeid na, maar neemt je hun dit kwalijk? Honderd belangrijke dingen worden vergeten om die éne dringende vraag, neemt je hun dit kwalijk, kunt je hun dit kwalijk nemen?

Beslist niet! Het is natuurlijk, en daarom is het naar mijn gedachten alleen maar gerechtvaardigd. Hoewel David later ongetwijfeld een zekere mate van onbedachtzaamheid en opstand tegen God toonde, en daarom niet in elk opzicht kan worden geprezen, wie, die een vaderhart in zich heeft, zou toch niet liever op zich nemen de bejaarde vader vrij te spreken dan te veroordelen? Wanneer de oude man aangaande zijn zoon vraagt: "Is het wel met de jongeling?", en, als hij tot de ontdekking komt, dat het niet zo is, uitroept: "O, mijn zoon Absalom, mijn zoon, mijn zoon Absalom! O, had God gewild, dat ik voor je gestorven was, o Absalom, mijn zoon, mijn zoon!", dan moeten wij niet, gelijk Joab, bij hem binnengaan en hem op

grove wijze verwijten doen, hoezeer hij dit misschien ook verdiende, maar wij moeten liever bij hem neerzitten en medelijdend wenen met hen, die in angst verkeren over hun verwanten, en nagaan, of wij niet iets van hen kunnen leren.

Als wijzelf in die richting geen zorgen hebben, laten wij die dan besteden in een andere richting, die werkelijk nuttig kan zijn, en ze aanwenden tot verheerlijking van God.

1. Laten wij vanavond in de eerste plaats kort aandacht schenken aan deze angstige vraag,
2. Vervolgens gelegenheden zoeken om haar toe te passen,
3. En dan ten derde antwoorden aan de hand doen, die daarop gegeven kunnen worden.

1. Laten wij ten eerste DEZE ANGSTIGE VRAAG overdenken: "Is het wel met de jongeling, met Absalom?"

De eerste opmerking is: het is een vraag, gesteld door een vader aangaande Zijn Zoon. "Is het wel met hem?" De zorgen van ouders zijn zeer groot, en sommige jonge mensen denken niet voldoende daarover na, want dan zouden zij dankbaarder zijn, en zij zouden die niet zo dikwijls door hun onbezonnen gedrag vermeederen. Ik ben er zeker van, dat er veel zoons en dochters zijn, die niet graag hun ouders verdriet zouden berokkenen, en die niettemin maken, dat zij hun leven met grote droefheid verder zetten. Het is onmogelijk, dat zij dit altijd in onschuld doen: er moet in vele gevallen een zekere mate van onbedachtzaamheid zijn, wanneer jonge mensen het gevolg van hun gedrag voor hun vrienden voorzien.

Er zijn in het bijzonder sommige jonge mensen, die in het toegeven aan wat zij hun vrijheid noemen, op tere gevoelens trappen van haar, die hen heeft gebaard, en die dikwijls hun beide ouders slapeloze nachten en beangstigende moeilijkheden bezorgen. Dit is een zonde, waarvan verantwoording moet worden afgelegd voor de rechterstoel van God, die een bijzondere belofte heeft gegeven voor plichtsgetrouwe kinderen, maar een bijzondere vloek voor de opstandige heeft weggelegd.

Alle ouders moeten zorgen hebben. Er is nooit een klein kind aan de borst van een moeder gelegd, dat geen zorg, arbeid, verdriet, en bezorgdheid met zich brengt. Er ligt vreugde in het ouderschap, maar er moet noodzakelijk een ruime mate van bange zorg mee vergezeld gaan in de tere kinderjaren, waarin het broze, ranke levensscheepje schijnt te worden verzwolgen door duizend golven, die zonder schade te doen over de sterkere barken heenslaan. De pas-ontstoken kaars kan zó gemakkelijk worden uitgeblazen, dat de moeders ervoor zorgen en erover waken met een zorg, die het leven van de ouders dikwijls ondermijnt.

Maar onze kinderen veroorzaken ons misschien niet de meeste zorg, wanneer zij klein zijn, en ook niet, wanneer zij naar school gaan, wanneer wij hen naar bed kunnen brengen en een nachtkus geven, en voelen, dat alles goed is. De zware zorg komt later - later, wanneer zij zich aan ons toezicht hebben onttrokken, wanneer zij op zichzelf en voor eigen rekening staan, wanneer zij weg zijn uit ons gezin, wanneer zij buiten het bereik van onze terechtwijzing zijn, en niet meer, als weleer, de kracht van ons gezag en nauwelijks die van onze liefde voelen.

Dan begint voor vele ouders een tijd van ernstige beproeving, en ongetwijfeld is menige grijsaard met verdriet ten grave gedaald, omdat hij moest uitroepen: "Ik heb kinderen grootgebracht en verhoogd, maar zij hebben tegen mij overtreden." Menige vader, en menige moeder sterft, vermoord, niet met een mes of door vergif, maar door

de onvriendelijke woorden en wrede daden van hun eigen kinderen.

Vele, vele graven kunnen zeker worden natgemaakt met de tranen van zoons en dochters, omdat zij deze graven voortijdig hebben gevuld door hun ondankbaar gedrag. Laten wij, wier ouders nog voor ons gespaard bleven, allen bedenken, hoeveel wij aan hen verschuldigd zijn, en als wij het hun niet kunnen vergelden, laat het ons dan een vreugde zijn, hun toch door ons gedrag zoveel troost te bieden, als nodig is om onze dankbaarheid te tonen.

Laten zij zoveel vreugde van ons genieten, dat zij nooit berouw mogen hebben over hun bezorgdheid van voorbijgegane jaren, maar dat hun hart zich erover mag verblijden, dat zij zulke zoons en dochters ter wereld hebben gebracht. Als wij ouders hebben gehad, die ons verzorgden, en bezorgd vroegen: "Is het wel met hen?", laten wij dan God dankbaar zijn, en laten wij er nooit blijk van geven, dat wij zijn genade onderschatten door deze weldaad te verachten.

In de tweede plaats: dit was een vraag, gesteld aangaande een zoon, die het huis van zijn vader had verlaten. "Is het wel met de jongeling, met Absalom?"

Zoals ik al heb gezegd, zijn wij niet zozeer bezorgd over onze kinderen, wanneer zij thuis zijn, en wanneer zij in de kinderkamer verblijven, als wel later, wanneer zij buiten ons bereik zijn. Zij hebben hun eigen contacten gelegd, en zijn een leven volkomen voor eigen rekening begonnen. Zelfs als zij zich in dezelfde stad bevinden, zijn wij nog bezorgd over hun welzijn, maar als zij in een ander land zijn, dan hebben wij nog zorgelijker gedachten.

Misschien hebben sommigen van je zoons en dochters, die ver van je verwijderd zijn, en ik twijfel er niet aan, of je begint de avond dikwijls met de vraag: "Hoe gaat het mijn jongen? Hoe is het met mijn zoon?" Hij zit daar ver weg, als emigrant, of als zeeman op zee, of in de een of andere afgelegen provinciestad, bezig met zijn levensonderhoud te verdienen, en je vraagt je af, of hij in leven is en het goed maakt. Als je weet, dat hij aan de wal is, zou je graag weten, of hij op de rustdag geregeld naar het huis van God gaat. Je vraagt je af, waar hij zijn avonden doorbrengt. Je vraagt je af, in welk gezelschap hij misschien is terecht gekomen, met welk soort baas of kameraden hij leeft, en welke de invloeden zijn van zijn tehuis.

Ik ben er heel zeker van, dat zulke zorgelijke vragen dikwijls diepe voren dwars door je ziel ploegen. Er zijn hier vanavond sommige jonge mensen, in Londen, die in onze grote stad zijn komen wonen, en ik heb behoefte hen vriendelijk te herinneren aan de tedere gedachten over hen bij hen thuis - hoe moeder en vader, misschien wel op ditzelfde uur, aan hen denken en voor hen bidden. Zij zouden waarschijnlijk blij zijn te weten, dat hun zoon is waar hij is, maar zij zouden misschien verdriet hebben, als zij wisten, waar hij soms zijn tijd verspilt, en waar hij is begonnen een deel van zijn rustdag door te brengen. Het zou hun verdriet doen, te weten, dat hij de thuis gevormde gewoonten begint te vergeten - dat hij nu in de kamer, waar ook anderen slapen, bang is zijn knieën te buigen in gebed - dat de Bijbel, waarin zijn moeder zijn naam schreef, en ten aanzien waarvan de belofte werd gegeven, dat er elke dag een gedeelte uit zou worden gelezen, niet is gelezen, maar dat een of ander boek van twijfelachtig gehalte zijn plaats heeft ingenomen.

Jonge mensen, sommigen van ons, die wat ouder zijn, weten wat het voor je is, het ouderlijk huis te verlaten; en wij vertrouwen, dat Je zult begrijpen wat het voor ons betekent, dat wij werden vergezeld door de gebeden en tranen van ouders, die er zich nog bij hun leven in verheugden, dat hun gebeden voor ons zo overvloedig werden verhoord. Moge het in je geval ook zo zijn, want zo niet, dan zult je van kwaad tot erger vervallen, en in je zonden omkomen. Toch is het zeer moeilijk voor een

jongeman om in de hel terecht te komen, wanneer hij een wedloop met de gebeden van zijn moeder moet winnen. Het vereist een grote mate van innerlijke kracht om uzelf te verdoemen, wanneer een vader en een moeder smeken om je behoud, en toch zijn er enkelen, die dat klaarspelen. En wanneer zij in de plaats van ondergang en verderf komen, dan zal hun zeker een strenger maatstaf worden aangelegd dan aan hen, die in de goot werden grootgebracht, en op straat werden opgevoed, en die nooit hebben geweten wat het was, een voorwerp te zijn van de gebeden van hun ouders. O, Heere Jezus, Gij, die de dode zoon van de weduwe hebt opgewekt, red deze zoons, die dood zijn in zonden en overtredingen, die thans ook worden uitgedragen om te worden begraven in het graf van zonde en verdorvenheid.

Maar we hebben hier een treffend punt. Het is de vraag van een vader aangaande zijn opstandige zoon. Absalom - de jongeling Absalom - waarom moest David over hem bezorgd zijn? Had deze niet de wapenen tegen hem opgenomen? Dorstte hij niet naar het bloed van zijn vader? Stond hij niet aan het hoofd van een talrijk leger, begerig erop uit om zijn vader te doden, opdat hij zijn kroon zou kunnen dragen, waarvan hij zich reeds meester had gemaakt?

Daarom had hij, dunkt mij, kunnen zeggen: "Is de jongeling Absalom dood? Want als hij uit de weg is geruimd, zal er vrede zijn voor mijn koninkrijk, en rust voor mijn onrustig leven." Maar nee, hij is zijn vader, en hij moet zijn eigen kroost liefhebben. Het is een vader, die spreekt, en de liefde van een vader kan de vijandschap van een zoon overleven. Hij kan blijven leven en blijven liefhebben, zelfs wanneer Zijn Zoon zijn harte- bloed zoekt. Welk een edele hartstocht is de liefde van een moeder, of de liefde van een vader! Zij is een miniatuurbeeld van de liefde van God. Met welk een eerbied behoren wij haar te behandelen! Hoe wonderlijk heeft het God behaagd in het bijzonder Godvrezende mensen te begiftigen met de heilige aandrift van genegenheid jegens hun kinderen, een aandrift, die God heiligt tot de edelste doeleinden.

Onze kinderen kunnen in de zwaarste zonden vallen, maar toch zijn zij onze kinderen. Zij kunnen onze God bespotten, zij kunnen ons hart in stukken scheuren door hun goddeloosheid; wij kunnen in hen geen behagen hebben, maar tegelijkertijd kunnen wij hun het kind- schap niet ontnemen, noch hun beeld uit ons hart uitwissen. Wij gedenken hen nog steeds ernstig, en wij zullen dat doen, zolang dit ons hart in onze borst zal kloppen. Zo nu en dan heb ik belijdende christenen ontmoet, die zeiden: "Die meid zal nooit meer een voet over mijn drempel zetten."

Ik geloof niet in hun christendom. Telkens wanneer ik vaders ontmoette, die onverzoenlijk waren jegens hun kinderen, was ik ervan overtuigd, dat zij onverzoend waren met God. Het kan niet mogelijk zijn, dat er in ons een gevoel van vijandschap zou bestaan jegens ons. eigen kroost, nadat ons hart is vernieuwd. Want als de Heere ons heeft vergeven, en ons in zijn gezin heeft opgenomen, dan kunnen wij ongetwijfeld vergeving schenken aan de voornaamste van hen, die tegen ons hebben gezondigd; en wanneer zij ons eigen vlees en bloed zijn, dan zijn wij dubbel verplicht dat te doen. Onze eigen kinderen te verstoten is onnatuurlijk, en wat onnatuurlijk is, kan nooit genadig zijn. Als zelfs tollenaars en zondaars hun kinderen vergeven, dan moeten wij dat nog veel meer doen.

Laten zij zelfs tot de uitersten van ongehoorde zonden komen, toch moet, zoals de genade van God voor altijd duurt, zo ook de liefde van een christenouder altijd verder duren. Als David zegt: "Is het wel met de jongeling, met Absalom?", dan heeft geen van ons een zoon gehad, die half zo slecht heeft gehandeld als Absalom, en daarom moeten wij steeds weer vergeving schenken aan, en een liefdevolle belangstelling gevoelen voor hen, die ons verdriet aandoen.

Spreek ik op dit ogenblik misschien tot enig jongmens, die een groot verdriet voor zijn huisgenoten is geweest? Neemt je deze zaak licht op? Schijnen de zorgen van je ouders je een dwaasheid te zijn? Ach, laat ik je erop wijzen, dat je levenswandel, hoewel hij voor je misschien een spel is, de dood is voor je huisgenoten. Je kunt je hart laten opdrogen jegens je moeder, maar het hart van je moeder vloeit nog steeds over van liefde voor u. Je beschouwt het misschien als een grapje, dat je haar tranen deed schreien, maar die tranen zijn oprecht, en openbaren haar inwendige zielestrijd. Kunt je met zo'n tedere genegenheid spotten?

Ik heb sommige jonge mensen gekend, die zo diep waren gevallen, dat zij de spot dreven met de godsvrucht van hun ouders. Het is verschrikkelijk zo iets te doen, en wee hun, die zich daaraan hebben schuldig gemaakt. Toch vergelden christenouders een onheusheid als deze slechts met gebeden en groter genegenheid, en zij gaan steeds verder de zaak van hun kinderen aan God voor te leggen, en Hem te smeken, dat Hij zich uit genade over hen zal ontfermen.

Welnu, dwalende jongeman, omdat er iets menselijks in je is overgebleven, doe ik een beroep op je gevoeliger natuur, opdat je niet zult verder gaan met tegen zo'n wonderbare liefde te zondigen, en niet moedwillig zult verder gaan, zo'n verdraagzame vergevensgezindheid te vertrappen.

Als het Absalom mogelijk was geweest zijn vader de vraag te horen stellen: "Is het wel met de jongeling, met Absalom?", dan twijfel ik er niet aan, dat hij slecht genoeg was om toch nog tegen hem te zijn opgestaan. Maar ik hoop, dat het hier met niemand, wie ook, zó is. Ja, ik vertrouw, dat de meest gewilligen, wanneer zij de diepe en trouwe liefde van het hart van hun ouders opmerken, zich zullen haasten om zich met hen te verzoenen, en de rest van hun leven zullen besteden aan het ongedaan maken van het kwaad, dat zij hebben bedreven.

De vraag van mijn tekst is de vraag van een ouder aangaande een zoon, die, als hij niet ongedeerd, maar dood was, zeer zeker in een vreselijke toestand verkeerde. "Is het wel met de jongeling, met Absalom?" - David zei het met te dieper ernst, omdat hij beseftte, dat als hij niet meer in leven was, hij in een slechte toestand verkeerde. Hij was met bebloede handen in een opstand tegen zijn vader gestorven - in welk een duisternis moet zijn schuldige ziel zijn neergedaald?

O, geliefden, dit is een zeer ernstige vraag, om die te stellen aangaande iemand, die is heengegaan. Waar is hij? Is zijn ziel behouden? Ik zou er haast toe in staat zijn te bidden, dat allen, die een plotselinge dood sterven, tot het volk van God mogen behoren, en dat alle zondaars daaraan mogen ontkomen, totdat zij Christus hebben gevonden.

Wij bewonderen die christenman, die zich met nog iemand op de bodem van een kolenmijn bevond, en gereed stond in de lift op te stijgen. Er was slechts een kans voor één man, want de liftkorf kon niet meer dragen. Hij had zijn plaats ingenomen, maar hij kwam eruit, en zei tot de andere mijnwerker: "Mijn ziel is gered, ik geloof in Christus. Jij niet. Als je sterft, dan ben je een verloren man. Spring in de lift!"

Zo gaf hij zijn onbekeerde kameraad de gelegenheid te ontkomen, en hij waagde zijn eigen leven in diens plaats. Als wij zelf in Christus zijn, zou het een aan Christus gelijk zijn wezen, als wij bereid zouden zijn om te sterven in de plaats van wie niet behouden is. Dan zouden wij de wens van David verwezenlijken: "had God maar gewild, dat ik voor je gestorven was."

Sterven - de bitterheid van de dood is geweken, waar door genade een goede hoop is; maar voor hen, die geen hoop hebben, geen Christus, geen hemel - is dit inderdaad de dood. Ik kan mij heel goed voorstellen, dat enkelen van je aangaande je zoon en

dochter diep ernstig vragen: "Zijn zij behouden?", wanneer je weet, dat als zij plotseling zijn weggenomen, zij volkomen onvoorbereid waren. Als mannen en vrouwen bij hun sterven onbekeerd zijn, dan zullen zij tweemaal sterven, en de tweede dood moet het meest gevreesd worden. Verkeren niet sommigen van je, mijn hoorders, in zo'n gevaar?

Beste vrienden, waar zou je zijn, als op dit ogenblik in dit gebouw de rukwind van de dood zou voorbijgaan, en juist je gebeente zou doen verkillen? Als nu de verborgen pijn een mikpunt moest zoeken in de een of andere borst, waar zou Je zijn, als hij voor je zou bestemd zijn? Stel uzelf deze vraag, en als je geen hoop hebt in Christus, moge God je helpen om vergeving te zoeken en te vinden door het kostbare bloed van Jezus. Nog eens: dit was een vraag, helaas, die werd gesteld door een vader aangaande een zoon, die inderdaad dood was op het tijdstip, dat de vraag werd gesteld. Het was te laat op de dag om nog te informeren naar het welzijn van Absalom, want alles was voorbij met die opstandige zoon. De drie pijlen van Joab waren juist door het hart van Absalom gedrongen, en met zijn haar aan de eik hangend, bengelde zijn lichaam daar tussen aarde en hemel. Hij was reeds rechtvaardig terechtgesteld voor zijn misdaden, en toch vroeg zijn vader: "Is het wel met de jongeling, met Absalom?"

Het is te laat om aangaande onze kinderen vragen te stellen, wanneer zij dood zijn. Ik zou denken, dat het hart van David met vele smarten moet zijn doorboord bij de gedachte aan zijn eigen veronachtzaming van zijn kinderen, want er zijn aanwijzingen in zijn leven, die ons doen vrezen, dat hij, zo al niet geheel een Eli, veel te onachtzaam was in de besturing van zijn gezin.

Wij lezen van één van Zijn Zoons, dat zijn vader hem nooit iets heeft geweigerd, en ik kan mij nauwelijks voorstellen, dat iemand een goede vader is, van wie dat met betrekking tot een van Zijn Zoons kan worden gezegd. De praktijk van veelwijverij is volkomen verwoestend voor een goede gezinstucht, en David had in dat opzicht ernstig gedwaald. Bovendien was hij zo druk bezet met staatkundige aangelegenheden, dat aan Zijn Zoons een te grote vrijheid werd toegestaan. En nu vraagt hij tevergeefs: "Is het wel met de jongeling, met Absalom?"

De vraag komt te laat. Het baat niet, dat je je handen wringt, als je jongen eenmaal tot een losbol en een dronkaard is opgegroeid. Voed hem op, wanneer hij nog jong is, en breng hem met je gebeden en tranen tot Christus, wanneer hij nog een kind is. Moeder, het zal je weinig baten, wanneer je je haar uit je hoofd trekt om de schande van je dochter, als je haar hebt toegestaan zich-in een gezelschap te begeven, waar de verzoeken vele zijn. Laten wij voor onze kinderen doen wat wij voor hen kunnen doen, wanneer zij nog klein zijn. Laten wij het hete metaal in de juiste vorm trachten te brengen, wanneer het als het ware zacht en kneedbaar vloeit, want als het straks koud wordt, zullen wij het tevergeefs smeden: het zal niet het verlangde beeld en opschrift verkrijgen.

O, dat diegenen onder ons, die kleine kinderen om zich heen hebben, genade mogen bezitten om hen op te voeden in de weg, die zij moeten gaan, want wanneer zij oud zijn, zullen zij er niet van afwijken. Een boom kunt je niet buigen, maar een jonge boom kunt je leiden, let er goed op. Grijp de gelegenheid aan, terwijl zij zich nog voordoet, opdat je niet, wanneer je kinderen in zonden zijn gevallen, of misschien zelfs in de kuil zijn gedaald, je ziel tevergeefs kwelt en uitroept: "Wee mij!"

Ik zal nooit de smart vergeten van een arme, ongeleerde vrouw, voor wie ik het middel was geweest om haar tot Christus te brengen. Toen ik haar eerder had bezocht, verblijdde zij zich in Christus, maar toen ik haar daarna bezocht, verkeerde zij in diepe smart en geestelijke benauwdheid, en ik zei tot haar: "Wat scheelt u?"

Zij antwoordde: "Mijn kinderen, mijn kinderen! Zij zijn allen volwassen, en zij zijn

allen goddeloos. Mijn man is gestorven en liet mij met vijf of zes van hen als weduwe achter. Ik werkte hard, van de morgen tot de avond, en je weet, dat ik dat moest doen om hun kleding en voedsel te verschaffen. Ik bracht ze groot zo goed ik kon, maar wee mij, ik dacht nooit aan hun ziel. Hoe kon ik dat?" zei zij, "want ik dacht nooit aan mijn eigen ziel, en nu ben ik gered, maar zij zijn allen werelds en zorgeloos, en ik kan het kwaad niet ongedaan maken."

Zij vertelde mij, dat zij door een gevoel van liefde voor haar kinderen bewogen, had besloten met elk van hen te gaan spreken over hun staat voor de eeuwigheid. Haar eerste bezoek bracht zij aan haar oudste zoon, die een gezin met kinderen had, en toen zij hem begon te vertellen over haar bekering, en haar redding, en haar blijdschap in de Heere, lachte hij haar zo wreedaardig en smadelijk uit, dat haar hart ervan brak. Ik deed al wat ik kon om haar op te beuren en te troosten, maar tot jongere mensen, die zich bekeren, wanneer zij hun kleinen nog bij zich hebben, kan ik slechts zeggen: laat nooit de gelegenheid voorbijgaan, opdat je tenslotte niet moet uitroepen: "O Absalom, mijn zoon, mijn zoon Absalom! Had God gewild, dat ik voor je gestorven was, o Absalom, mijn zoon, want Je bent gevallen in je ongerechtigheid, en misschien zal je bloed worden geëist van de hand van je ouders."

Geve God, dat deze bezorgde vraag bijtijds door verstandige ouders mag worden gesteld, en niet wordt nagelaten, totdat het antwoord daarop ons zal treffen als een dolk.

2. Ten tweede: je hebt de vraag overwogen, thans gaan wij spreken over ENKELE GELEGENHEDEN, WAAROP DIE VRAAG OP EEN ZEER NATUURLIJKE WIJZE KAN WORDEN TOEGEPAST.

De vraag kan in tijden als de tegenwoordige natuurlijk worden toegepast op dit vergankelijk leven. Wanneer een vreselijke ramp honderden met één slag heeft weggevaagd, dan is zo'n vraag op ieders lippen. Hoeveel gezinnen moeten woensdagmorgen die verschrikkelijke lijsten hebben doorgezien, nadat zij de gehele nacht waren opgebleven en hadden uitgezien naar iemand, die niet thuis kwam. Welk een vreselijke nacht, wanneer die wordt doorgebracht met het wachten op zoon, of vader, of dochter, of moeder, en hoe ontzettend zijn dan die berichten des morgens! In het geval van een gezin, dicht bij mijn eigen huis, was de dienstbode thuis gebleven met een klein kindje, en de rest van het gezin ging voor zijn genoegen en ontspanning een dag uit. Niemand is ooit meer thuis gekomen! Niemand is teruggekomen om de dienstbode af te lossen en het kind te omhelzen! Je kunt je de benauwdheid voorstellen van die dienstbode met het haar toevertrouwde kindje, toen zij tot de ontdekking kwam, dat meneer en mevrouw, en de overigen nooit meer thuis zouden komen.

Ook is er het geval van een moeder, die boven lag met een pasgeboren kleintje naast haar; haar man en haar andere kinderen, die waren uitgegaan, keerden nooit meer terug! Mogen wij nooit zo'n verdriet kennen! Dan wordt met een verschrikkelijke nadruk de vraag gesteld: "Is het wel met de jongeling, met Absalom?"

Ook tijden van ziekte doen zulke vragen rijzen. Ik herinner mij nog goed, hoe het ongeveer vierentwintig jaar geleden, toen ik voor het eerst in Londen kwam, mijn moeilijke taak was om niet slechts overdag, maar ook 's nachts, van huis tot huis te gaan, waar de cholera woedde; en elke keer, als ik de geliefde vrienden in de Parkstraat ontmoette, was ik bang, dat ik hen zou horen zeggen: "meneer die en die is dood", of "mevrouw A of B is heengegaan", totdat ik zelf ziek werd van verdriet. Het was toen heel natuurlijk, dat iedereen aangaande zijn op geringe afstand wonende verwanten zei: "Leeft hij nog? Is het nog goed met hem?"

Welnu, als op een dag in de toekomst de schaduw van een ramp je pad zou kruisen, en Je bevreesd zou zijn, dat je je geliefden hebt verloren, ik bid je, als je christenmensen zijn, oefent in zo'n tijd het geloof en steunt op God. Bedenk goed, dat je, als je zó bezorgd wordt, dat je je helderheid van geest verliest, niet tegen de moeilijkheid zult opgewassen zijn. Door je kalmte van ziel te bewaren, is het mogelijk, dat je van nut kunt zijn; maar juist door het roer van je geest los te laten, en uzelf te laten drijven op de stroom van de bezorgdheid, zult je onbruikbaar en hulpeloos worden. Bezit je ziel in lijdzaamheid. De wereld is tenslotte in de hand van God.

De jongeling Absalom zal niet sterven zonder de beschikking van de hemel. Je kinderen vallen niet buiten de bewaring van de Allerhoogste. Hoe dierbaar zij je ook zijn, en hoe groot ook hun gevaar, Eén is er, die heerst en óverheerst, en een rustig gebed heeft bij Hem meer kracht dan ongeduldige prikkelbaarheid. Als je geliefden dood zijn, kunt je hen door je ongeloof nooit in het leven terugroepen. En als zij nog leven, dan is het jammer om neerslachtig en ongelovig te zijn, wanneer daarvoor geen aanleiding is. "In stilheid zal je sterkte zijn."

Bedenkt, dat je een christen bent, en van een christen wordt verwacht, dat hij rustiger is dan zij, die geen God hebben, tot wie zij de toevlucht nemen. De heilige rust van het geloof is één van de dingen, die het aan de buitenwereld aanbevelen; en mensen, die zien, dat christenmannen en -vrouwen kalm blijven, wanneer anderen buiten zichzelf zijn, worden ertoe gebracht om te vragen: "Wat is dit?" en onwillekeurig te erkennen: "Dit is de vinger van God." Wanneer je dus de moeilijke vraag stelt, die we hier voor ons hebben, stel die dan steeds met het geloof in God.

Maar, beste vrienden, soms moeten wij deze vraag aangaande vrienden en kinderen stellen met het oog op hun eeuwig leven. Zij zijn dood, en wij vrezen, dat zij niet in Christus zijn gestorven, en daarom vragen wij: "Is het wel met de jongeling, met Absalom?" Het is zeer moeilijk voor een dominee, wanneer die vraag aan hem wordt voorgelegd, en in de meeste gevallen staat het niet aan hem haar te beantwoorden. In de regel weet hij te weinig van de persoon om zich een oordeel te vormen. Hij kan misschien een paar bezoeken hebben gebracht, en hij kan bemoedigd zijn door enkele hoopgevende woorden, maar hoe kunnen wij oordelen over een sterfbed? Het is voor een stervende zeer gemakkelijk, zichzelf en anderen te bedriegen, en wij zouden er beter aan doen oordeelvellingen en beslissingen in de hand van God te laten. Hoe moeten zij oordelen, die alles weten van het leven van de persoon, en die gedurende de gehele tijd van zijn ziekte in de kamer zijn geweest?

Ik antwoord: wanneer geen Godvruchtig leven is voorafgegaan, wanneer de bekering een zeer late geweest moet zijn, en de blijken en kentekenen daarvan zwak zijn - oordeelt dan hoopvol, maar oordeelt eerlijk. Het is je geoorloofd te hopen, maar oordeelt steeds eerlijk, en vermijdt bovenal de onwijsheid, die ik bij sommige mensen heb opgemerkt, om een zoon, of een dochter, of een vriend als een voorbeeld te stellen, wanneer de bedoelde persoon een goddeloos leven heeft geleid, en nooit het geringste blijk van genade toonde, toen hij in het leven nog actief was, en tenslotte slechts een paar vrome uitdrukkingen gebruikte. Hoopt, als je het durft, maar weest zeer voorzichtig met wat je zegt.

Pronken met enkele laatste woorden, alsof die van meer gewicht waren dan een lang leven, dat in de andere schaal wordt gelegd, is zeer onverstandig. Het is erg nadelig voor de rest van het gezin, en het is geschikt om hen tot de opvatting te brengen, dat zij kunnen leven zoals het hun goeddunkt, en toch als heiligen kunnen worden beschouwd, wanneer zij sterven. Hoewel ik hem misschien niet zou navolgen, bewonder ik toch meer een vader, die daarentegen, toen zijn goddeloze zoon stierf, tot zijn zoons en dochters zei: "Mijn dierbare kinderen, hoezeer ik ook zou wensen, dat ik

enige hoop kon hebben voor je broeder - zijn gehele leven was zo onverenigbaar met alles wat op een christen lijkt, dat ik vrees, dat hij voor eeuwig verloren is. Ik moet je ernstig waarschuwen om niet te leven, zoals hij leefde, opdat je niet zult sterven, zoals hij stierf."

Het was eerlijk zo te handelen, bewonderenswaardig eerlijk. Als je moet oordelen, en de vraag beantwoorden: "Is het wel met de jongeling, met Absalom?", weest dan niet zó hoopvol, dat je uzelf en anderen bedriegt, en weest niet zó hard, dat je uzelf als rechter aanstelt over een zaak, waarvan je tenslotte maar weinig kunt weten, tenzij het gehele leven voor je open ligt. In dit geval kunt je met enige mate van zekerheid oordelen, want er staat geschreven: "Aan hun vruchten zult gij hen kennen."

"Is het wel met de jongeling, met Absalom?" is een nog praktischer vraag, als wij haar aangaande jonge mensen en oude mensen stellen, wanneer zij nog in leven zijn, en wij bezorgd zijn over hun geestelijke toestand. "Is het wel met de jongeling, met Absalom?" Dat wil zeggen: is het werkelijk goed met hem voor de toekomst - voor deze wereld en voor de toekomstige wereld? Wij zagen hem in zijn binnenkamer, wij hoorden hem zijn bezorgdheid uitspreken, wij merkten zijn tranen op, maar is hij behouden? Niet, als het daarbij blijft. Wij hebben hem later in het huis van God gezien te midden van de ernstigste hoorders. Hij leunt voorover, om elk woord op te vangen, zijn ernst blijkt duidelijk, maar is hij behouden? Niet, als hij het daarbij laat. Hij is een zoeker, daaraan is geen twijfel mogelijk. Hij is nu ook begonnen zijn Bijbel te lezen, en hij tracht in het gebed tot God te naderen. Is hij behouden? Zelfs niet, als hij het daarbij laat. Hij moet tot het geloof in Christus komen, en vertrouwen op de grote verzoening, die is aangebracht door het verlossend bloed, anders is hij niet behouden. De vraag, die gij, zondagsschoolonderwijzers, ten aanzien van je kinderen moet stellen is: "Zijn zij behouden? Hebben zij het punt bereikt, waarop zij overgaan van de duisternis in het licht - vanuit de macht van Satan in de macht van Christus?" "Is het wel met de jongeling, met Absalom?" Is hij behouden? Daar gaat het om.

Ik meen, dat er een groep christenen is, die degenen, die begeren te worden gered, als lid aannemen. Ik wil over zo'n methode geen oordeel vellen, maar ik durf haar niet na te volgen. Begeren gered te worden is een zeer eenvoudige zaak, en van weinig betekenis. Het komt erop aan werkelijk te worden gered. Dat is de vraag, en daaraan moet al onze zorg worden besteed.

"Is de jongeling Absalom" - niet hoopvol gestemd, niet ontroerd of van schuld overtuigd, maar is hij "behouden?" Is hij gered in de Heere met een eeuwige verlossing? Hoort het allen, en geeft voor uzelf een antwoord.

3. Het derde punt gaat over DE ANTWOORDEN, DIE WIJ OP DEZE VRAAG MOETEN GEVEN - "Is het wel met de jongeling, met Absalom?"

Deze vraag is mij dikwijls toegezonden door vrienden van het platteland aangaande hun jongens, die naar Londen zijn gekomen: "Is het wel met mijn jongen, met Harry? Is het wel met mijn zoon, met John?"

Soms is het antwoord: "Nee, nee. Het is niet goed met hem. Het spijt ons te moeten zeggen, dat hij in groot gevaar verkeert." Ik zal je vertellen, wanneer wij weten, dat het niet goed met hem gaat.

Het gaat niet goed met hem, wanneer hij vijandig tegenover zijn vader staat. O nee. Hij bezoekt misschien een kerk, en hij beweert misschien, dat hij bidt, en zelfs kan hij voor zichzelf de christennaam aannemen, maar het is niet goed met hem, als hij in vijandschap met zijn ouders leeft.

Dat deugt helemaal niet. De Schrift zegt: "Als iemand zijn broeder niet liefheeft, die

hij heeft gezien, hoe kan hij dan God liefhebben, die hij niet heeft gezien?" De woorden zijn even zo goed van kracht, wanneer wij "vader" in plaats van "broeder" lezen. Als iemand zijn eigen ouders op aarde niet liefheeft, hoe kan hij dan zijn Vader liefhebben, die in de hemel is? Nee, nee, het is niet goed met hem.

"Is het wel met de jongeling?" Welnee! Wij hebben hem onlangs in slecht gezelschap gezien. Hij heeft omgang met andere jonge mensen van losse zeden. Hij geeft er de voorkeur aan zijn avonden door te brengen waar het alleen betamelijk toegaat in liederen en gesprek, maar nauwelijks meer. Nee, de jongeling Absalom is daar niet veilig. Zelf is hij misschien zeer zedig, maar hij zal niet lang rein blijven, als hij zich in zulk gezelschap begeeft. Als je tussen de steenkolen zit, zult je uzelf zwart maken, ook al brandt je uzelf niet. Als je slecht gezelschap kiest, dan zult je toch, al wordt je er volstrekt niet toegebracht om te overtreden, zoals zij dat doen, je goede naam schade berokkenen. Nee, het gaat met de jongeling Absalom niet goed.

Het is ook niet goed met hem, omdat hij is begonnen zich over te geven aan verkwistende gewoonten. "Absalom bereidde zich", zo wordt gezegd, "wagens en paarden, en vijftig mannen om voor hem uit te lopen."

Deze verkwisting was een teken van het kwade. Het gaat niet goed met een jongeman, die zijn geld verspilt aan overbodige weelde. Zekere jonge mensen in Londen, met een gering salaris, slagen erin, een indrukwekkend figuur te slaan, en wij vrezen, dat daar iets verkeerd achter zit. Hun eenvoudige, maar eerlijke en achtbare vaders zouden hen niet kennen, als zij hen in vol ornaat zagen. Het is een slecht teken, wanneer jonge mensen terwille van uiterlijk vertoon boven hun stand en middelen leven. Natuurlijk moeten de uitgaven van een ieder worden beschouwd met betrekking tot zijn inkomen en zijn plaats in het leven. Ik raak niet aan de levensstijl van mensen van stand en rijkdom, Hoewel ook bij hen snoevend uiterlijk vertoon de aanwijzing is van het kwaad. Maar er zijn van die jongelui van nauwelijks twintig jaar, en die nauwelijks hun leerjaren hebben beëindigd, en van wie het zakgeld gemakkelijk te tellen is, die zich niettemin overgeven aan allerlei soorten verkwisting, en wanneer ik hen dat zie doen, dan voel ik mij er zeker van, dat het met "de jongeling Absalom" niet goed is.

Nog iets. Het is niet goed met de jongeling Absalom, zoals je dat kunt zien, wanneer je let op zijn persoonlijk voorkomen. Wij lezen: "Nu was er in geheel Israël geen man zo schoon als Absalom, zeer te prijzen, van zijn voetzool aan tot zijn hoofdschedel toe was er geen gebrek aan hem; en als hij zijn hoofd beschoor (nu geschiedde het ten einde van elk jaar, dat hij het beschoor, omdat het hem te zwaar was, daarom beschoor hij het), dan woog het haar van zijn hoofd tweehonderd sikkelen, naar het gewicht van de koning."

Wanneer jonge mensen ingenomen zijn met zichzelf, en ijdel zijn op hun haar, hun uiterlijk, en hun kleding, dan zijn wij er zeker van, dat het niet goed is met hen, want hoogmoed is altijd gevaarlijk. Laten jonge mannen en vrouwen zich kleden naar hun stand - wij zullen hen daarom niet veroordelen.

Ik herinner mij, dat de heer Jay eens zei: "Als je, dames, mij je inkomen tot op een penny wilt noemen, dan zal ik je tot op een el zeggen, hoeveel linten je mag dragen", en ik geloof, dat ik het kon wagen, hetzelfde te zeggen. Maar ik merk op, dat jonge mensen in een groot gevaar van verschillende soorten verzoeking verkeren, wanneer zij ijdel beginnen te worden op hun schoonheid en verzot op hun kleding. Er zit ergens een kankerworm in hun hoofd of in hun hart, die hun goede besluiten en eerlijke karakters wegvreet. Nee, de jonge man, die trots is op zijn schoonheid, maakt het niet goed.

Ook zijn wij er zeker van, dat het met de jongeling Absalom niet goed is, want hij is

begonnen te doen wat slecht is. Je herinnert je wat Absalom heeft gedaan, ik behoef niet in bijzonderheden te treden. Welnu, al wordt menig jongeman niet voor een slechte kerel gehouden, toch is hij in zijn persoonlijk leven afgedwaald, en als alle geheimen werden blootgelegd, dan zou hij er zich bijna voor schamen, dat hij zit te midden van geachte mensen, die hem thans in hun gezelschap opnemen. Nee, het gaat niet goed met hem.

"Is het wel met de jongeling, met Absalom?" Nee, David, dat is het niet, want de laatste maal, dat wij hem zagen bevond hij zich in een veldslag, en om hem heen stierven de mensen, en daarom is hij niet veilig. Hoe kan hij behouden zijn, waar anderen vallen? Ja, en ik zag de jongeman laat op een avond uit een plaats van minderwaardig vermaak komen, en ik dacht: "Nee, het is niet goed met de jongeling Absalom, want daar zijn menigten te gronde gericht."

Ik zag hem op een avond in los gezelschap, en ik zei tot hem: "Nee, het is niet goed met de jongeling, met Absalom, hij is omringd door hen, die jacht maken op zijn kostbaar leven." Het is voor ons nooit veilig om ergens te zijn, waar anderen vallen, want als zij omkomen, waarom zouden wij dat niet? De jongeman zag dat niet in, maar gaf mij een heftig antwoord, toen ik hem wees op het gevaar, dat hem bedreigde. Hij zei, dat hij wel wist, hoe hij zich had gedragen: het was niet bewezen, dat hij slecht zou worden, omdat hij naar gemakkelikheden ging.

"Natuurlijk", zei hij, "er zijn jongelui, die niet op zichzelf kunnen passen, maar ik ben volkomen in staat op mezelf acht te geven. Ik kan de rem aanzetten, wanneer ik dat wil; ik ben vrolijk, maar ik ben niet slecht; ik ben vrij van opvatting, maar niet losbandig." Ja, maar ik schreef neer: "Het is niet goed met de jongeling, met Absalom" - niet half zo goed als hij meent - en te minder goed, omdat hij zo gunstig over zichzelf denkt, en er zo bijzonder zeker van is, dat hij kan overwinnen, waar andere mensen omkomen. Nee, het gaat niet goed met de jongeling, met Absalom.

Vanavond is hier de jonge man aanwezig, die aan de volgende beschrijving beantwoordt. Hij is een zeer fijne, jonge kerel. Wij allen, die hem kennen, houden van hem, en wij zijn echt blij hem in ons midden te zien. Hij is een aandachtig hoorder en een liefhebber van het Evangeliewoord, maar hij is niet vastbesloten. Hij heeft nog nooit zijn plaats ingenomen bij het volk van God, door Christus te belijden als zijn Heere. Hij heeft dikwijls gezegd: "Je beweegt mij bijna een christen te worden", maar toch is hij niet geheel overtuigd.

Is het wel met die jongen? O nee! Hij is zeer hoopvol gestemd, God zegene hem! Wij zullen voor hem bidden - als wij kunnen, totdat hij behouden is - maar hij is nog niet behouden. De mensen, die bijna werden gered van het wrak van de Prinses Alice, zijn verdronken, en de mensen, die bijna van de zonden zijn verlost, zijn toch verloren. Als je bijna levend bent, dan ben je dood; als je bijna vergeving hebt, ligt je nog steeds onder het oordeel; als je bijna bent wedergeboren, ben je onwedergeboren; als je bijna een christen bent, dan ben je zonder God en zonder hoop; als je bijna behouden sterft, zult je geheel verloren zijn.

O, mijn beste, jonge broeder, ik wenste wel, dat ik kon antwoorden en zeggen: "Ja, het is wel met de jongen; hij heeft de beslissende stap gedaan, hij heeft zich overgegeven in de handen van Jezus, en Jezus zal hem bewaren tot het einde." Moge de Heilige Geest je daarheen leiden.

Een aangename taak rest me nog: ik wil thans de vraag beantwoorden met een blij "ja." Ja, het is wel met de jongen.

Waarom? Wel, in de eerste plaats, omdat hij in Christus gelooft. Hij heeft zich aan

Jezus overgegeven. Hij wist, dat hij zichzelf niet kon redden, en daarom kwam hij tot Christus, opdat Christus hem mocht redden, en hij heeft zich volkomen aan de handen van Jezus toevertrouwd om voor eeuwig de zijne te zijn.

De jongeman is gered, want hij heeft het Evangelie lief. Hij wil niets anders horen dan het Evangelie. Hij houdt zich aan de waarheid, hij kent de onvervalste melk van het Woord, en hij kan niet bedrogen worden en door een valse leer op een dwaalweg worden geleid, want die haat hij. Hij zwerft niet rond om dit en dat te gaan horen, maar hij weet wat zijn ziel heeft gered, en hij houdt zich aan het voorbeeld van de gezonde woorden. Het is goed met de jongen.

Ik weet, dat het goed met hem is, want hij is zeer nederig. Hij is nog niet volmaakt: hij zegt niet, dat hij het is, en ook beroemt hij zich niet op zijn kundigheden. Hij verlangt niet het voorste paard van het span te zijn, hij is bereid om overal te worden geplaatst, zodat hij nuttig kan zijn. Hij verwondert er zich dikwijls over, dat hij een christen is, en hij schrijft het alles toe aan de Goddelijke genade. Hij is een nederige jongeman, en daarom is het heel goed met hem, want zulken bewaart de Heere.

Daarenboven wantrouwt hij zichzelf zeer. Hij is soms bang de ene voet voor de andere te zetten, uit vrees, dat hij een verkeerde stap zou doen. Hij valt steeds op zijn knieën om leiding te vragen. Voor die leiding wacht hij op God, en hij durft niets te doen zonder de leiding van het Woord en de Geest. Hij is een biddend man, en daarom is het goed met hem, want wie kan de man schaden, die vertoeft bij de troon der genade? Ook is hij een zeer voorzichtig man in zijn dagelijkse wandel. Hij spant zich in om gehoorzaam te zijn aan de wil van God, hij streeft ernaar om heilig te zijn, en heilig zijn is behouden zijn.

Wereldlingen zeggen, dat hij een femelaar en een huichelaar is, en op die wijze hebben zij hun stempel op hem gezet, en hem getekend als een volgeling van de verachte Verlosser. Hij is een oprecht mens, anders zouden zij hem niet vervolgen. Het volk van God heeft hem lief, en hij heeft hen lief, en hij woont in hun midden, en zegt van het huis van God:

*"Mijn beste vrienden, mijn verwanten wonen hier,
hier heerst mijn God en Zaligmaker."*

Schrijf naar huis, aan zijn vader en al zijn vrienden, en zegt: "Het is wel met de jongen." Hij is in Christus, en hij is in de Kerk van Christus, en hij zoekt God te dienen. Hij begint te werken voor zijn Meester; hij tracht zielen tot Jezus te brengen; de Heilige Geest werkt in hem en door hem tot verheerlijking van God. Ja, hij is volkomen veilig, want hij is *"veilig in Jezus' armen."* Amen.

6. Een beschrijving van jongelingen in Christus

"Ik schrijf je, jongelingen, want jij hebt de boze overwonnen... Ik heb je geschreven, jongelingen, want jij zijt sterk, en het Woord van God blijft in u; en jij hebt de boze overwonnen." - 1 Johannes 2:13, 14.

Toen ik kort geleden preekte over de boodschap van Johannes aan de "kinderkens", heb ik uiteengezet, waarom eerst werd gezegd: "ik schrijf" en daarna "ik heb je geschreven." Hij is bezig met schrijven: zijn gehele hart wordt er door in beslag genomen, en hij moet wel zeggen, dat hij diep ernstig schrijft aan hen, die hij zo zeer liefheeft; maar nauwelijks heeft hij die regel neergeschreven, of hij voelt, dat hij die tegenwoordige tijd moet veranderen en het in de verleden tijd moet zetten, in de vorm van "ik heb geschreven." Hij weet, dat hij spoedig van hen moet heengaan, en geteld moet worden bij hen, die waren, maar niet meer zijn onder de levenden.

Deze woorden zijn dan ook de taal van een vader in Israël, die nog bij zijn kinderen is; het zijn ook de woorden van iemand, die van de aarde is heengegaan en ingegaan in de heerlijkheid.

Als wat ik thans heb te zeggen, duidelijk uit de tekst verder vloeiend, tot je komt als het woord van Christus door zijn geliefde discipel Johannes, dan zult je er des te meer belang aan hechten, en het zal je hart des te meer goed doen. Terwijl hij zijn hoofd opheft van die dierbare borst, die hem een ongeëvenaarde rust gaf, fluistert hij: "ik schrijf u, jongelingen." Terwijl hij neerziet van die heerlijke plaats, die hij thans inneemt zo dicht bij de troon van het Lam, ziet hij over de kantelen van de hemel op ons neer, en roept uit: "Ik heb u geschreven, jongelingen."

In de christelijke Kerk is een klasse christenen, die zover zijn opgewassen, dat zij geen "kinderen in de genade" meer genoemd kunnen worden, maar toch zijn zij niet zóver tot rijpheid gekomen, dat zij terecht "vaders" kunnen heten. Dezen, die de middenklasse van de geestelijk-gezinden vormen, worden "jongelingen" genoemd. Begrijp goed, dat de apostel hier niet schrijft over iets aangaande hun lichamelijke leeftijd. Hij gebruikt de menselijke leeftijd als een vergelijking en beeld om de groei van het geestelijk leven voor te stellen. De leeftijd van het vlees verschilt dikwijls veel van de gesteldheid van de geest: vele oude mensen zijn nog steeds niet meer dan "kinderen"; sommigen, naar hun jaren kinderen, zijn zelfs nu reeds "jongelingen" in de genade, terwijl niet weinig jongelingen "vaders" zijn in de Kerk, wanneer zij jong van jaren zijn. God heeft sommigen van zijn dienaren met een grote genade begiftigd, en hen rijp gemaakt in hun jeugd: zulken waren Jozef, Samuël, David, Josia, en Timotheüs. Het is niet de leeftijd volgens het familieregister, waarover wij nu spreken, maar de leeftijd volgens het boek des levens van het Lam.

Genade is een zaak van wasdom, en vandaar, dat wij onder ons kinderen, jongelingen en vaders hebben, wier rang niet wordt gerekend naar dit verdersnellend, vergankelijk leven, maar volgens het eeuwige leven, dat door de Geest van God in hen is gewrocht. Het is een grote genade, wanneer jongelingen in natuurlijke zin ook jongelingen zijn in geestelijke zin, en ik ben er blij om, dat dit in ruime mate zo is in deze kerk. De vaders onder ons behoeven zich niet te schamen over hun geestelijk kroost. Wanneer ik spreek tot jongelingen in Christus, dan spreek ik tot een talrijke groep van christenen, die in ons eigen midden zijn, en die een zeer werkzaam deel vormen van het leger van Christus in dit gebied.

Ik zou hen willen verzoeken, niet zo bescheiden of niet zo hoogmoedig te zijn, dat zij deze rangschikking afwijzen. Je bent niet langer zwakkelingen; houdt uzelf daarom niet voor louter kinderen, opdat je niet pleit voor vrijstelling van zware dienst. Je bent

nog nauwelijks rijp genoeg om op één lijn te worden gesteld met vaders: vergeet niet de plichten van je werkelijke plaats onder het voorwendsel, dat je een andere nastreeft. Het is genoeg eer om in Christus te zijn, en zeker geen kleinigheid om in geestelijke dingen een man te zijn in de lente van het leven.

Deze jongelingen zijn geen kinderen. Daarvoor zijn zij te lang in Christus geweest: zij zijn niet langer nieuwelingen, voor wie het huis van God vreemd is. Zij zijn nu misschien al jaren geleden uit God geboren: de dingen, waarop zij aanvankelijk hoopten, hebben zij in ruime mate verwerkelijkt; zij kennen nu wat zij eens niet konden verstaan. Zij behoeven zich niet te beperken tot melkkost; zij kunnen vlees eten en het goed verteren. Zij hebben een onderscheidingsvermogen, omdat zij hun zinnen door het gebruik hebben geoefend, zodat zij niet zo vatbaar zijn voor misleiding als zij dat waren in hun kinderjaren. En omdat zij langer op de weg zijn, daarom zijn zij ook sterker geworden op de weg. Het is geen zwak en schuchter geloof, dat zij thans bezitten; zij geloven vast en onwrikbaar, en zij zijn bij machte om te strijden voor "het geloof, dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd", want zij zijn krachtig in de Heere en in de sterkte van zijn macht. Zij zijn nu wijzer dan zij plachten te zijn. Toen zij kinderen waren, wisten zij genoeg tot hun redding, want zij kenden de Vader, en dat was een zalige kennis; maar nu weten zij veel meer van het Woord van God, dat door hun ernstig, biddend en gelovig aanvaarden ervan in hen blijft. Nu hebben zij een duidelijker voorstelling van de breedte en lengte, en diepte en hoogte van het verlossingswerk, want zij zijn door God geleerd. Zij durven zich zelfs verheugen in de diepten van God, en het verbond is voor hen volstrekt geen onbekende zaak. Zij hebben het zalig onderwijs van de Geest van God ontvangen, en van Hem hebben zij een zalving ontvangen, zodat zij alle dingen weten. In de kennis zijn zij geen kinderen meer, maar mannen in Christus Jezus. Op die wijze worden zij onderscheiden van de eerste klasse, die de kinderen in Christus omvat.

Zij zijn nog geen vaders, omdat zij nog niet zo gefundeerd, bevestigd en bezonken zijn als de vaders, die weten wat zij geloven, en die dat weten met een zekerheid van een volkomen vertrouwen, dat niets aan het wankelen kan brengen. Zij hebben nog niet de ervaring van de vaders opgedaan, en bijgevolg hebben zij niet al hun bedachtzaamheid en voorzorg: zij zijn rijker aan ijver dan aan oordeel. Zij hebben nog niet de bekwaamheid verworven om op te voeden, die als de vrucht van wasdom, ervaring, rijpheid en liefde, voor de Kerk zo kostbaar is. Zij zijn daarheen op weg, en binnenkort zullen zij die hebben verkregen, maar tot nu toe hebben zij ander werk te doen, dat meer bij hun kracht past. Denk niet, wanneer wij zeggen, dat zij geen "vaders" genoemd kunnen worden, dat zij daarom niet zeer waardevol voor de gemeente zijn, want in zekere zin zijn zij volkomen gelijk aan de vaders, en in enkele opzichten kunnen zij hen zelfs overtreffen. De vaders leggen zich toe op beschouwing, zij studeren ernstig en zien ver, en zo "hebben zij Hem gekend, die van den beginne is"; maar een deel van hun kracht kan door de inspanning van jaren verdwenen zijn.

Deze jongens zijn geboren om te vechten, zij zijn de militia van de Kerk, zij moeten strijden voor hun geloof en het Koninkrijk van de Verlosser uitbreiden. Zij moeten dit doen, omdat zij sterk zijn. Dit is hun aandeel, en de Heere helpe hen om hun roeping te vervullen. Dezen moeten voor de komende jaren onze werkende geesten zijn; zij zijn onze sterkte en onze hoop. De vaders moeten spoedig het toneel verlaten: hun rijpheid in de genade laat zien, dat zij gereed zijn voor de heerlijkheid, en het is niet de manier van God om zijn korenschoven op het land te houden, wanneer zij eenmaal rijp zijn voor de graanschuur - volmaakten zullen worden vergaderd met de volmaakten, en zij zullen ingaan in hun eigen levenssfeer. Daarom moeten de vaders spoedig heengaan, en wanneer zij zijn heengegaan - naar wie zullen we dan ter

opvolging anders uitzien dan naar deze jongelingen? Wij hopen, dat wij hen gedurende vele jaren bij ons mogen hebben, moedig voor de waarheid, standvastig in het geloof, rijpend in de geest, en steeds meer geschikt gemaakt om hun plaats in te nemen te midden van de verheerlijkte heiligen hierboven.

Oordeelt, geliefde broeders, of je eerlijk kunt worden gerangschikt onder de jongelingen. Let niet op sekse, want in Christus is noch man, noch vrouw. Oordeelt, of je geschikt bent om te worden gerangschikt onder hen, wier volgroeid en krachtig leven hun de mogelijkheid verschaft om een plaats in te nemen te midden van hen, die in de Kerk onder de wapenen staan, de krachtige mannen van het zaad van Israël. Tot zulken spreek ik. Moge God de Heilige Geest het woord zegenen!

1. Het eerste, waarvan Johannes aangaande deze jongelingen melding maakt, is HUN BEZIT VAN STERKTE: "Ik heb je geschreven, jongelingen, want gij zijt sterk."

Deze christenen van de middenklasse zijn vooral sterk. Dit houdt niet in, dat er in hen van nature een zekere mate van geestelijke kracht aanwezig was, want de apostel Paulus spreekt duidelijk anders over onze natuurlijke staat als hij zegt: "Toen wij nog krachteloos waren, is Christus voor de goddelozen gestorven." Het is dus zo, dat wij van nature krachteloos zijn om iets te doen, dat goed en recht is. Wij zijn sterk als een woeste stier, om ons hals over kop te storten op al wat slecht is; sterk als een leeuw om te vechten tegen alles wat goed en Goddelijk is. Maar voor alle geestelijke en heilige dingen zijn wij uitermate zwak en onbekwaam; ja, wij zijn als doden, totdat God de Heilige Geest zich met ons bezig houdt.

Ook zinspeelt de apostel hier in het geheel niet op de lichaamskracht van jongelingen, want in een geestelijke zin is deze eerder hun zwakheid dan hun sterkte. De man, die sterk is naar het lichaam wordt maar al te dikwijls juist daarom krachtig verleid tot de zonden van het vlees, en daarom gebiedt de apostel zijn jeugdige vriend: "vlied de begeerlijkheden van de jonkheid."

Wanneer je over het leven van Simson leest, dan mag je God danken, dat je niet de spieren en pezen van Simson had, anders zou het meer dan waarschijnlijk zijn, dat je ook de hartstochten van Simson had gehad, en zij zouden je hebben kunnen overmeesteren, zoals zij hem overmeesterden.

De leeftijd, waarin een jongen zich bevindt, is vol gevaren, en dat is ook zo met de geestelijke gesteldheid, waarvan deze het voorbeeld is. De jongen zou misschien wensen, dat het met hem was als met de oudere man, in wie de krachten van het lichaam zijn verzwakt, want hoewel de ouderdom veel gebreken meebrengt, heeft hij ook zijn voordeel door het afnemen van de hartstochten. Zo ziet ge, dat de jongen niet op lichaamskracht kan rekenen als een bijdrage tot wezenlijke "sterkte." Hij moet eerder vragen om meer kracht van boven, opdat de vleselijke kracht, die in hem is, zijn geest niet zal neerhalen. Hij is er blij om, dat hij een krachtige gezondheid bezit, zodat hij veel arbeid kan verrichten in de zaak van de Heere, maar hij gaat er niet prat op, want hij bedenkt, dat de Heere geen lust heeft aan de sterkte van het paard, en geen welgevallen heeft aan de benen van een man.

Deze jongelingen in de genade zijn allereerst sterk in het geloof, in overeenstemming met de aansporing: "Wees sterk, vrees niet!" Zij hebben nu de Heere enige tijd gekend, en zij hebben zich verheugd in de volmaakte vrede, die verder komt uit de vergeving van zonden; zij hebben het werk van de Geest in zich opgemerkt, en zij weten, dat het geen bedrog is, maar een Goddelijke verandering, en nu gelóven zij niet slechts in Christus, maar zij wéten, dat zij in Hem geloven. Zij weten in Wie zij hebben geloofd, en zij zijn ervan overtuigd, dat Hij bij machte is te bewaren wat zij aan Hem hebben toevertrouwd. Het geloof, dat eens een genezende aanraking was, is

nu een voldoening schenkende omhelzing geworden. Het genot, dat eens een teugje was, is nu een dronk geworden, die elke dorst lest. Ja, wat eens een dronk was, is een onderdompeling geworden in de Godsrivier, die vol water is. Zij zijn ondergedompeld in de levensrivier, en zij vinden wateren om in te zwemmen O, welk een genade is het om op deze wijze sterk te zijn. Laat hij, die sterk is, ervoor zorgen, dat hij alleen in de Heere roemt, die zijn gerechtigheid en sterkte is. Maar in Hem en zijn sterkte kan hij inderdaad zijn roem vinden, en de legers van de vreemden trotseren. Zoals Paulus zegt: "Ik vermag alle dingen door Christus, die mij kracht geeft."

Mijn broeders, zorgt er goed voor, dat je deze sterkte nooit verliest. Bidt God, dat je nooit zó mag zondigen, dat je haar verliest; nooit zó mag verslappen, dat je haar verliest; nooit de Geest zó mag bedroeven, dat je haar verliest. Want ik houd het ervoor, dat als wij worden begiftigd met kracht van omhoog, en sterk zijn in het geloof, en daarvan God de eer geven, dit de zuiverste eer en verhevenheid van ons menszijn is, en het zou droevig zijn, haar te verliezen of zelfs te schaden. Ach, dat alle christenen zo ver waren gevorderd, dat zij dienst namen bij het aangemonsterde bataljon van de jongens van de Heere.

Deze sterkte maakt iemand krachtig om te verdragen. Hij is een lijder, maar merk op, hoe geduldig hij is! Hij lijdt verlies in zaken, en hij heeft een zware taak om zijn dagelijks brood te verdienen, maar hij klaagt nooit; hij heeft geleerd onder alle omstandigheden tevreden te zijn. Hij wordt vervolgd, maar hij wordt daardoor niet ontmoedigd: de mensen beschimpen hem, maar hij wordt niet van zijn rechte koers afgebracht. Hij wordt even onverschillig voor vleierij als voor laster; zolang hij God kan behagen, vindt hij het niet erg mensen te mishagen. Hij woont in de hoge, en leeft boven de damp van menselijke meningen. Hij draagt en verdraagt. Hij buigt zijn hals onder het juk en zijn schouders onder de last, en hij heeft gemeenschap met Christus in zijn lijden.

Zalig is de man, die zó sterk is, dat hij nooit over zijn beproevingen klaagt, nooit jammert en moppert, omdat hij deel heeft aan de vernederingen en smarten van zijn Verbondshoofd. Hij rekende op het dragen van iet kruis, toen hij een volgeling van de Gekruisigde werd, en nu wordt hij niet moede en mat, wanneer het hem neerdrukt. Het is een schoon gezicht te zien, dat de jonge Izaäk het hout draagt voor het offer; dat de jonge Jozef de boeien in de gevangenis mei heilige vreugde draagt; dat de jonge Simson de poorten van Gaza wegdraagt met grendels en al; dat de jonge David God prijst in het zingen, hoewel Saul naar zijn werpspies tast. Van zulken aard zijn de heldendaden van de jongens, die het alles voor vreugde achten, wanneer zij in velerlei verzoeken vallen om Christus' wil.

O jongen, wees sterk; sterk als de ijzeren pilaar, die de volle druk draagt van het gebouw en niet wordt bewogen

Deze sterkte openbaart zich vervolgens in het arbeiden voor Christus. De jongeling in Christus is een harde werker. Hij bezit zoveel kracht, dat hij niet stil kon zitten. Hij zou zich schamen, als hij anderen de last en de hitte van de dag liet dragen. Hij is ermee bezig overeenkomstig zijn roeping en bekwaamheid. Hij heeft als een gunst van zijn Heere gevraagd, dat Hij hem iets te doen zou geven. Zijn gebed is geweest: "Toon mij wat U wilt, dat ik doen zal."

En nadat hij een antwoord ontvangen heeft, vindt men hem in de wijngaard, bezig de grond om te spitten, het onkruid te wieden, de wijnstok te snoeien, en zo'n werk te verrichten als de jaargetijden vragen. Zijn Meester heeft tot hem gezegd: "Hoed Mijn schapen", en "Voed Mijn lammeren", en daarom zult je hem de hele lange dag en laat in de avond zien waken over de kudde, die hem is toevertrouwd. In al dit werk verheugt hij zich zeer, want hij is sterk. Hij kan lopen en niet moede worden,

wandelen en niet mat worden. "Met mijn God spring ik over een muur", zegt hij. Niets is moeilijk voor hem, en als het dat zou zijn, bedenkt hij, dat de ene diamant de andere slijpt, en hij stelt iets moeilijks tegenover wat al moeilijk is, en door een sterke en onwrikbare vastberadenheid behaalt hij de overwinning. Hij verklaart, dat wat behoort te worden gedaan, in de kracht van God zál worden gedaan, en zie, het wordt ten uitvoer gebracht!

Gezegend is de kerk, die haar pijlkoker met dezen gevuld heeft, zij zal met haar vijanden spreken in de poort. Zij zijn de mannen, die onze heivormingen tot stand brengen; zij zijn de mannen, die onze zending leiden; zij zijn de mannen, die zich in de diepte storten voor Christus. Zij zijn de voorhoede van het leger van God, en zij vormen in het algemeen de hoofdafdeling van zijn strijdkrachten. Ik eertrouw, dat deze kerk velen van zulken heeft. Mogen zij nog steeds worden vermeerderd en toenemen onder ons, opdat wij nooit gebrek mogen hebben aan uitgelezen strijders van het kruis, bekwaam om de legerscharen van God aan te voeren.

Zo zijn deze jongens ook sterk om een aanval te weerstaan. Zij worden aangevallen, maar zij dragen het schild des geloofs bij zich, waarmee zij de vurige pijlen van de vijand uitblussen. Waar zij ook heen gaan, als zij anderen aantreffen, die worden verzocht, dan springen zij naar voren om de zaak van dezen tot de hunne te maken. Ten dage van de strijd staan zij gereed om de aanvallen op het geloof met het zwaard van de Geest het hoofd te bieden: zij willen op geen enkel punt van het geloof toegeven, maar de waarheid ten koste van alles verdedigen. Bekleed met de volle wapenrusting van de waarheid, worden zij niet dodelijk gewond, want door genade worden zij zó bewaard, dat de boze hen geen letsel toebrenkt. Zij weerstaan de verzoeking en blijven ongedeerd te midden van het gevaar.

Verlangt je een voorbeeld? Zie dan naar Jozef! Waar tienduizend zouden gevallen zijn, bleef hij staande in sneeuw witte reinheid. In tegenstelling met David is Jozef er een voorbeeld van, hoe een jongeman God meer kan verheerlijken dan een oudere man, wanneer hij door een soortgelijke verzoeking wordt aangevallen. Jozef is nog maar jong, en de verzoeking dringt zich aan hem op, terwijl hij zijn plichten vervult. Hij is alleen met zijn verleidster, en niemand behoeft iets te weten van de zonde, als zij wordt gepleegd. Anderzijds staan hem misschien, als hij weigert, schande, en mogelijk de dood te wachten door de laster van zijn beledigde meesteres.

Toch weerstaat hij moedig de aanval, en hij overwint de boze. Hij vormt een duidelijke tegenstelling met de oudere man, een vader in Israël, die het erop toelagde een slechte daad te verrichten, en een misdaad pleegde om zijn zondige begeerte te vervullen.

Uit dit geval leren wij, dat noch jaren, noch kennis, noch ervaring één van ons kan behoeden voor de zonde; maar oud en jong moeten worden bewaard door de macht van God, anders zullen wij door de verzoeker ten val worden gebracht.

Bovendien zijn deze jongens niet alleen sterk om weerstand te bieden, maar zij zijn ook sterk om aan te vallen. Zij brengen de strijd over op het terrein van de vijand. Als er iets valt te doen, dan verlangen zij, gelijk Jonathan en zijn wapendrager, naar het gevecht. Dezen zijn zeer ijverig voor de Heere der heerscharen, en zij zijn bereid arbeid en moeite op zich te nemen terwille van Jezus. Dezen slaan de dwaling neer en zetten de waarheid overeind; dezen geloven grote dingen, beproeven grote dingen, en verwachten grote dingen, en de Heere is met hen. De boogschutters hebben hen zeer gekrenkt, en op hen geschoten, en hen gehaat, maar hun bogen blijven sterk, want de wapenen van hun handen worden sterk gemaakt door de machtige God van Jakob. Eén van hen zal er duizend jagen, en twee zullen er tienduizend doen vluchten.

Zo heb ik je duidelijk gemaakt, wat deze jongens zijn: zij zijn sterk - sterk om te

geloven, sterk om te lijden, sterk om te werken, sterk om tegenstand te bieden, sterk om aan te vallen. Mogen compagnieën van dezen onder ons in- en uitgaan om de strijd van de Heere te strijden, want daartoe heeft de Heere hen met sterkte omgord.

2. Laten wij er ten tweede acht op geven, dat hij daarbij HUN BEHOEFTE AAN STERKTE insluit, want hij zegt: "Gij zijt sterk, en gij hebt de boze overwonnen."

Tussen de regels van de tekst door lees ik in feite, dat jongens, die sterk zijn, moeten verwachten, dat zij worden aangevallen. Dit volgt ook uit een regel van de Goddelijke huishouding. Telkens wanneer God voorraden aanlegt, dan is dat, omdat daaraan behoefte zal zijn. Toen de korenschuren van Egypte waren gevuld met de voorraad van de zeven jaren van overvloed, kon men er zeker van zijn, dat er zeven jaren van hongersnood op komst waren.

Wanneer iemand sterk is, dan is dat, omdat hij zwaar werk heeft te doen, want zoals oudtijds de Israëlieten nooit een ons manna overlieten tot de morgen, zonder dat zich daarin wormen ontwikkelden en het ging stinken, zo zal er nooit een christen zijn, die van wat hij dagelijks nodig heeft, ook maar voor een penny genade overlaat. Als je zwak bent, dan zal je geen beproeving overkomen dan zo'n, die voor mensen gewoon is. Maar als je sterk bent, houd je er dan van verzekerd, dat je vele en zware beproevingen te wachten staan. Elke spier van de arm van het geloof zal op de proef gesteld moeten worden. Naar elk wapen, dat uit het arsenaal van God wordt verstrekt, zal vraag zijn. Christen-soldaat zijn is geen onderdeel van militair tijdverdrijf; het is geen statige parade: het betekent hard vechten vanaf de dag van indiensttreding tot aan de dag van de beloning. De sterke man kan er zich van verzekerd houden, dat hij geen kracht bezit om die te besteden aan uiterlijk vertoon, geen energie, die hij mag gebruiken voor snoeverij en bluf. Er is een zware last voor de sterke schouders, en een vurig gevecht voor de geoefende hand.

Waarom valt toch Satan deze klasse mensen het meest aan? Naar mijn mening in de eerste plaats, omdat Satan er niet altijd zeker van is, dat de kinderen in de genade ook metterdaad in de genade zijn, en daarom valt hij niet altijd beginnelingen aan. Maar wanneer zij voldoende zijn ontwikkeld om hem te laten zien wie en wat zij zijn, dan wekt dat zijn toorn op. Hen, die hem ongedeerd zijn ontsnapt, zal hij vermoeien en kwellen tot het uiterste van zijn macht. Een vriend schrijft mij en vraagt, of Satan onze gedachten kent. Natuurlijk doet hij dat niet, zoals God het doet. Satan weet ze aardig slim te raden door af te gaan op onze daden en woorden, en misschien zelfs op de uitdrukkingen van ons gelaat, maar het is de Heere alleen, die de gedachten van de mensen rechtstreeks en op zichzelf kent.

Satan is handig in het bestuderen van de menselijke natuur. Hij is bijna zesduizend jaar bezig geweest met het bespieden en verzoeken van mannen en vrouwen, en daarom is hij rijk aan ervaring. Maar toch is hij niet alwetend, en daarom denkt hij misschien, dat die en die persoon zó gering is in de genade, dat hij wellicht in het geheel niet in de genade is. Daarom laat hij hem met rust, maar niet zodra is het zeker, dat de man tot het koninklijk geslacht behoort, of de duivel is bij hem. Ik weet niet, of onze Heere ooit werd verzocht in Nazareth, toen Hij nog onbekend was, maar vanaf het ogenblik, dat Hij werd gedoopt, en de Geest van God op Hem neerdaalde, werd Hij in de woestijn geleid om verzocht te worden van de duivel. Als je openlijk een dienaar van God wordt, denk dan niet, dat de worsteling voorbij is: dan begint de strijd pas.

Het is mogelijk, dat je je regelrecht vanuit het water van de doop in zo'n woestijn en in zo'n worsteling zult moeten begeven, als je nooit tevoren hebt gekend. Satan weet, dat jongens in de genade aan Zijn koninkrijk grote schade kunnen berokkenen, en daarom

zou hij hen graag vroeg op de dag ombrengen, evenals Farao al de jongetjes van Israël begeerde te doden.

Mijn broeders, gij zijt sterk om zijn koninkrijk te overwinnen, en daarom behoeft je je er niet over te verwonderen, dat hij verlangt je te overwinnen.

Het is goed, dunkt mij, dat jongens moeilijkheden moeten verdragen, want anders zouden zij misschien hoogmoedig worden. Het is moeilijk om de mensen van hoogmoed af te houden. Vol sterkte, vol moed, vol geduld, vol ijver - zulke mensen zijn bereid genoeg om de boze te geloven, wanneer hij hen influistert, dat zij volmaakt zijn, en daarom wordt hun beproeving opgelegd om hen uit die akelige strik van de boze te houden. De duivel wordt door God gebruikt, zoals een gezinshoofd een smerige, vuile keukenjongen in dienst kan nemen om zijn potten en pannen schoon te maken. De duivel brengt de gelovige in verzoeking, en zo ziet de gelovige zijn inwendige verdorvenheid, en dan kan hij zich niet langer beroemen. De duivel denkt, dat hij op het punt staat de man Gods te verdelgen, maar God maakt, dat de verzoeking dient tot het eeuwig welzijn van de gelovige. Het is veel beter, dat Beëlzebub, de god van de vliegen, je kwelt, dan dat je wordt bedorven door de denkbeelden van je eigen voortreffelijkheid.

Bovendien zouden deze jongens niet slechts een prooi van de hoogmoed kunnen worden, maar als hij niet was beproefd zou hij zeker aan God niet de eer toebrengen, die hij Hem toebrengt, wanneer hij de verzoeking overwint. Lees het verhaal van Job tot aan de tijd, wanneer hij wordt verzocht. Zegt ge: "Wij hebben geen verhaal om te lezen?"

Precies zo: er was niets de vermelding waard dan dat zijn kudde kleinvee en grootvee voortdurend toenamen, dat er weer een kind werd geboren, enzovoort. Er is geen geschiedenis voor een volk, wanneer alles goed gaat, en zo is het ook met een gelovige. Maar wanneer de beproeving komt, en de man zich een man betoont, en moedig is voor God tegenover de aartsvijand, dan hoor ik een stem uit de hemel zeggen: "Schrijf!" Nu zult je een geschiedenis hebben - een geschiedenis, die God zal verheerlijken. Het is alleen maar goed, dat zij, die jongelingen zijn in Christus, strijd moeten verduren, opdat zij eer mogen toebrengen aan hun Vader, aan hun Verlosser, en aan de Heilige Geest, die in hen woont.

Het bereidt hem daarbij voor op nuttig werk in de toekomst, en ik waag het om hier het getuigenis van mijn ervaring in te lassen. Toen ik voor het eerst tot Christus kwam, verwonderde ik mij er dikwijls over, waarom ik zo'n moeilijke tijd had, toen ik bezig was tot de Heere te komen, en waarom ik mij zo lang moest vermoeien om een Zaligmaker te vinden.

Verder verwonderde ik mij erover, waarom ik zoveel geestelijke worstelingen doormaakte, terwijl anderen in rust en vrede leefden. Ach, broeders, ik wist niet, dat ik was voorbestemd om voor deze grote gemeente te prediken. In die dagen begreep ik niet, dat ik zou moeten zorgen voor honderden, en zelfs duizenden in nood verkerende, en door de storm heen en weer geslingerde zielen, die op het punt stonden om te komen. Maar nu is het zó met mij, dat wanneer beproefden hun ervaring meedelen, ik in de regel kan antwoorden: "Dat heb ik ook meegemaakt", en daarom ben ik in staat hen te helpen als iemand, die hetzelfde heeft gevoeld.

Daarom is het geschikt, dat jonge mensen het juk moeten dragen in hun jeugd, en dat zij, wanneer zij sterk zijn, ondervinding opdoen, en dat niet zozeer voor zichzelf als wel voor anderen, opdat zij in later dagen, wanneer zij vaders worden, in staat mogen zijn de kleinen van het gezin te helpen.

Neem je beproeving vriendelijk op; ja, neem haar dankbaar op; dank je Koning, dat Hij je een opdracht geeft waar de dichtheid van de veldslag je omringt. Je zult nooit

een krijgsman zijn, als je nooit de stofwolken ingaat, waarin de kleren in bloed gewenteld worden. Je zult nooit een veteraan worden, als je niet gedurende de gehele lange veldtocht strijdt. De man, die aan het hoofd heeft gestaan van een hachelijke onderneming, hij kan zeggen wat een hevig gevecht betekent. Zo zij het ook met u: moge je Veldheer je bewaren voor de kanker van een schandelijk gemak. Je moet strijden met de bedoeling, dat je het karakter mag verwerven, dat anderen bezielt met vertrouwen in je, en je op deze wijze geschikt maakt om je kameraden te leiden in de strijd.

O, dat wij hier een overvloed mogen hebben van jonge mensen in het hemelse gezin, die de kerk willen verdedigen tegen wereldsgezindheid en dwaling; de zwakkeren beschermen tegen de wolven, die rondsluipen; en de krachtelozen behoeden voor de vele bedriegers, die de Kerk van God belagen! Omdat je de Heere liefhebt, draag ik je op: wast op in de genade en weest sterk, want wij hebben je juist nu nodig.

O, mijn broeders, grijpt zwaard en beukelaar, weest waakzaam en standvastig! Moge de Heere je handen leren oorlogen, en je vingers leren strijden. In deze kwade dagen kunt je zijn als een keurbende om ons Israël te beschermen. De Kanaänieten, de Hevieten, en de Jebusieten komen juist nu op ons af; er is oorlog binnen al onze grenzen; laat daarom iedere dappere man nu stand houden bij de strijdswagen van de Koning, iedere man met zijn zwaard aan zijn zijde, vanwege de schrik van de nacht.

3. Ten derde herinnert de tekst ons aan HET BEWIJS VAN HUN STERKTE: zij hebbende boze overwonnen.

Dan moeten zij wel sterk zijn, want iemand, die de boze kan overwinnen is geen middelmatig strijder - schrijf hem bij de eerste drie. Bozen zijn er in overvloed, maar er is één sluw wezen, dat de naam van de boze verdient: hij is de voornaamste leider van de opstand, de eerste van de zondaars, de voornaamste van de zondaars, de verzoeker van de zondaars. Hij is de boze, die de aanvallen tegen de pelgrims naar Sion leidt. Als iemand ooit handgemeen met hem is geweest, dan zal hij dat nooit vergeten: het is een strijd, die, eenmaal gestreden, zijn littekens zal achterlaten, ook al is de overwinning behaald.

In welke zin hebben deze jonge mensen de boze overwonnen?

Wel, ten eerste door het feit, dat zij zich zo maar ineens uit zijn macht hebben losgerukt. Eens waren zij zijn slaven, nu zijn zij dat niet meer. Eens sliepen zij in volmaakte rust onder zijn dak: maar het geweten bracht hen in verwarring, en de Geest van God verontrustte hen, en zij ontkwamen ongedeed aan zijn macht. Eens maakte Satan hen in het geheel niet onrustig. Waarom zou hij? Zij waren goede vrienden met elkaar. Nu verzoekt en kwelt hij hen, en hij valt hen aan, omdat zij zijn dienst hebben verlaten, zich hebben verbonden aan een nieuwe Meester, en vijanden worden van hem, die eens hun god was.

Ik spreek tot velen, die met blijdschap erkennen, dat thans geen zier van hen aan de duivel toebehoort, van hun hoofdschedel af tot hun voetzool toe, want Christus heeft hen naar lichaam, ziel en geest gekocht met zijn kostbaar bloed, en zij hebben ingestemd met de koop, en zij gevoelen, dat zij niet zichzelf toebehoren, en zeker niet aan de duivel, want hun koopprijs is betaald, en zij behoren toe aan Hem, die hen heeft gekocht. De sterke, gewapende man is uitgeworpen, door Iemand, die sterker is dan hij: Jezus heeft de vesting van het hart stormenderhand ingenomen, en de vijand eruit verdreven.

Satan is nu niet meer in ons hart aanwezig. Hij voer in Judas, maar hij kan niet in ons varen, want onze ziel is bezet door een Ander, die heel goed in staat is zijn eigendom te bewaren. De boze is uitgedreven door de Heilige, die nu in ons leeft en heerst als

een Heere van alles.

Daarenboven hebben deze jonge mensen de boze niet slechts overwonnen door zich uit zijn macht los te rukken, en hem geheel uit zijn bezit te verdrijven, zodat hij niet langer hun meester is, maar zij hebben hem ook overwonnen, juist doordat zij hem metterdaad hebben weerstaan. Wanneer iemand zich tegen Satan verzet, dan behaalt hij juist door dat verzet de overwinning op Satan. Het gezag van Satan bestaat in de onderwerping van onze wil aan zijn wil, maar wanneer onze wil tegen hem in opstand komt, dan hebben wij hem in zekere zin al overwonnen.

Hoewel wij soms veel beter zijn in het willen dan in het doen, zoals ook de apostel Paulus dat was - want hij zegt: "Het willen is wel bij mij, maar het goede te doen, dat vind ik niet" - toch is de ernstige wil om rein te zijn van de zonde een overwinning op de zonde, en als de wil sterker wordt en vastberadener is om zich tegen de verzoeking van de boze te verzetten, dan hebben wij in dat opzicht zonde en Satan overwonnen. Wat is dat een zegen! Want vergeet niet, dat Satan geen verdedigingswapens bezit, en daarom moet hij vluchten, wanneer wij Hem weerstaan. Een christen heeft beide: verdedigings- en aanvalwapens, hij heeft zowel een schild als een zwaard: Satan daarentegen heeft alleen maar vurige pijlen en anders niet. Ik heb nooit gelezen, dat hij ook maar één schild heeft, en daarom wordt hij, wanneer wij hem tegenstand bieden, gedwongen op de loop te gaan. Hij kan zich niet verdedigen, en de daad van ons verzet is op zichzelf al een overwinning.

Maar, broeders en zusters, afgezien daarvan hebben sommigen van ons, die jonge mensen zijn in Christus, menige overwinning op Satan behaald. Zijn wij niet verzocht, op een vreselijke wijze verzocht? Maar de machtige genade van God is ons te hulp gekomen, en wij hebben niet toegegeven. Kunt je niet terugzien, en dat niet met een farizeïstische eigenroem, maar met een juichtoon van genade, op menige slechte gewoonte, die eenmaal heerschappij over je had, maar die je niet langer de baas is? Het was een zware worsteling. Hoe hebt je zo nu en dan op je lippen gebeten, en gevreesd, dat je je gewonnen moest geven! Op bepaalde ogenblikken waren je voeten bijna uitgeweken, en je treden waren bijkans uitgegleden, maar je bent nog steeds overwinnaar! Gode zij dank, die ons de overwinning geeft door onze Heere Jezus Christus.

Hoort wat de Geest tot je zegt, wanneer Johannes aan je schrijft; omdat Je de boze hebt overwonnen, zegt hij: "Hebt de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is."

Nog eens weer: in Christus Jezus hebben wij de boze reeds volkomen overwonnen, want de vijand, waarmee wij hebben te strijden, is een bedwongen vijand - onze Heere en Meester heeft hem bestreden en vernietigd. Hij is nu beroofd van zijn beruchte strijdbijl, dat vreselijke wapen, dat de dapperste mannen deed terugdeinzen, wanneer zij het in zijn hand zagen. "Welk wapen is dat?" zeg je. Dat wapen is de dood. Onze Heere overwon hem, die de macht van de dood had, dat is: de duivel, en daarom heeft Satan niet langer de macht van de dood. De sleutels van dood en hel zitten aan de gordel van Christus. Och, vijand, wij, die in Jezus geloven, zullen je verslaan, omdat onze Heere je heeft verslagen! Die wond aan je hoofd kan niet verborgen worden! Je kroon is in stukken geslagen! De Heere heeft je zwaar gewond, o draak, en je dodelijke wond kan nooit meer worden genezen. Wij gaan je met onversaagde moed te lijf, want wij geloven de belofte van onze Heere, dat hij de Satan eerlang onder onze voeten zal verpletteren. Zo zeker als je werd verbrijzeld onder de voeten van onze gekruisigde Heere, zo zeker zult je ook worden verbrijzeld onder de voeten van al zijn zaad, volkomen overwonnen en veracht. Laten wij moed vatten, broeders, en standvastig blijven in het geloof, want wij hebben in onze Heere Jezus de boze

overwonnen. Wij zijn meer dan overwinnaars door Hem, die ons heeft liefgehad.

4. Ik besluit met mijn vierde punt, en dat is: DE BRON VAN HUN STERKTE.

Je hebt aandacht geschonken aan hun sterkte, aan hun behoefte daaraan, en aan het bewijs daarvan: nu gaat het om de bron. "Het Woord van God blijft in u." Ik heb het moeilijk met mijn mening, dat er nooit een tijd is geweest, waarin het volk van God het meer nodig had deze woorden te verstaan dan thans. Wij hebben het deel van de pelgrimsweg betreden, dat door Bunyan wordt beschreven als de "betoverde grond": Kerk en wereld schijnen in gelijke mate door de dwaasheid te zijn behekt. De helft van het volk van God kan in deze tijd nauwelijks zijn hoofd van zijn hielen onderscheiden. Zij hunkeren naar wonderen, lopen schallend koper en een rinkelende cimbaal na, en wachten op nog meer verbazingwekkende verzinsels. Alles schijnt door een wervelwind opgenomen, een tornado is opgestoken, en overal stormt het. Christenen waren gewoon te geloven in Christus als hun Leidsman, en in de Bijbel als hun leefregel, maar sommigen van hen hebben behagen in heren en regels, zoals zij die nooit hebben gekend!

Geloof mij: er zullen spoedig nieuwe messiassen komen. Mensen verbeelden zich al, dat zij wonderen doen, wij zullen spoedig valse christenen hebben, en het "Zie! hier", en het "Zie! daar" zal van alle kanten worden vernomen. Ankers worden opgehaald, de winden gaan uit, en de gehele vloot raakt in verwarring. Mensen in wier gezond verstand en standvastigheid ik eens geloofde, worden meegevoerd door een of ander bedenkfel, en ik wordt ertoe gedreven om uit te roepen: "Waar gaat het heen? Waar gaat het heen?"

Wij staan nog maar aan het begin van een tijdperk van ongeloof gemengd met fanatisme. Nu komen wij te weten, wie de uitverkorenen van God zijn, en wie niet, want er gaan in deze tijd geesten rond, die, als het mogelijk was, zelfs de uitverkorenen zouden verleiden, en hen, die niet worden verleid, desniettemin sterk in verzoeking brengen. Hier is de lijdzaamheid van de heiligen. Laat hij, die niet geworteld en gegrond is in christus, toezien op zichzelf, want de orkaan is op komst. De tekenen der tijden wijzen erop, dat de misleiding hoogtij zal vieren. De mensen hebben opgehouden zich te laten leiden door het Woord, en maken er aanspraak op om zelf profeten te zijn. Welnu, we zullen wel eens zien. Zalig is het schaap, dat zijn Herder kent, en niet wil luisteren naar de stem van vreemden. Maar hier hebben we de weg om standvastig te blijven: "Het Woord van God blijft in u."

"Het Woord van God" - dat wil zeggen: zij moeten geloven in de leringen van het Woord van God, en die zullen ons sterk maken. Welk een kracht storten zij een mens in! Laat het Woord in je opwellen, dan zult je de boze overwinnen. Toen de duivel Luther verzocht, deed de machtige greep van de Hervormer *van de rechtvaardiging door het geloof* hem gemakkelijk overwinnen. Houd je vast aan de leringen van de genade, dan zal Satan het spoedig opgeven je aan te vallen, want zij zijn als een stalen harnas, waardoor geen pijl zich ooit een weg zal banen.

Wat geven ook de beloften van het Woord van God iemand een kracht! Het aangrijpen aan een "zal" en "wil" is in de tijd van beproeving een hemelse lijfwacht. "Mijn God zal mij horen." "Ik zal je niet begeven noch verlaten."

Dat zijn Goddelijke houvasten. O, hoe sterk is iemand om de boze te overwinnen, wanneer hij zo'n belofte bij de hand heeft! Waag je geen morgen op straat, voordat je een belofte in je mond hebt genomen.

Ik zie de mensen bij mistig weer weleens respirators 1) dragen. Die maken, dat de mensen er niet erg aardig uitzien, maar ik durf te zeggen, dat zij nuttig zijn. Ik beveel je voor de verpestende atmosfeer van deze tegenwoordige slechte wereld de beste

respirator aan, wanneer ik je verzoek een belofte voor je mond te doen. Joeg de Heere de verzoeker in de woestijn niet op de vlucht met de belofte: "De mens zal bij rood alleen niet leven, maar bij alle woord, dat door de mond van God uitgaat?" Laat de beloften van God in je wonen, dan zult je sterk zijn.

Denk daarbij aan de bevelen, want een bevel is dikwijls een scherp wapen tegen Satan. Herinner je, hoe de Heere Jezus Christus Satan een dodelijke slag toebreacht door een bevel aan te halen: "Daar staat geschreven: de Heere, uw God, zult gij aanbidden, en Hem alleen dienen." Als dat bevel niet bij de hand was geweest, waarmee moest dan de tegenstander zijn terechtgewezen? En ook een bedreiging is volstrekt geen zwak wapen. De verschrikkelijkste bedreigingen van het Woord van God tegen de zonde zijn de beste hulpmiddelen voor christenen, wanneer zij tot zonde worden verzocht: "Hoe zou ik zo'n groot kwaad doen en zondigen tegen God." Hoe zou ik ontkomen, als ik mij afkeerde van Hem, die heeft gesproken vanuit de hemel? Houd Satan de bedreigingen voor., en laat hem sidderen. Elk woord van God is het leven voor de heiligheid en de dood voor de zonde.

Gebruik het Woord als je zwaard en schild: zijns gelijke is er niet.

Schenk er nu aandacht aan, dat Johannes niet slechts spreekt van "het Woord van God", maar ook van het Woord van God "in u." Het geïnspireerde Woord van God moet worden opgenomen in een bereidwillig hart. Hoe? Het boek, dat daar ligt, moet hier, in het binnenste van ons hart, worden bepleit door het werk van de Heilige Geest in de ziel. Alles van deze brief moet worden omgezet in geest en leven. "Het Woord van God blijft in u" - dat is: ten eerste om het te kennen, daarna om het te onderzoeken en te bewaren in je hart.

Vervolgens moeten wij het verstaan, en de overeenstemming (analogie) van het geloof leren kennen, door geestelijke dingen met geestelijke te vergelijken, totdat wij het stelsel van de Goddelijke waarheid hebben leren kennen, en in staat zijn het uiteen te zetten, en ervoor te pleiten.

Verder houdt het in, dat je het Woord genegen bent, en het zó liefhebt, dat het voor je is als honing, en als druppels uit de honingraat. Wanneer dat het geval is, dan moet en zult je de boze overwinnen. Iemand, die in de Schriften is onderwezen, is als een gewapende ridder, die, wanneer hij zich in het strijdgewoel begeeft, menige wond toebrenghet, maar er zelf geen oploopt, want hij is besloten in staal.

Ja, maar dat is nog niet alles. Er is niet alleen sprake van het Woord van God in je, maar er staat: "het Woord van God blijft in u."

Het is daar altijd, het kan niet van je worden weggenomen. Als iemand de Bijbel goed in zich opneemt, dan is alles met hem in orde, omdat hij er vol van is, en er geen ruimte is voor het kwaad. Wanneer je een inhoudsmaat geheel hebt gevuld met tarwe, dan hebt je het kaf afdoende erbuiten gehouden. De mensen gaan nieuwe en valse leringen achterna, omdat zij de waarheid niet werkelijk kennen, want als de waarheid in hen was opgenomen en hen vervulde, dan zouden zij voor die dagdromen geen ruimte hebben. Iemand, die waarlijk de leringen van de genade kent, laat haar nooit los: ik heb onze tegenstanders horen razen over wat zij de stijfkoppigheid van onze broeders noemen. Als je eenmaal de waarheid werkelijk in je hebt gekregen, dan zal zij de structuur van je wezen doordringen, en niets zal haar uit je krijgen. Zij zal tevens je sterkte zijn door je waakzaam te maken tegenover alle kwaad. Als het Woord in je blijft, zult je op je hoede zijn, want er staat geschreven: "Het zal je bewaren, wanneer je op weg zijt." Het Woord van God zal voor je een bolwerk zijn en een hoge toren, een verdedigingsvesting tegen de vijand.

O, zorg ervoor, dat het Woord van God in je, diep in je ziel, je gedachten doordringt,

en zo'n uitwerking heeft op je uitwendig leven, dat allen mogen erkennen, dat je een oprecht, bijbels christen bent, omdat zij het aan je woorden en daden bemerken. Dit is het soort leger, dat wij in de Kerk van God nodig hebben - mensen, die sterk zijn, doordat zij zich voeden met het Woord van God. Streeft daarnaar, mijn broeders en zusters, en wanneer je het hebt bereikt, streeft dan naar de derde graad, opdat je vaders in Israël mag worden. Volgens die maatstaf voorwaarts; laten wij in elk geval trachten vorderingen te maken, en terstónd vorderingen te maken.

Zijn hier soms enkelen, die geen jongelingen in Christus Jezus zijn, omdat zij in het geheel niet in Christus zijn?

Ik kan deze morgen niet met je spreken, want mijn tijd is voorbij; maar ik ben wel bezorgd over je. Buiten Christus te zijn is zó iets vreselijks, dat men beter niet kon bestaan. Zonder God, zonder Christus - dan ben je zonder vreugde in het leven, en zonder hoop in het sterven. Zelfs geen klein kind in het Goddelijk gezin! Weet dan dit, dat God die buiten zijn, zal oordelen en hoe snel en overweldigend zal dat oordeel zijn, als Hij komt! Omdat je Christus op deze dag niet wilde aannemen, daarom zal Christus je op die dag niet aannemen. Blijf geen ogenblik langer buiten Christus! Zoek zijn aangezicht en leef, want "wie in Hem gelooft, die heeft het eeuwige leven."

Moge je de bekwaamheid worden gegeven om op dit ogenblik in Hem te geloven, om Jezus' wil. Amen.

1) Een soort ademhalingsmaskers. (Vert.)

7. Menende, dat Hij in het gezelschap was

"Menende, dat Hij in het gezelschap was." - Lukas 2:44.

Allen, die bij die gelegenheid tegenwoordig waren, zullen zich zeker onze overdenking herinneren over: "Menende, dat het de hovenier was." Hoewel het slechts een vermoeden was, en klaarblijkelijk een vergissing, verschafte zij ons toch zeer nuttige gedachten. Hier hebben wij een ander vermoeden, opnieuw een vergissing - een vergissing, die hun, die haar begingen, heel wat leed berokkende. Toch kan zij ons, als wij haar overdenken, als een middel in de handen van de Geest van God, nuttig onderricht geven.

1. Wij willen onze prediking beginnen met te zeggen, DAT DIT EEN ZEER NATUURLIJK VERMOEDEN WAS.

Dat het Kind Jezus Zich zou hebben bevonden in het gezelschap, dat naar Nazareth terugkeerde, was hoogst waarschijnlijk. Wanneer de Joden vanuit hun verschillende gebieden eenmaal per jaar opgingen naar Jeruzalem, dan vormden zij bij hun vertrek gezinsgroepen, en daarna, als zij een eindje op weg waren, verenigden deze gezinnen zich en vormden grotere groepen. En als zij in de nabijheid van Jeruzalem kwamen, verzamelde het volk zich in grote karavanen. Zo gingen zij in gezelschap op naar het Huis van God.

Het moet een heerlijke tijd geweest zijn, vooral als zij de "bedevaartspsalmen" zongen, waarvan wordt verondersteld, dat zij voor zulke bedevaartsgangers zijn geschreven. Wat moeten zij met gebed, lofprijzing en heilige gesprekken, en met het vooruitzicht om elkaar in Jeruzalem, de troon van de grote Koning, te ontmoeten, gelukkige groepen bedevaartsgangers geweest zijn. Het was heel natuurlijk, dat het kind Jezus, wanneer te Jeruzalem alles voorbij was, naar huis zou terugkeren. Daar Hij de tijd wist, waarop zijn ouders zouden terugkeren, zal Hij zich gereed gehouden hebben om met hen te vertrekken, en toen het Hem niet gelukte hen te vinden, wilde Hij zich bij het gezelschap voegen, waarmee Hij was gekomen, en zo naar Nazareth teruggaan.

Zijn ouders verwachtten niet, dat zij Hem eenzaam rondzwerfend zouden aantreffen: zij zochten Hem in het gezelschap. Jezus was een kind, dat van gezelschap hield. Hij was geen stoïcijner, en dus zelfzuchtig een eenzelve, en Hij was niet nors, zodat Hij gezelschap vermeed. Hij hield niet van eenzaamheid. In de hoogste zin was Hij een eenling, want Hij was "heilig, onschuldig, onbesmet, afgescheiden van de zondaren", maar gedurende zijn gehele leven zocht Hij het nooit in eigenaardigheden, hetzij in kleding, voedsel, spraak, of in gedrag.

Hij groeide op tot een mens onder de mensen, terwijl Hij zich zelfs op bruiloften en begrafenissen bij hen voegde. Geen mens was waarlijk meer menselijk dan de mens Christus Jezus. Men moet aannemen, dat Hij als kind andere kinderen in alles gelijk was, behalve in de zonde. Zelfs als man was Hij andere mannen gelijk in alles, behalve in het kwaad. Jezus was niet iemand, wiens gezelschap om zijn slechte manieren moest worden gemeden; het moest veeleer worden gezocht om de beminnelijkheid van zijn aard. Hij zou zich niet onaangenaam maken, en daarna die onaangenaamheid bekronen door heimelijk weg te sluipen van hen, die Hij had geplaagd. Zij kenden het beminnelijk karakter van hun dierbaar Kind, en zijn gezellige aard, en daarom meenden zij, dat Hij in het gezelschap was. Dit vermoeden zou zelfs bij ons gemakkelijker opkomen, op grond van wat wij van Hem, wat meer is dan zijn

ouders, wisten. Want wij weten, dat vanouds zijn vermakingen zijn met de mensenkinderen; wij weten, dat Hij vóór zijn vleeswording dikwijls in de gedaante van een Engel onder de mensen kwam; en dat Hij, toen Hij in de wereld kwam, de mensen kwam zoeken.

Als mens scheen Hij nooit gelukkiger dan wanneer Hij te midden van zijn discipelen verkeerde, of was omringd door tollenaars en zondaars, of bezig met het voeden van hongerige scharen. Zijn liefde voor de mensen was zó groot, dat Hij ervan hield "in het gezelschap" te zijn. Wanneer wij leven en werken in een stad als deze, dan is die last zwaar genoeg om iemands hart te breken, als wij de zonde van de stad, haar ongodsdienstigheid en haar veronachtzaming van God beschouwen. Het is heerlijk om te hopen, dat Hij, die, toen Hij op aarde was, ervan hield "in het gezelschap" te zijn, zeker zal komen en deze menigten van mensen zal zegenen. Als er ooit een geneesheer nodig was, dan is het in dit uitgestrekte ziekenhuis; als er ooit behoefte was aan een herder, dan is het onder deze omkomende schapen. Jezus bezat zo'n liefde voor de mensen, en zo'n verlangen om hen tot Zich te vergaderen, dat Hij zelfs, nu Zijn verlossingswerk is volbracht, nog altijd met ons is. Hij is verhoogd, en nu trekt Hij alle mensen tot zich, en daarom verwachten wij Hem te vinden te midden van deze menigten. Zij, die zich in de dichte massa's mensen begeven, mogen verwachten, dat deze zelfde Jezus met hen zal zijn om te redden.

Kom hen, die omkomen, te hulp, en Hij zal in het gezelschap zijn. Het was vanwege de beminnelijkheid en de vriendelijkheid van Zijn aard, dat zij Jezus in het gezelschap dachten te vinden.

Zij hebben nooit de verdenking gekoesterd, dat Hij op een verkeerde plaats zou worden aangetroffen. De gedachte kwam niet bij hen op, dat Hij zich op een zondige plaats zou bevinden, of in ijdel gezelschap, ook al zouden die mogelijk in Jeruzalem te vinden zijn geweest.

Wij verwachten wel, dat wij onze Heere zullen ontmoeten te midden van de menigte mannen en vrouwen, die verloren gaan, om hen te zoeken en zalig te maken; maar wij weten, dat wij Hem niet zullen vinden onder hen, die hun vermaak vinden in luidruchtig lachen en losbandige vrolijkheid. Wij zoeken Jezus nooit in de komedie of de kroeg: het zou godslasterlijk zijn te veronderstellen, dat Hij daar zou zijn. Wij zoeken Hem nooit waar twijfel aan goede zeden zou kunnen rijzen, want Hij is onbesmet. Wij verwachten Hem te vinden waar zijn volk samenkomt om te aanbidden; wij zoeken Hem, waar eerlijke mensen hard werken voor hun dagelijks brood, of waar zij lijden naar de wil van zijn Vader. Maar wij dromen er niet eens van, dat Hij te vinden is, waar de wereld, het vlees, en de duivel de hoogste macht hebben. Laat zijn voorbeeld door ons worden nagevolgd. Laten wij nooit ergens heengaan, waarheen onze Meester niet zou zijn heengegaan.

Er zijn sommige plaatsen, waarvan wij niet kunnen veronderstellen, dat Hij daar is geweest. Laten wij dan niet aannemen, dat wij op die plaatsen kunnen zijn. Laten wij alleen dáarheen gaan, waar wij in gemeenschap kunnen blijven met onze Goddelijke Meester, en waar wij gelukkiger zouden zijn, wanneer wij ons daar bevonden, als wij onverwacht zijn Koninkrijk moesten binnengaan. Laten wij een oordeel vormen over de plaats, waarheen wij mogen gaan, door te vragen: "Zou Jezus daarheen zijn gegaan?" En als Hij niet zou gegaan zijn, laten onze voeten dan weigeren ons op die weg te dragen.

2. Maar in de tweede plaats: DIT VERMOEDEN BEZORGDE HUN EEN GROOT VERDRIET.

Daaruit leid ik af, dat wij ten opzichte van de Heere Jezus Christus niets aan een

vermoeden moeten overlaten. Doordat zij meenden, dat Hij in het gezelschap was, gebeurde het, dat zij Hem misten en Hem gedurende drie dagen met droefheid zochten. Waarom toch verloren zij Hem uit het gezicht? Waarom bleven zij niet bij Hem? Wij mogen hen niet berispen, omdat Hij dat ook niet deed, maar zij brachten zorgelijke dagen en nachten door, omdat zij iets aangaande Hem vermoedden. Koester geen enkel vermoeden aangaande Jezus. Vermoed niets aangaande Zijn karakter, Zijn leer, of Zijn werk. Streef naar zekerheid op zulke punten.

Ik heb eens gehoord van een Duitser, die zich vanuit zijn eigen denken een kameel voorstelde. Wat voor een kameel dat was, weet ik niet, maar veel mensen vormen zich een Christus vanuit hun eigen verbeelding. Doe dat niet, want als je het doet, dan zult je voor uzelf een Christus scheppen, die in niets op Jezus lijkt: het zal louter verbeelding zijn, een valse Christus, een afgod-Christus. Geen menselijk denkvermogen zou ooit onze Zaligmaker hebben kunnen uitdenken.

Wij stellen voor aan allen, die twijfelen aan de inspiratie van de vier Evangelisten: zouden zij zo vriendelijk willen zijn voor ons een vijfde Evangelie te schrijven? Zouden zij nog een daad van Jezus willen noemen, die bij het overige zou passen en die van dezelfde orde zou zijn? Dat kunnen zij niet. Het gehele begrip "Jezus" is oorspronkelijk en Goddelijk. Het is onmogelijk, dat de meest vernuftige verbeelding om bij het leven van Jezus nog iets kan toevoegen, dat zou passen bij hetgeen is te boek gesteld. Als je bij geval eens het Proto-evangelie of het Kindheidsevangelie leest, die vervalste verhalen zijn van de kinderjaren van Jezus, dan zult je ze in het vuur werpen, en direct zeggen: "Deze komen niet overeen met de mededelingen van de ware Evangelisten, deze verhalen geven een belachelijk, niet gelijkend beeld van het kind Jezus."

Inderdaad, al die boeken, die er aanspraak op maken, dat ze een deel van de canon zijn, zullen direct worden ontmaskerd en verworpen door de eenvoudigste lezer, die goed thuis is in de vier Evangelisten. Veronderstel dus niets ten aanzien van Jezus, maar lees het Woord van God, en zie wat aangaande Hem is geopenbaard. Snoei de munt van de Koning nooit, maar neem haar aan zoals niets zij is gemunt, in al haar zuiverheid en kostbaarheid. Voeg niets toe aan het volmaakte Woord, opdat geen plagen aan je toegevoegd worden. Neem ootmoedig aan wat de Heilige Geest omtrent de mens Christus Jezus, de eeuwige Zoon van God, heeft geschreven, maar neem geen veronderstellingen op in je theologie. Dit is de oorzaak geweest van de verdeling van de Kerk in sekten: de twistpunten waren niet de geopenbaarde waarheden, maar de verzinsels.

Ik kan een theorie uitdenken, en een ander weer een andere, en dan zullen wij elk voor zijn eigen theorie strijden. Een hypothese wordt opgebouwd en gesteund ervan, en de letter van de Schrift, hoewel niet door de Geest en de mensen beginnen het direct oneens te zijn, te redetwisten, en zich af te scheiden. Laten wij alle veronderstellingen opzij leggen, want zij zullen ons tenslotte alleen maar verdriet bezorgen. Laten wij geloven in de werkelijke Jezus, zoals Hij in de Schriften is geopenbaard, en zoals de Heilige Geest ons genadig in staat stelt Hem te beschouwen in de spiegel van het Woord.

"Menende, dat Hij in het gezelschap was."

Dit vermoeden veroorzaakte hun groot verdriet. Ik zeg nog eens, geliefden, neem ten aanzien van Jezus niets aan op goed geluk af en zonder zekerheid. Laat deze waarheid van toepassing zijn op je persoonlijke omgang met Hem: ga bij voorbeeld niet uit van een vermoeden, dat Hij in je hart aanwezig is. Veronderstel niet, dat ge dáárom in Christus bent en Christus in je is, omdat je als kind bent gedoopt. Dat is een

gevaarlijke veronderstelling. Zeg ook niet: "Maar ik ben als belijdend gelovige gedoopt, en daarom is Jezus in mijn hart." De inwendige genade is niet gebonden aan het uitwendige teken. De waterdoop deelt de Geest van God niet mee. Zalig zijn zij, die, in het bezit van de Heilige Geest, het sacrament tot hun nut kunnen aanwenden, maar veronderstel niet, dat de genade van God aan enige uiterlijke plechtigheden is gebonden. Zeg niet: "Ik heb gegeten aan de Avondmaalstafel, en daarom is Christus in mijn hart."

Het is mogelijk, dat je eet en drinkt aan zijn tafel, en Hem toch niet kent, en dat Hij toch je niet kent. Uitwendige ceremoniën delen geen genade mee aan goddeloze mensen. Neem het niet als vaststaand aan, dat ge, omdat je bent toegelaten tot een christelijke kerk, en algemeen als een gelovige wordt aanvaard, het daarom ook moet zijn. Ik vrees, dat enkelen van je zullen denken, dat je lidmaatschap van een kerk een bewijs is van je behoud. Met die bedoeling is het je niet gegeven.

Wij oordelen gunstig over je levenswandel en belijdenis, maar wij kunnen niet in je hart lezen.

Veronderstel ook niet, dat er noodzakelijk genade in je ziel moet zijn, omdat je gedurende zeer vele jaren een belijdend christen bent geweest, want het tijdsverloop zal leugen niet in waarheid veranderen. Het is moeilijk te weten, hoelang huichelarij kan worden volgehouden, en hoever iemand zichzelf kan bedriegen. Het is zelfs mogelijk, dat hij sterft met door de buitengewone bedrieglijkheid van de zonde verblinde ogen.

Veronderstel niet, dat Jezus in je hart is, omdat je ouderling, diaken of dominee zijt. Ik zal voor mezelf geen enkele veronderstelling maken, want wee mij, als ik, na anderen gepredikt te hebben, zelf zou worden verworpen! Zulke dingen zijn gebeurd: Judas was één van de twaalve. Er zijn mensen geweest met een liefelijke stem, maar met een bitter hart: zij zijn naar de letter onderwezen in het Woord van God, maar zij hebben de kracht van de eeuwige Geest niet gekend, en daarom zijn zij verloren. Werkelijk, ik zeg je in de Naam van Christus: als de Geest van God niet werkelijk op een ieder van ons persoonlijk rust, zal het voor ons volkomen tevergeefs zijn, te veronderstellen, dat Hij in ons hart is vanwege belijdenis en sacramenten, want die veronderstelling kan een vervloekte leugen zijn en ons in een dodelijke slaap sussen. Hoe verschrikkelijk, ter executie te worden geleid, met door een veronderstelling geblinddoekte ogen.

Nog eens, beste vrienden, veronderstel nooit, dat Christus in onze bijeenkomsten tegenwoordig is, omdat wij in dit gebouw samenkomen. Ga niet naar een kerk met te zeggen, dat Jezus daar zeker aanwezig zal zijn. Hij is er misschien gedurende vele dagen niet geweest. Is het niet droevig, dat van de tienduizenden bijeenkomsten, die op deze dag worden gehouden, er vele zullen zijn, waar Jezus niet tegenwoordig is, omdat zijn Evangelie niet wordt gepredikt, of, zo het al wordt gepredikt, dat het niet wordt verkondigd in de levende kracht van de Heilige Geest?

Christus is niet tegenwoordig, waar Hij niet wordt geëerd. Al je bouwkunde, al je mode-artikelen, al je muziek, al je onderwijzing, al je welsprekendheid zijn van weinig belang. Jezus kan afwezig zijn, wanneer al deze dingen aanwezig zijn, en dan zal je openbare eredienst slechts een prachtige begrafenis zijn van de godsdienst, maar het leven van God zal ver te zoeken zijn. Het bezorgt op de lange duur aan een kerk grote ellende, als de mensen het als vaststaand beschouwen, dat Jezus onder hen moet zijn.

Elke zondagmorgen behoort het onze vraag te zijn: "Wat dunkt u, zal Hij komen naar het feest?" Want als Hij niet naar het feest komt, zal het een schijnfeest zijn, maar er zal geen brood op tafel zijn voor hongerige zielen. Wij moeten onze Heere in ons gezelschap hebben, anders zal ons hart breken vanwege zijn afwezigheid. Wij begeren

zijn tegenwoordigheid zelfs in de kleinste gebedssamenkomsten, en in onze kleinere vergaderingen, wanneer wij samenkomen om te beraadslagen over zijn werk. Als Hij ons opwekt door zijn Geest, en ons eraan ontdekt, dat Hij in onze vorige samenkomsten niet aanwezig was, dan zullen wij Hem met droefheid zoeken, zoals zijn vader en moeder dat deden.

Nog eens opnieuw: laten wij het niet als vaststaand aannemen, dat de Heere Jezus in onze christelijke bezigheden wel bij ons moet zijn. Gaan wij niet te dikwijls heen om goed te doen, zonder een bijzonder gebed, terwijl wij ons voorstellen, dat Jezus als vanzelf sprekend zéker bij ons moet zijn? Misschien komen wij tot die conclusie, omdat Hij al zolang met ons is geweest, óf omdat wij ons tegen die taak volledig opgewassen voelen, óf omdat wij er zelfs niet aan denken, of Hij bij ons is of niet. Dit is gevaarlijk. Als Jezus niet bij ons is, dan zweegen wij de gehele avond en wij bereiken niets. Maar als Jezus wel bij ons is, dan leert Hij ons, hoe wij het net moeten uitwerpen, en dan wordt er een grote hoeveelheid vissen gevangen. Als Jezus niet met ons is, dan lijken wij op Simson, toen zijn haar was afgeschoren: hij ging uit als op andere tijden, in de gedachte, dat hij de Filistijnen zou slaan, "de schenkel en de heup",¹⁾ zoals hij dat vroeger had gedaan. Maar, zoals Watts het zegt, hij "wankelde, was zwak ter been, en zeer verbaasd, vocht machteloos, raakte ook zijn ogen kwijt."

Daarom zullen wij worden teleurgesteld, als wij ons verbeelden, dat wij thans kunnen slagen zonder telkens nieuwe Goddelijke bijstand, daar het een feit is, dat wij voor de geringste christelijke werkzaamheid de Heere behoren te zoeken in het gebed, en dan kunnen wij daardoor het belangrijkste resultaat van ons leven bereiken.

Je gaat een arme, bedlegerige oude vrouw bezoeken: je tracht die koningsdochter niet te troosten, zonder dat je eerst de " vertroosting van Israël " zoekt.

Je gaat deze namiddag je zondagsschoolklas onderwijzen; je hebt het al zoveel keren gedaan, dat je je middagmaal gebruikt en naar de school wandelt, terwijl je nauwelijks genoeg denkt aan wat je doet, om een gebed te fluisteren om de hulp van je Heere. Is dit in orde? Kunt je het uzelf veroorloven om één enkele zondagnamiddag, of één gelegenheid, te verspillen, om ten gunste van Jezus te spreken? En toch worden zij verspild, als Hij niet met je is. Sommigen van je kinderen kunnen voor de volgende zondag zijn gestorven, of nooit meer naar de school komen. Ga er zelfs niet éénmaal heen, zonder je Heere. Zet je niet neer om te onderwijzen, alsof je over Jezus te beschikken had, en er zeker van bent, dat Hij genoodzaakt zou zijn om je pogingen te doen slagen. Hij zal zich aan ons onttrekken, als wij in een zorgeloze sleur zonder gebed vervallen.

Waarom was Jezus die dag niet bij zijn moeder? Hij moest inderdaad zijn in de dingen van Zijn hemelse Vader, maar waarom liet Hij toe, dat zijn aardse moeder Hem niet kon vinden? Was het niet, omdat zij, evenals wij allen, de waarde van Zijn gezelschap moest leren kennen. Als wij Hem nooit zouden missen, dan zouden wij ook niet kunnen weten, hoe dierbaar Hij is. Ik kan Maria schilderen, zoals zij, toen zij haar dierbaar Kind kwijt was, een vloed van tranen schreide. Toen begon zij te begrijpen wat de oude Simeon bedoelde, toen hij zei: "Ja, ook een zwaard zal door je ziel gaan." Het zwaard doorboorde toen reeds haar hart om haar voor te bereiden op drie andere dagen, waarop zij Hem als dode zou bewenen met een nog bitterder verdriet.

Let erop, hoe zij overal vroeg: "Hebt je Hem gezien?" Zij doet mij denken aan de bruid in het Hooglied: "Hebt Je Hem gezien, die mijn ziel liefheeft?" Mij dunkt, dat ik haar door de straten zie gaan, en aan het einde van de dag hoor zeggen: "Ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet." Overal dezelfde vraag: "Hebt u Hem gezien, die mijn ziel liefheeft?" Maar zij krijgt geen bericht over Hem. Zij kent totaal geen rust, totdat

zij Hem vindt.

Maar hoe dierbaar was Hij in haar ogen, toen zij Hem tenslotte ontdekte in de tempel. Hoe goed paste zij later op Hem, hoe gelukkig was zij bij de gedachte, dat haar geliefde Kind geen kwaad was overkomen! Als Je en ik bij ons dienstwerk ooit Christus verliezen, dan zullen wij tot Hem gaan, en uitroepen: "Mijn Heere, verlaat mij niet opnieuw. Welk een dwaas ben ik, als Je mijn wijsheid niet zijt! Hoe zwak ben ik, als Je mijn sterkte niet zijt! Hoe ben ik erger dan stom, als Je niet een mond voor mij zijt! Hoe onbezield is al mijn gepraat, en hoe saai klinkt het in de oren van de hoorders, als Je niet de geest en het leven van al mijn spreken zijt!" Ach, als al ons prediken en onderwijzen geschiedde in de kracht van de aanwezigheid van onze Goddelijke Meester, hoeveel anders zou het zijn!

Leert dan de les, broeders, zoals ik die ook zelf wens te leren, dat wij niets aangaande Jezus zo maar als vaststaand moeten aannemen. Wij moeten betreffende de eeuwige dingen zekerheid hebben, want als wij ons die laten ontglippen, waar blijven wij dan? Grijpt de waarheid aan, en weet, dat het de waarheid is. Weest nooit tevreden met "indien's", en "maar's", en "ik hoop het", en "ik vertrouw, dat het zo is", maar weest ten aanzien van Christus overtuigd!

Zo je al niet zeker bent aangaande de gezondheid van je lichaam, weest er dan toch zeker van, dat je in Christus bent, en daarom gezond van ziel. Zo je al niet zeker bent van je eigendomspapieren, zo je al niet zeker bent van je huwelijksakte, weest er in elk geval zeker van, dat je Jezus in je hart hebt. Als je vandaag nog enigszins twijfelt, gunt dan je ogen geen slaap en je oogleden geen sluimering, voordat de Heilige Geest zelf in je ziel de zekerheid heeft bezegeld, dat Jezus de uwe is. Zo heb ik dan de veronderstelling op twee manieren aangewend.

3. Nu volgt er een derde les: DE VERONDERSTELLING, door deze twee goede mensen gemaakt, KAN ONS ONDERRICHTEN.

Laten wij er op deze tijd gebruik van maken, en terugkeren tot "menende, dat Hij in het gezelschap was."

Thans spreek ik tot de kinderen, die naar deze preek luisteren. Dit is voor jullie.

Jezus was ongeveer twaalf jaar oud, en jullie zijn van vrijwel dezelfde leeftijd. Neem aan, dat Hij in het gezelschap was geweest op de terugweg naar Nazareth. Hoe zou Hij zich hebben gedragen? Denkt aan Jezus als een voorbeeld voor jullie zelf. Ik ben er zeker van, dat die Jongen met zijn heldere ogen, wanneer het gehele gezelschap een Psalm zong, tot de liefelijkste zangers zou hebben behoord: Hij zou van ganser harte de lof van God, zijn Vader, hebben gezongen. Hij zou niet onoplettend of verveeld zijn geweest, wanneer God moest worden geprezen. Je zou het heilig Kind hebben geteld onder de meest oprechte aanbidders.

Geeft daarom, lieve kinderen, wanneer je samenkomt met het volk van God, jullie gehele hart aan de dienst: bidt met ons, en zingt met ons, en probeert de waarheid, die wordt verkondigd, in te drinken, want zo zult je op de heilige Jezus gelijken. Laten alle jongens en meisjes bidden, dat zij zich onder het volk van God mogen gedragen, zoals Jezus dat zou hebben gedaan.

Ik ben ervan overtuigd, dat wij Jezus in dat gezelschap zouden hebben aangetroffen, luisterend naar hen, die over heilige dingen spraken. Hij zou vooral begerig geweest zijn te luisteren naar verklaringen van wat Hij in de tempel had gezien. Wanneer het gesprek op het Paaslam kwam, hoe zou dat dierbaar Kind, dat tegelijk "het Lam van God" was, "dat de zonde van de wereld wegneemt", daarnaar hebben geluisterd! Me dunkt, ik zie zijn liefelijk gelaat gewend naar hen, die spraken over het gesprenkelde bloed. Hij zou beslist hebben gezegd: "Wat bedoelt je met deze inzetting?" Hij zou

hebben verlangd met de volwassenen deel te nemen aan de ernstige overdenkingen van de dag. Tracht daarom, telkens wanneer je opgaat naar het huis van God, zoveel mogelijk van al dat onderwijs uit het Woord van God te leren. Zoekt goed gezelschap en leert daarvan. Weest doof voor hen, die goddeloos spreken, maar weest altijd bereid om te luisteren naar alles aangaande je God, je Zaligmaker, je geloof en de hemel, waarin je hoopt te wonen.

Ook ben ik er zeker van, dat Jezus, als Hij zich in dat huiswaarts kerende gezelschap had bevonden, het vriendelijkste, behulpzaamste, en innemendste Kind van het gehele gezelschap zou zijn geweest. Als er voor iemand een last moest worden gedragen, dan zou deze twaalfjarige Jongen de eerste zijn geweest om zich daarvoor aan te bieden, voor zover Zijn kracht dat toeliet. Als er een vriendelijke daad kon worden verricht, dan zou Hij de eerste zijn om die te doen. Hij nam toe in genade bij God en de mensen, omdat Hij er zich op toelegde aller dienaar te zijn.

De Zoon van Maria won de liefde van allen om Hem heen, omdat Hij zo onbaatzuchtig, vriendelijk, minzaam en bereidwillig was. Hij deed al wat Hij kon om anderen gelukkig te maken, en zalig zijn de jongens en meisjes, die deze les goed leren.

O, kinderen, je zult zelf gelukkig zijn, als je leeft om anderen gelukkig te maken! Handelt dan zo jegens je ouders, broers en zusters, vrienden en schoolkameraden, dan zult je daarin op Jezus lijken.

Ik ben er ook zeker van, dat Jezus in dat gezelschap niet zou hebben gehandeld, zoals maar al te veel jongens geneigd zijn dat te doen. Hij zou niet ondeugend, luidruchtig, vervelend, en ongehoorzaam zijn geweest, maar Hij zou een bemoediging en vreugde zijn geweest voor allen om Hem heen. Ongetwijfeld zou Hij de levendigste en vrolijkste Jongen van het gehele gezelschap zijn geweest, maar toch zou Hij niet ruw, grof, eigenzinnig of wreed zijn geweest. Waar Hij was, daar werd geen ruzie gemaakt; zijn aanwezigheid alleen al zou vrede hebben gesticht onder alle kinderen, die bij Hem waren.

Ik zou graag willen, dat je nadacht over alles wat Jezus zou hebben gedaan en niet zou hebben gedaan, en dan zou ik blij zijn je te zien handelen, zoals Hij dat deed. Neemt dit eenvoudige woord met je mee naar huis, lieve kinderen; vraagt uzelf dikwijls af: wat zou Jezus doen? Want wat Jezus zou hebben gedaan is de beste regel voor jullie.

Nu richt ik mij tot je, oudere mensen. "Als wij aannemen, dat Hij in het gezelschap was, en dat Je in het gezelschap was geweest, dan sta ik ervoor in, dat er geen vader of moeder is, die niet voor Hem had willen zorgen. Iedere moeder hier zegt: "Ik zou Hem onder mijn vleugelen hebben genomen."

Je zegt dat eerlijk, nietwaar? Je meent het, ik ben er zeker van. Welnu, je hebt de gelegenheid om te bewijzen, dat je oprecht bent, want Jezus is nog steeds in ons gezelschap. Je kunt Hem vinden in de persoon van de armen. Als je over Hem gewaakt zou hebben, voorziet dan in hun behoeften; doet het aan de minste van hen, dan hebt je het aan Hem gedaan. Je kunt Jezus vinden in de persoon van de zieken: bezoekt hen. Ik wilde wel, dat er zich van het volk van God meer zouden wijden aan het opzoeken en bezoeken van de zieken in hun eenzaamheid, om hen op te beuren in hun ellenden.

Als je zegt, dat je voor Jezus gezorgd zou hebben, bewijst het direct door te denken aan zijn woorden: "Ik ben ziek geweest, en gij hebt Mij bezocht." Als je voor Jezus zou gezorgd hebben, dan kunt je dat aantonen door te zorgen voor de jeugd, want elk klein kind komt bij ons onder de wakende zorg van Hem, die heeft gezegd: "Laat de kinderkens tot Mij komen, en verhindert hen niet."

Als je je vrije tijd besteedt aan een poging om de jeugd gelukkig te maken, bewijs je daarmee, dat je, als je in dat gezelschap was geweest, gezorgd zou hebben voor het Kind Jezus. Denkt bovenal aan de wezen, want als Hij in dat gezelschap was geweest, dan zou ook Hij praktisch een wees zijn geweest, want Hij zou voor een tijd zowel vader als moeder hebben verloren.

Velen onder u hebben zo'n teder moederhart, dat je zou gezegd hebben: "Ik moet voor die levendige, schone Jongen zorgen, die nu zonder ouders is. Hij heeft ze blijkbaar verloren. Kom hier, Kind, kom hier!" Je zou een blij gevoel gehad hebben, als je Hem had gekust, en Hem aan je hart had gedrukt.

Bewijst het, door te zorgen voor weeskinderen, waar zij maar zijn, en laat ieder van hen voor je de Jezus vertegenwoordigen van die dag, zoals Hij zou zijn geweest, als de veronderstelling van zijn ouders juist was geweest. Laat het ons zien, dat de liefde, die je voor Jezus voelt, wanneer je je Bijbel leest, niet alleen een ontroering of een gevoel is, maar dat er een praktisch beginsel achter ligt, dat nu je leven en gedrag beïnvloedt. Tot zover zijn wij gekomen, en naar ik hoop niet zonder nut. Moge de Geest van God ons nog verder helpen.

4. Maar nu wijzig ik voor een korte tijd onze gedachtegang geheel. Vergeet thans het Kind Jezus, en laat mij toe, deze woorden aan te wenden met betrekking tot Jezus in de volheid van zijn macht. ALS WIJ AANNEMEN, DAT HIJ IN ONS GEZELSCAP IS MET GEHEEL ZIJN GENADERIJKE INVLOED, wat houdt dat dan in?

In de eerste plaats, broeders, hoe verblijdend zal zo'n gezelschap zijn! Want de gelovigen kunnen met de wetenschap, dat Christus in hun gezelschap is, alleen maar blij zijn. Misschien hebt je wel eens een schilderij gezien, die zekere martelaars voorstelde, die samen in de gevangenis zaten. Zo aanstonds zullen zij worden verbrand, en zij zijn bezig met elkaar te vertroosten. Welnu, als ik aanneem, dat Hij in hun gezelschap was, zoals Hij dat ongetwijfeld was, dan zou ik kunnen wensen, dat ik daar was geweest, zelfs tot de prijs van met hen te worden verbrand - zou je het niet willen? Of zie, een paar arme mensen komen samen in een hutje, om over Jezus te spreken, zoals de mensen dat tegenwoordig zelden meer doen. Jezus is daar, en hun hart is brandende in hen! Hoe begenadigd zijn zij! Mocht hun hart anders al bedroefd zijn geweest, toch, wanneer zij aannemen, dat Hij in het gezelschap is, hoe rustig worden dan die treurende. Hoe licht wordt elke last, hoe verheugt zich elk gepijnigd hart, want in zijn tegenwoordigheid is er een volheid van vreugde. Neemt slechts Christus op in de kring van je gezin, dan is het een verrukkelijke kring.

Verder, wanneer wij aannemen, dat Jezus in het gezelschap is, hoe zal dan al zijn volk verenigd worden. Wanneer ooit christenmensen uitvallen, dan komt dat, omdat Jezus niet in het gezelschap is. Wanneer er ooit gebrek aan liefde is, wanneer de mensen tot vitterij en twist met elkaar vervallen, dan zegt mijn hart mij: "Als zij hadden aangenomen, dat Hij in het gezelschap is geweest, dan zouden zij niet zo gehandeld hebben." Zij zouden op Hem hebben gezien, en elkaar direct vergeven hebben. Ja, het zou nauwelijks nodig zijn geweest, om elkaar te vergeven, want zij zouden geen aanstoot hebben gegeven, noch genomen, maar hun harten zouden zijn samengevloeid in één gemeenschappelijke stroom. De schapen worden overal heen verstrooid op de heuvels, totdat de Herder komt, want zij kennen zijn stem, en zij verzamelen zich om Hem heen. Jezus is het middelpunt en de bron van eenheid, en wanneer Hij in zijn volle heerlijkheid in de Kerk regeert, dan zullen verdeeldheden en scheuringen ophouden te bestaan.

"Als zij aannamen, dat Hij in het gezelschap was", hoe heilig zouden zij dan worden.

De zonde sterft, als Jezus ernaar kijkt, en de grillige hartstochten van de mensen zwichten vo or zijn liefelijk: "ga heen!" Hoe vroom zouden alle harten zijn, "als zij aannamen, dat Hij in het gezelschap was." Welk een gebed zou er zijn, welk een lofprijzing! Wanneer Jezus in het gezelschap is, dan is er geen haast bij de morgenwijding, en des avonds geen inslaap-vallen bij het bed. Dan bidt ons hart de gehele dag door, en wij vinden het heerlijk, samen te bidden om zijn komst en voor zijn Koninkrijk.

Wat zijn wij ook leergierig, wanneer Jezus in het gezelschap is, en de Schriften opent en onze harten opent, en welk een heerlijke gemeenschap genieten wij dan. Hoe gaan de zielen uit naar zijn ziel, en de harten naar zijn hart, en hoe innig zijn wij verenigd in de éne Christus! Hoe gelukkig, hoe verenigd, hoe heilig is het gezelschap, aangenomen, dat Jezus zich daarin bevindt.

Hoe levendig zijn zij allen, wanneer Jezus in het gezelschap is. Op deze warme voormiddagen schijnen sommigen nogal geneigd om in slaap te vallen: "De geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak." Maar wanneer Jezus in het gezelschap is, dan triomfeert de geest over het vlees, en voelen wij ons vol leven, en kracht, en energie in de Goddelijke bediening. Wanneer ons hart door zijn woorden brandend in ons is, dan kan ons lichaam niet bevriezen. Wanneer de ziel wordt verlevendigd door zijn aanwezigheid, dan wordt de gehele mens wakker gemaakt. Evenals het licht van de opgaande zon duizenden slapers doet ontwaken, hoewel geen stem wordt gehoord, evenzo wekt ook de glimlach van Jezus een slapende Kerk, en zet haar aan tot ijver en krachtsinspanning.

Hoe ernstig worden wij, wanneer Jezus in het gezelschap is! Hoe ijverig voor zijn eer! Hoe erop uit om zielen te winnen! Ik vrees, dat wij veel zondaars aan ons laten voorbijgaan zonder waarschuwing, en dat wij uitnemende gelegenheden om onze Heere te dienen verzuimen, omdat Jezus niet in het gezelschap is.

Je hebt weleens gehoord van de vrome Payson, de Amerikaanse godgeleerde, een man, die in zijn bediening wandelde met God. Op zekere dag ging hij mee met een andere dominee, die een bezoek moest brengen aan het huis van een dame. Payson ging met hem naar binnen. De dame drong er bij hen beide op aan om te blijven theedrinken.²⁾ Zij was geen christin, en Payson had nog andere bezigheden, en daarom maakte hij bezwaar. Maar toen zij er bij hem zeer ernstig op aan drong, nam hij plaats en bad om de zegen van God. Hij deed dat met zulke aangename woorden, vol heilige zalving, dat hij op iedereen indruk maakte. De dame bediende hem zeer beleefd, en toen hij opstond omheen te gaan, zei hij tot haar: "Mevrouw, ik dank je zeer voor je grote vriendelijkheid jegens mij, maar hoe behandelt je mijn Meester?" Door deze vraag werd in die dame een werk van genade gewrocht, zij werd tot Jezus gebracht, zij stelde haar huis open voor de prediking, en een opwekking was het gevolg. Als Jezus nu eens niet bij Payson was geweest, wat was er dan van die dame geworden?

Ik vrees, dat wij in en uit gaan onder stervende mannen en vrouwen, en hen laten omkomen. Ja, wij laten hen naar de verdoemenis gaan, zonder een poging om hen te redden, en dat alles, omdat wij niet hebben gehoorzaamd aan de stem, die tot ons, evenals tot Abraham sprak: "Ik ben God almachtig, wandel voor mijn aangezicht, en wees oprecht." Wij zullen nooit oprechte dienaren van God worden, als wij niet wandelen in het besef van zijn aanwezigheid. Maar als wij voor zijn aangezicht wandelen, en Hij bij ons is, dan zullen wij ernst maken met het winnen van zielen.

Ik ben er zeker van, beste vrienden, dat wij vol vertrouwen zullen zijn, en dat alle twijfelingen zullen verdwijnen, als Jezus in het gezelschap is. Hoe onwankelbaar zal ons geloof zijn, omdat wij leven in gemeenschap met "de Waarheid." Hoe veilig

zullen wij worden beschermd tegen verzoeking, zoals de schapen veilig zijn voor de wolf, wanneer de herder in hun nabijheid is!

Welk een gelukkig, hemels leven zullen wij leiden! Het zal zeker voor ons een kleine verandering zijn, om ons van de aarde naar de hemel te verheffen, als Jezus altijd in het gezelschap, in het gezin en in de zaken, in onze werkzaamheden en ontspanningen, in onze vreugden en smarten aanwezig is.

5. Tenslotte zal ik, om het geweten te toetsen, nog een ogenblik stilstaan bij de overweging, DAT JEZUS IN HET GEZELSCAP WAS, of wij Hem zagen of niet.

Ik vraag je niet terug te zien op wat Hij heeft opgemerkt in je gezelschap, waarbij wij aannemen, dat Hij daar was, toen je onlangs op een avond aan het redetwisten was. Ja, er kwam een punt van de leer ter sprake, waarover verschil van mening was. ben je niet boos geworden, mijn broeder, zelfs zó, dat je gezicht er rood van werd? ben je niet bij die vriend, met wie je redetwistte, vandaan gegaan, terwijl je hem bijna haatte? Je weet, dat je dat hebt gedaan. Als we aannemen, dat Jezus in het gezelschap was, dan keurde Hij dat twistgesprek niet goed. Hij was erbij. En Hij bedroefde zich over de manier, waarop je wel dacht aan zijn leer, maar de geest daarvan vergat. Als je zijn aanwezigheid hadt bespeurd, dan zou je veel vriendelijker hebben gediscussieerd, en je zou niet hebben gesproken om je vriend in het twistgesprek te verslaan, maar om hem te onderrichten en je Heere te verheerlijken. Het is je bekend, dat je niet hebt toegegeven op een punt, dat je had moeten toegeven. Je wist, dat je toen ongelijk hadt, maar je vriend dreef je in het nauw, en je zei bij uzelf: "Ik geef niet toe, al voel ik, dat hij gelijk heeft." Hoewel ik aanneem, dat wij over veel punten zullen verschillen, totdat de Heere komt, toch zullen die verschillen, wanneer zij zich voordoen, gunstige gelegenheden bieden voor heilige liefde en wederzijdse stichting, en als Jezus in het gezelschap is, zullen deze met blijdschap worden aangegrepen. Als wij weer eens redetwisten, laat iedereen dan zeggen: "Jezus is in dit gezelschap, laten wij daarom, wanneer wij het opnemen voor wat wij geloven dat waar is, dat doen in een geest van liefde." Onze argumenten zullen hun kracht niet verliezen, doordat zij zijn gedrenkt in de liefde. De waarheid is nooit sterker dan wanneer zij samengaat met de liefde.

Bovendien is het mogelijk, dat sommigen van je kort geleden handelden op zo'n manier, dat een gewoon toeschouwer geen enkel verschil zou hebben kunnen zien tussen je en een wereldling. Je was aan het zaken doen, in onderhandeling met iemand, die zijn best probeerde te doen voor zichzelf, en Je probeerde je best te doen voor uzelf. Berisp ik u? Niet, omdat je voorzichtig en omzichtig was, maar ik hoop, dat je uzelf zult berispen, wanneer je de perken te buiten gaat. Je deed niets wat ik oneerlijk kan noemen, maar zeilde je niet verschrikkelijk scherp bij de wind? Je beweerde iets, wat ik geen leugen behoef te noemen, maar toch was het niet waar zoals Je bedoelde, dat het zou worden opgevat, wel? Zakenlieden proberen maar al te dikwijls bovenmatig voordeel van elkaar te verkrijgen; het is: "leer om leer", en bij tijden nog erger. Als christenmensen bij al hun onderhandelingen zouden aannemen, dat Jezus in het gezelschap was, hoe zou dit hun gedrag veranderen.

Denk je, als verkoper, Jezus naast je staande aan deze kant van de toonbank, en aan de andere kant naast je als koper. Je hebt beiden zijn aanwezigheid nodig, want de koper is in het algemeen evenzeer op beetnemerij uit als de verkoper; hij wil de goederen voor minder dan wat zij waard zijn, en daarom probeert ook de verkoper hem er tussen te nemen. De handel is op weg om volkomen bedorven te worden, maar de schuld ligt niet geheel aan één kant. Wanneer mensen goederen moeten hebben ver beneden de prijs, waarvoor zij kunnen worden vervaardigd, dan moeten zij er zich niet over verwonderen, als zij ontdekken, dat hun een minderwaardig artikel is verkocht,

dat er wel aardig uitziet, maar toch waardeloos blijkt te zijn. O, mocht gij, christenmensen, er altijd van uitgaan, dat Christus in je gezelschap is. Ik kan mij moeilijk voorstellen, dat Judas Johannes bedriegt, terwijl Jezus toeziet, noch dat Filippus oneerlijk handelt met de jongen, die de gerstebroden had. Moesten onze handelingen onder de mensenkinderen niet zó zijn, dat Jezus ze kan goedkeuren? Hij is onze Meester en Heere, laten wij Hem navolgen, en niets doen, waarover wij ons voor Hem zullen moeten schamen, als Hij het ziet.

Beschuldig mij er niet van, dat ik deze morgen persoonlijk ben, maar als je dat doet, dan wil ik schuld bekennen. Wie de schoen past, trekke hem aan. Onlangs was je in een gezelschap, waarin bepaalde personen goddeloze taal spraken, of was het twijfel, waaraan ze uiting gaven? Gij, als een discipel van Christus, hoorde hen, en wat deed ge? Hebt je getuigenis gegeven van de waarheid? Zij maakten een grap - die was niet zuiver, maar je lachte erom! Is het niet zo? Maar helaas, je hebt niets gezegd ten gunste van je Heere! Toch was Hij in het gezelschap, en Hij zag alles! Je hadt verschillende gelegenheden, maar je deed geen goed woord voor waarheid en heiligheid.

Welnu, aannemend, dat Jezus in het gezelschap was, dunkt het mij, dat Hij erg bedroefd was. Je Heere moet zeer zeker hebben gedacht: "Wat! Dit alles wordt tegen Mij ingebracht, en geen enkel woord ten bescheid van hem, die Ik met mijn eigen bloed heb vrijgekocht!" Was dit niet opnieuw Petrus in zijn verloocheningen van zijn Heere? Je verloochende Hem wel niet met vloeken en zweren, maar dezelfde lafhartige geest beheerste u.

O, als je je eens had vertoond in je ware gedaante! Je weet niet welk een invloed ten goede je hadt kunnen uitoefenen. Als wij de Heere Jezus Christus ons steeds voor ogen stellen, zouden wij dan geen moed hebben om van Hem te getuigen, en vaardig zijn om Hem te verdedigen?

Denk nog eens aan die avonden, toen enkele vrienden samenkwamen: was het niet dikwijls een verspilling van tijd? "Als je aanneemt, dat Hij in het gezelschap was", zoals dat werkelijk het geval was, denkt je dan, dat de avonden zouden worden doorgebracht, zoals dat dikwijls gebeurt?

Dr. Chalmers, een oprecht Godvrezend man, vertelt ons, dat hij eens met verschillende vrienden een avond doorbracht in het huis van een edelman, en sprak over de vraag naar de oorzaak en de genezing van de armoede - een onderwerp, zeer geschikt voor een gesprek. Een bejaarde Hooglandse leider in het gezelschap luisterde met grote aandacht naar de Doctor, want Chalmers was het onderwerp meester. Zij hadden dus de avond beslist niet verkeerd besteed.

Maar 's nachts werd een vreemd geluid gehoord en een zwaar gekreun: de leider was stervende. Binnen een paar minuten was hij dood, en Dr. Chalmers was, over hem heengebogen, een toonbeeld van droefheid. "Helaas", riep hij uit, "als ik had geweten, dat mijn vriend binnen een paar minuten in de eeuwigheid zou zijn, dan zou ik hem en je Christus Jezus hebben gepredikt en die gekruisigd."

Met hoeveel meer reden kunnen vele christenen berouw hebben over hun gesprek! Met hoeveel bitterheid zien zij misschien terug op verspilde uren! Als wij aannemen, dat Jezus in het gezelschap was, hoe dikwijls moet Hij dan door onze beuzelarijen bedroefd zijn geweest! Geloof je niet, dat het voor ons als christenmensen zeer tot onze schande is, dat wij zo dikwijls samenkomen, en zo zelden bidden? De gelukkigste avonden, door christenen doorgebracht, zijn die, waarop zij zelfs over wereldse onderwerpen op een aangename manier spreken, en niet nalaten op heiliger onderwerpen over te gaan, en gebed en dankzegging bij hun gesprekken te voegen.

Dan voelen zij, wanneer zij heengaan, dat zij de avond hebben besteed op een wijze, die Jezus zou goedkeuren.

Hoorde ik onlangs niet van de een of andere christenvriend, die het werk voor Christus opgaf? En van een dozijn christenvrienden, die op het punt stonden ermee op te houden, en die niet meer verder gaan met hun heilige dienst voor Jezus? Eén stond op het punt de zondagsschool te verlaten, waaraan hij gedurende jaren verbonden was geweest. Een ander stond op het punt ermee in te stemmen, dat een zwakke gemeente werd afgebroken en stuk zou gaan, omdat hij het moe was geworden om onder ontmoedigingen te werken. Nog een ander zei: "Ik heb mijn beurt gehad, laat nu een ander het werk maar eens doen." Denkt ge, als wij aannemen, dat Jezus in het gezelschap was, dat zulke opmerkingen Hem behaagden? Als wij er op letten, dat Jezus onder ons was, zou dan één van ons ten dage van de strijd vluchten? Nee, broeders, laten wij, daar Jezus bij ons is, Hem dienen, zolang er leven in ons is. Denk aan het woord van John Newton, toen men hem zei, dat hij te oud was om te prediken; de eerbiedwaardige man riep uit: "Wat? Zou de oude Afrikaanse godslasteraar ophouden met prediken, zolang er nog adem in zijn lichaam is?

Nooit!" Laat geen enkele moeilijkheid of zwakheid je verhinderen te volharden in de dienst van Jezus, in de een of andere vorm. En wanneer je het gevoel hebt, dat je de gelederen moet verlaten, ga er dan van uit, dat Hij in het gezelschap is, en marcheer verder. Voorwaarts, broeders! Jezus gaat vooraan! Voorwaarts, want zijn aanwezigheid betekent de overwinning! God zegene je, beste vrienden, en moge Jezus deze gehele dag in het gezelschap zijn, om die tot een geheiligde dag voor je zielen te maken. Amen.

1) Vergelijk Richt. 15:8 (Vert.)

2) Thee-drinken is in Engeland een avondmaaltijd; vergelijk ons vooral vroeger gebruikte "koffiedrinken." (Vert.)

8. De Exeter-Hall-preek voor jonge mensen. 1)

Och Heere, zeker, ik ben Uw knecht, ik ben Uw knecht, een zoon van Uw dienstmaagd; Gij hebt mijn banden losgemaakt." - Psalm 116:16.

Ik heb mij afgevraagd, of het wel juist is om te zeggen, dat ik vanavond als een jongeman voor jonge, mensen zou willen preken. Het is precies wat ik graag zou doen, maar kan ik het doen? Ik zie, dat je voor een zeer groot deel jonge mensen bent, maar ik vraag me af, of ikzelf wel een jongeman ben. Ik heb dienaangaande twee opvattingen in mijn gedachten.

Soms voel ik me erg oud. Wanneer ik in de spiegel kijk, en zie, dat de haren op mijn hoofd grijs zijn geworden, dan heb ik het vermoeden, dat ik geen jongeman meer kan zijn. Wanneer ik mij bij mijn werk vermoeid voel, en verzwakt door ziekte, dan ben ik ervan overtuigd, dat de jaren hun invloed op mij doen gelden. Toch voel ik mij weer jong, wanneer ik van de ziekte herstel; en wanneer dan een opgewekte geest en levendigheid terugkeren, dan verwacht ik half, dat ik misschien nog steeds een jongeman ben.

Ik moet mijzelf echter niet bedriegen, want wanneer ik ga rekenen en tellen, dan erken ik, dat als een jeugdige leeftijd noodzakelijk is voor het lidmaatschap van het Genootschap van jonge christenen, ik onmogelijk kan verwachten, dat ik daarin zou worden opgenomen. Ik ben even onder de vijftig, en ik ben grootvader, en daarom denk ik, dat ik mijzelf geen jongeman kan noemen.

Best, ik wil mijzelf niets verbeelden, en niet doen alsof ik ben wat ik niet ben, en ook wil ik mij niet aanmatigen, dat ik op de levenslijst dezelfde plaats heb als u. Toch ben ik niet oud. Ik veronderstel, dat ik juist halverwege ben, en als man, in het midden van het leven, moge ik het wagen vanavond een weinig onderwijzing en raad te geven aan je, die aan het begin staat. Ik heb zelf in vroeger jaren heel veel raad ontvangen, en dat aardig geduldig verdragen. Iedereen heeft mij raad gegeven. Ik moet eerlijk toegeven, dat ik niet al hun raad heb opgevolgd, anders zou ik hier niet geweest zijn. Maar nu denk ik, dat ik mijn beurt zal waarnemen, en zien, of ik niet een weinig raad kan geven, en die raad, hoe hij ook moge zijn, zal verder komen uit mijn eigen ervaring. Ik verwacht niet, dat je die blindelings zult opvolgen, want ik heb al erkend, dat ikzelf ook niet altijd de raad van iedereen heb aangenomen.

Luistert slechts naar mij, verzamelt het goede van wat ik zeg in vaten, en werpt het ondeugdelijke weg. Voordat ik geheel ophoud een jonge man te zijn, wil ik trachten te spreken tot hen, die nog onlangs mijn kameraden waren.

Voordat ik me bij de oude mensen voeg, en onder hen een plaats vraag, zou ik een woord willen zeggen tot hen, die gereed staan het toneel van de strijd te betreden om onze plaatsen in te nemen.

Ik kan juist aan het begin eerlijk zeggen, dat ik vanavond van zó verlang te preken, dat iedereen hier, die nog geen dienaar van de Heere is, tenminste mag verlangen er een te worden, en dat zeer velen, juist op deze plaats, inderdaad in dienst mogen treden van onze grote Heer en Meester. Waarom niet? Ik zal driedubbel gelukkig zijn, en ook jij zult driedubbel gelukkig zijn als dit het geval zou wezen. Vandaar, dat ik een tekst heb genomen, die ik wat mij betreft even oprecht kan herhalen, als de Psalmist dat kon voor zichzelf: "*Och Heere, zeker ik ben Uw knecht, ik ben Uw knecht, en de zoon van Uw dienstmaagd; Gij hebt mijn banden losgemaakt.*"

1. Mijn eerste punt is DE DIENST VAN GOD BIJ je AAN TE BEVELEN.
2. Het tweede punt is EEN WAARSCHUWEND WOORD.
3. Ten derder wens ik RAAD TE GEVEN INZAKE EEN DUIDELIJKE GELOOFSBELIJDENIS, ALS je DE DIENAAR VAN CHRISTUS WORDT.

1. Ik begin dus, beste jongelui, met DE DIENST VAN GOD BIJ je AAN TE BEVELEN.

Ik wil graag, dat je die gaat verrichten, en daarom beveel ik hem aan. Wanneer een jongeman het leven ingaat, dan zal hij dit of dat een oudere op deze manier informeren: "Ik zou graag dit of dat willen gaan doen, maar is dat goed? U hebt het jarenlang gedaan, hoe vindt u het?" Hij zoekt raad bij een vriend, die hem er alles van zal vertellen. Sommigen zullen hem moeten waarschuwen, dat hun zaak achteruit gaat, en dat er niets in te doen is. Anderen zullen zeggen, dat hun beroep erg lastig is, en als ze als ze het konden, het graag zouden opgeven. Terwijl een ander het voor zijn goed werk opneemt: "Wel, ik vond het heel goed. Ik moet een goed getuigenis geven van de brug, die mij aan de overkant heeft gebracht. Ik heb me een bestaan verworven, en beveel je het aan om ook te proberen."

Ik kom er nu aan toek om iets van mijn eigen ervaring mee te delen, en daarom wil ik met betrekking tot de dienst van de Heere je zeggen, dat ik er nooit berouw van heb gehad, dat ik die heb aanvaard. Op de een of andere tijd zou ik zeker in deze drie en dertig jaren, sinds ik de livrei van Christus aantrok en Zijn dienaar werd, het kwaad hebben ontdekt, als er iets met de godsdienst van Jezus niet in orde zou zijn geweest. Op de een of andere tijd zou ik hebben ontdekt, dat er een vergissing in het spel was van die dingen; dat ik me bedrogen heb.

Maar dat is nooit het geval geweest. Over veel dingen die ik heb gedaan, heb ik berouw gehad, maar ik heb er nooit berouw over gehad, dat ik mijn hart aan Christus heb gegeven en een dienaar van de Heere ben geworden. In tijden van diepe neerslachtigheid - en ik heb er heel wat gehad - was ik bang voor dit, en was ik bang voor dat, maar nooit heb ik enige achterdocht gekoesterd aangaande de goedheid van mijn Meester, de waarheid van Zijn leer, of de uitnemendheid van Zijn dienst; ook verlangde ik nooit terug te keren tot de dienst van Satan en zonde. Let erop, dat, als wij indachtig waren geweest aan de streek, vanwaar wij afkomstig zijn, wij menige gelegenheid hebben gehad om terug te keren.

Allerlei verlokkingen kwamen op mij af, en sirenenzangen probeerde mij op de klippen te lokken, maar nooit, nooit heb ik, sedert de dag waarop ik in dienst van Christus trad, tot mijzelf gezegd: "Het spijt mij, dat ik een christen ben, ik vind het lastig de Heere te dienen."

Daarom geloof ik, dat ik eerlijk, van harte, en uit eigen ervaring, de dienst bij je kan aanbevelen, die ik zo goed heb bevonden. Ik ben een vrij slecht dienaar geweest, maar nooit had een dienaar zo'n beminnelijke Meester, en zo'n zalige dienst.

Dan is er nog iets, dat je ervan zal overtuigen, dat naar mijn oordeel de dienst van God hoogst begeerlijk is: ik verheug mij er zeer in, dat ik mijn kinderen dezelfde dienst zie verrichten. Wanneer iemand vindt, dat een beroep slecht is, dan zult je hem niet bezig vinden zijn jongens daarvoor groot te brengen. Welnu, de diepste wens van mijn hart voor mijn zoons was, dat zij dienaars van God mochten worden. Ik wenste voor hen nooit, dat zij aanzienlijk of rijk mochten worden, maar ach, als zij slechts hun jonge hart aan Jezus wilden geven! Daárom bad ik met mijn gehele hart.

Het was één van de gelukkigste avonden van mijn leven, toen ik hen, op belijdenis van hun geloof, doopte in de naam van de Vader, van de Zoon, en van de Heilige

Geest; en thans, terwijl ik tot je spreek, predikt de één in Nieuw-Zeeland, en de andere in Greenwich, en mijn hart verblijdt zich erover, dat ook de zoons het Evangelie prediken, dat de vader predikt. Als de dienst van de Heere hard was geweest, dan zou ik tot die jongens hebben gezegd: "Begin er niet aan, God is een harde Meester, maaiende, waar Hij niet gezaaid heeft; ik trad blindelings in zijn dienst, maar ik waarschuw je, die te mijden."

Mijn gedrag is daaraan tegenovergesteld geweest, en zo heb ik je, in de persoon van mijn zoons, gegijzelden gegeven ten bewijze van de oprechte liefde voor mijn Meester en Heere. Zonder voorbehoud beveel ik je de dienst van de Heere Jezus Christus aan, want als je je daarin begeeft, dan zult je wensen, dat ook je zoons en dochters zich daarin begeven; en het zal je vurige begeerte zijn, dat geheel je huis, tot in het laatste nageslacht, God moge vrezen en dienen.

Daaraan zou ik dit meer persoonlijk getuigenis willen toevoegen: de dienst van God is zó zalig, dat ik daarin graag zou sterven! Wanneer ik door lichaamspijn niet in staat was om te preken, dan nam ik mijn pen op om te schrijven, en ik vond veel vreugde in het vervaardigen van boeken voor Jezus; en wanneer mijn hand niet bij machte was de pen te hanteren, dan had ik er behoefte aan om met de een of ander over mijn Meester te spreken, en ik trachtte dat ook te doen.

Ik herinner mij, dat David Brainerd,²⁾ toen hij erg ziek was, en niet kon preken, eens zittend in bed werd gevonden, bezig een kleine Indiaanse jongen de letters te leren, opdat hij de Bijbel zou kunnen lezen. En daarom zei hij: "Als ik God niet op de éne manier kan dienen, dan zal ik het op een andere wijze doen. Ik zal nooit ophouden met deze zalige dienst."

Dit is ook mijn persoonlijk besluit, en daarin ligt waarlijk geen verdienste, want de dienst van mijn Heere is een genot. Het is een groot genoegen, om iets te doen voor onze grote Vader en Vriend, en voor je eigen bestwil beveel ik je zeer hartelijk de dienst van God aan.

Thans denk ik daaraan in het licht van het volgende, en daarom beveel ik je dit aan om twee redenen.

God dienen is het meest gepaste in de wereld. Hij was het, die je schiep: zou je je Schepper niet dienen? Hij is het, die je leven in stand houdt: zou dat leven niet moeten worden besteed tot zijn eer? O vrienden, als je een koe of een hond hadt, hoelang zou je die beide houden, als ze je niet van dienst waren? Neem aan, dat het een hond was, die nooit toonde, dat hij aan je gehecht was, maar wel ieder ander achterna liep, en van je nooit notitie nam - je nooit en in het geheel niet als zijn meester erkende, zou je dan van zo'n beest niet spoedig genoeg hebben? Wie van je zou een machine maken, of een onderdeel van een machine uitdenken, als je niet zou verwachten, dat die je enigermate van dienst zouden zijn?

Welnu, God heeft je gemaakt, en een prachtig deel van het mechanisme is het lichaam, en een wonderschoon iets is de ziel; en wilt je Hem dan nooit gehoorzamen met het lichaam, of aan Hem denken met de geest? Een klacht van de HEERE zelf is deze: "Hoort, gij hemelen, en neem ter ore, gij aarde, want de HEERE spreekt: Ik heb kinderen groot gemaakt en verhoogd, maar zij hebben tegen Mij overtreden. Een os kent zijn bezitter, en een ezel de kribbe van zijn heer, maar Israël heeft geen kennis, mijn volk verstaat niet."

Tot je een en twintigste jaar geleefd te hebben zonder God is een verschrikkelijke beroving; tot je dertigste of veertigste jaar te hebben geleefd, en nooit geen eerbied te hebben betoond aan Hem, die de adem in je neusgaten in stand hield, zonder welke je al lang een walgelijk lijk in het graf zou zijn geweest, is een schandelijk onrecht; hoe

durft je daarmee verder te gaan?

Zó lang geleefd te hebben, en bovendien God vaak te hebben beledigd: tegen Hem te zijn ingegaan; zijn dag te hebben ontheiligd; zijn Boek te hebben veronachtzaamd; je rug te hebben toegekeerd aan de Zoon van zijn liefde - is dat niet genoeg? Wilt u met zo'n slecht gedrag niet ophouden?

Er zijn enkele mensen, die geen uitdaging van vijf minuten, ja zelfs geen van vijf seconden, kunnen verdragen. Het is bij hen "een woord en een klap", maar dikwijls komt de klap het eerst.

Maar hier wordt God uitgedaagd ongeveer twintig jaar achter elkaar - dertig, veertig en vijftig jaar aan één stuk, en toch verdraagt Hij ons geduldig. Is het geen tijd om Hem op een betamelijke wijze te dienen? Als Hij ons heeft gemaakt, als Hij ons heeft verlost, als Hij ons in het leven heeft bewaard, dan heeft Hij er recht op, dat wij Hem dienen.

Laat mij vervolgens opmerken, dat dit de meest eervolle dienst is, die er ooit kan zijn. Hebt Je gezegd: "Heere, ik ben je knecht?" Ik zie een schitterende geest als een lichtflits vanuit de hemel komen, en in mijn verbeelding is hij werkelijk aanwezig. Daar staat hij: een levende vuurvlam. Het is een seraf, regelrecht van de troon, en wat zegt hij? "O Heere, ik ben je knecht." ben je er niet blij om, dat je je in zo'n gezelschap als dit mag begeven? Wanneer cherubijnen en serafijnen het zich een eer achten dienaars van God te zijn, wie onder ons zal dan denken, dat het een onbetekenende taak is? Een vorst, een keizer is, als hij zondigt tegen God, slechts een vatenwasser in de keuken, vergeleken met de ware edelman, die de Heere in armoede en zware arbeid dient. Dit is de hoogste wijze van dienen onder de hemel: de eer van een hoveling kan er niet mee wedijveren. Ridders van de Kouseband of wat je anders mooi vindt, verliezen hun heerlijkheid in vergelijking met de man, die God zijn knecht zal noemen op de dag van de verschijning van onze Heere en Zaligmaker Jezus Christus. Je bent in een voornaam gezelschap, jonge vriend, als je een knecht van God zijt.

Laat ik er bovendien op wijzen, dat deze dienst er een van volledig weldoen is. Als ik een bedrijf moest beginnen, dan zou ik graag mijn tijd en kracht besteden aan een arbeid, die niemand benadeelde en velen goed deed. Hoe ook, ik geloof niet, dat ik graag zou handelen in dodelijke wapens - en zeker niet in die vervloekte drank. Ik zou liever sterven van honger dan mijn brood verdienen met de verkoop daarvan, of van iets anders, dat mijn medemensen zou moeten vernederen, en verlagen tot beneden het peil van redeloze beesten. Het is, dunkt mij, iets machtigs, als een jongeman een beroep kan uitoefenen, waarin het hemzelf goed kan gaan, en waardoor hij tegelijkertijd aan anderen weldoet. Het is iets moois, te handelen zoals sommigen dat hebben gedaan, die niet rijk zijn geworden door arme naaisters uit te buiten, of op het loon van de bediende achter de toonbank te beknibbelen, maar die anderen met zich hebben opgewerkt; en als zij vooruit kwamen, dan kwamen ook zij vooruit, die bij hen in dienst waren. In de lagere sferen is dit iets, dat waard is om voor te leven. Maar wie een dienaar van God wordt, doet aldoor goed, want er is geen deel van de dienst van God, dat ook maar iemand enig kwaad kan doen. De dienst van de Heere is een en al goedheid. Hij is goed voor uzelf, en hij is goed voor je naaste; want wat vraagt God in Zijn dienst anders, dan dat wij Hem liefhebben met geheel ons hart, en dat wij onze naaste liefhebben als onszelf? Hij die dit doet, dient God in waarheid met de hulp van zijn Geest, en hij is ook een grote zegen voor de mensen. Ik zeg, dat het een zeer heilzaam werk is om op zich te nemen, en daarom is het, dat ik het bij je aanbeveel - omdat het betamelijk, eervol, en weldadig is.

Er is nog een overweging. Het is het meest lonend werk onder de hemel. "Vandaag

niet altijd", zegt misschien iemand. Toch waag ik het om te zeggen: "Wel altijd, ook vandaag." God dienen is nu lonend. Hoe dan? Zeker niet in klinkende munt, zoals gierigaards terecht hun goud noemen, maar in beter materiaal. Een rustig geweten is beter dan goud, en te weten, dat je goed doet, is wel wat aangenamer in het leven dan te weten, dat je rijk of beroemd wordt. Hebben sommigen van ons niet lang genoeg geleefd om te weten, dat het merendeel van de dingen van deze wereld schuim is boven op de beker, die veel beter kan worden weggeblazen dan bewaard? De grootste vreugde van het leven is, dat je met uzelf, met je naaste, en met je God in het reine zijt. En hij, die rechtvaardig is voor God - wat verlangt hij nog meer? Voor álles, dat hij misschien heeft te lijden voor de zaak van God, wordt hij betaald met zijn eigen gemoedsrust.

Eens was er in Zwitserland een martelaar, die blootsvoets op de brandstapel stond, op het punt om levend te worden verbrand - geen blij vooruitzicht voor hem. Hij richtte zich tot de politieambtenaar, die met het toezicht op zijn executie was belast, en verzocht hem dichtbij te komen. Hij zei: "Wilt je alstublieft je hand op mijn hart leggen? Ik sta op het punt de vuurdood te sterven. Leg geloof hand op mijn hart. Als het sneller klopt dan gewoonlijk, g dan mijn godsdienst niet."

De ambtenaar, zelf met een bonzend hart en bevend over zijn gehele lichaam, legde zijn hand op het hart van de martelaar, en bevond, dat hij net zo kalm was alsof hij naar bed ging in plaats van naar de vlammen. Dat is iets groots!

In je knoopsgat de kleine bloem te dragen, die "harterust"³⁾ wordt genoemd, en de edelsteen van tevredenheid in uw hart te hebben - dit is het begin van de hemel hier beneden: de Godzaligheid is een groot gewin voor die haar bezit.

Maar luister! Mij dunkt, dat alles, wat wij in deze wereld kunnen verkrijgen, onbeduidend is, omdat wij het moeten loslaten, of omdat hetzelfde ons binnen zeer korte tijd moet verlaten. Ik spreek thans tot een vergadering van jonge mensen. Jonge mensen - maar binnen welk een korte tijd, zo je het al beleeft - zal je haar worden gepoederd met het grijs van de ouderdom!

Binnen welk een korte tussentijd zal het gehele gezelschap, dat nu is samengekomen in de Exeter Hall, worden verzameld in het graf! Hoe kort is het leven! Hoe snel gaat de tijd! Hoe ouder wij worden, des te sneller vliegen de jaren heen. Slechts dát is het bezit waard, wat ik voor altijd kan bezitten. Slechts dát is het vastgrijpen waard, wat de dood mij niet uit mijn hand kan rukken. De hoogste beloning voor het dienaar-van-God-zijn komt in het hiernamaals, en als gij, jonge man, God zou dienen, en hier verliezen zou moeten lijden om Christus' wil, dan kunt je die beschouwen als "lichte verdrukkingen, die zeer haast voorbij gaan", en bedenken, dat zij het in het geheel niet waard zijn om te worden vergeleken, met de heerlijkheid, die zal worden geopenbaard. Want er is een opstanding uit de doden; er is een toekomstig oordeel; er is een eeuwig leven; er is een hemel van onuitsprekelijke glans; daar is voor een ieder van ons, die een oprecht dienaar wordt van de levende God, een plaats.

Mij dunkt, dat ik iemand hoor zeggen: "Goed en wel, maar ik begeer geen dienaar te zijn."

Je zult wel moeten, mijn vriend, je zult wel moeten. Je moet een dienaar zijn van de een of ander.

"Dan wil ik mijzelf dienen", zegt iemand.

Neem het mij niet kwalijk, waarde vriend, als ik in je oor fluister, dat ge, als je uzelf dient, een dwaas zult dienen. De man, die de dienaar is van zichzelf - luister naar deze uitspraak - de man, die de dienaar is van zichzelf, is de slaaf van een slaaf; en ik kan mij voor iemand geen vernederender positie voorstellen om daarin te verkeren, dan de slaaf van een slaaf te zijn. Ongetwijfeld zult je iemand dienen. Je zult ook nog boeien

dragen, als je de meester dient, die de meeste mensen kiezen. Kijk maar eens naar deze stad - deze stad vol vrije mensen. Weten de meesten van hen wat werkelijke vrijheid is? Kijk naar deze stad vol "vrijdenkers." Is er iemand, die zo gebonden is in zijn denken, als de man, die zich een vrijdenker noemt? Is er ook maar iemand zó lichtgelovig als de man, die de Bijbel niet wil geloven? Hij slikt een ton moeilijkheden, en toch klaagt hij erover, dat wij er een ons van hebben geslikt. Hij heeft veel meer behoefte aan geloof van een bepaalde soort dan wij, want twijfel brengt veel moeilijker problemen met zich mee dan geloof. En kijk naar de doorbrenger: welk een slavernij is zijn leven. "Bij wie is wee? Bij wie roodheid van de ogen?" dan bij de slaaf van sterke drank? Wie heeft er verrotting van de beenderen dan de slaaf van zijn hartstochten? Is er één ongelukkige, die ooit roeide op de Spaanse galleien, of één lijfeigene onder de zon, die voor de helft een slaaf is zoals hij, die vanavond door zijn lusten als een os ter slachting wordt geleid, zijn eigen oordeel, en zelfs de ondergang van zijn lichaam tegemoet, omdat hij zich tot een slachtoffer van zijn eigen hartstochten maakt? Als ik een slaaf moet zijn, dan wil ik de slaaf zijn van een Turk of van een wilde, maar nooit van mezelf, want dat zou een vernedering zijn tot in de diepste afgrond. Je moet een dienaar zijn van de een of ander, zonder dat komt je niet door de wereld. En als je een dienaar bent van uzelf, dan zal je slavernij verschrikkelijk zijn. "Kiest u heden, wien gij dienen zult", want dienen moet ge. Iedereen moet zijn taak vervullen, of hij aanzienlijk of arm is, miljonair of bedelaar. Koningen of koninginnen zijn gewoonlijk de meest vermoeide dienaren van allen. Hoe hoger iemand opklimt, des te meer behoort hij zijn medemensen te dienen. Je moet dienen. Ach, dat je in dienst van je God wilde treden.

Daarin is plaats. Andere betrekkingen zijn meer dan bezet. Honderden jonge mensen gaan van de éne zaak naar de andere, en smeken om een gelegenheid om hun levensonderhoud te verdienen. Ik betreur het, dat zij in vele gevallen tevergeefs smeken. Sommigen van je slijten de schoenen van hun voeten bij hun pogen om enig werk te krijgen; hoe vurig verlang ik, dat je het werk, dat je zoekt, mag vinden! Maar in de dienst van God is er plaats, en Hij is bereid je aan te nemen. En laat mij je zeggen, dat, als je bij Hem in dienst treedt, het je zal helpen bij alles wat je in dit leven hebt te doen.

Men zegt, *dat een christen een dwaas is.*

Ach, hoogmoedige tegenstanders, hoewel wij van je niet hetzelfde zéggén, zouden wij het misschien wel naar waarheid kunnen dénken. Ik heb vele gelovigen in Christus ontmoet, die men met veel gevaar als dwazen had kunnen behandelen, want hij, die hen op die manier behandelde, zou zeer spoedig hebben ontdekt, dat hij een grote fout maakte. Het zijn niet altijd dwazen, die zo worden genoemd; soms zijn zij hetzelfde, die deze Naam gebruiken.

Het komt mij voor, dat een christen er in elk opzicht beter om is, omdat hij een christen is. Hij moet een beter dienaar en een beter meester zijn. Hij moet een beter handelsman en een beter handwerksman zijn. Er is voorzeker geen dichter, wiens zangen die van de dichter van het heiligdom overtreffen. Milton zit nog steeds eenzaam. Er is geen schilder, die zo goed zal schilderen als hij, die met zijn penseel de gedenkwaardige tonelen, waarin grote daden werden verricht, onsterfelijk tracht te maken. Wat je nu goed kunt doen, dat zou je nog beter kunnen doen door een dienaar van God te worden.

Daarom zou ik de dienst van mijn Meester willen aanbevelen met mijn ganse hart. Zijn er hier enkelen, die hem willen aanvaarden? Want als dat zo is, dan moet ik nog zeer kort bij een tweede punt stilstaan. Ik hef de banier omhoog en ik verzoek u: verzamelt je daarom heen, maar hoor mij eerst geduldig aan.

2. Mijn tweede punt is EEN WAARSCHUWEND WOORD.

Hebt je erop gelet, dat David zei: "O Heere, waarlijk ik ben Uw knecht?"

"Waarlijk." Dit waarschuwend woord luidt: Als je een dienaar van God wordt, wordt dan waarlijk een dienaar van God. God laat niet met zich spotten. Het is de vloek van onze kerken, dat wij er zoveel zuiver naamchristenen in hebben. Het is de pest van deze tijd, dat zovelen de livrei van Christus aantrekken, en toch geen hand voor Hem uitsteken. O, als je God dient, méén het dan! Als iemand de duivel dient, laat hem de duivel dienen, maar als hij God dient, laat Hij dan God dienen.

Sommige mensen dienen wel zeer bedrijvig hun zaken, maar niet hun God. Jaren geleden was er een broeder, die gewoon was op de gebedssamenkomst nu en dan op zachte toon te bidden, alsof hij geen longen meer had. Men kon zelden horen wat hij zei, en als men luisterde en de oren spitste, dan was er nog niets te verstaan.

Ik dacht, dat die broeder een zwakke stem had, en daarom deed ik nooit meer een beroep op hem om te bidden. Maar toen ik eens op een dag zijn winkel binnenstapte, hoorde ik hem met een bevelende stem zeggen: "John, breng die vijftig hier!"

"O lieve", dacht ik, "dat is de soort stem, die hij in zijn zaak heeft, maar wanneer hij zich in dienst van God begeeft, dan is dat zwakke gepiep alles wat hij kan uitbrengen." Lach nóg eens, broeders! Lach nog eens! Het is waard, dat erom wordt gelachen. Maar is er niet veel van deze huichelarij in omloop? God krijgt de kaaskorstjes van iemands leven, en die smijt hij neer, alsof dat alles zou zijn, dat God waard is. Maar als het om de wereld gaat: die krijgt de kracht van zijn leven en de room van zijn bestaan. God heeft geen naam-dienaars nodig, en die nodig ik vanavond niet uit in zijn Naam. "O Heere, waarlijk ik ben Uw knecht", zegt David, en laat hij, die niet de bedoeling heeft om waarlijk een dienaar van God te zijn, zich volstrekt niet voordoen, alsof hij er een is.

Als je een dienaar van God wilt zijn, bereken dan de kosten. Al het andere moet je loslaten. "Ge kunt niet God dienen èn de Mammon." Je kunt niet Christus dienen èn Belial. Wie niet van God alléén is, die is niet van God.

U moet ook in dienst van God treden voor het leven, en niet om nu eens wel, en dan weer niet, - zo nu en dan - een dienaar van God te zijn. Hebt je nooit gehoord van dat kind, waaraan de armenbezoeker vroeg: "Is je vader een christen?" Het kind antwoordde: "Ja, meneer, vader is een christen, maar hij doet er nu juist niet zoveel aan." Ach, hoeveel christenen zijn er van dat soort! Zij belijden christen te zijn, maar zij doen er niet veel aan! Als je de dienaar van God wordt, dan moet je elke dag en geheel de dag zijn dienaar zijn voor altijd.

"De grote onderhandeling heeft plaats gehad:

Ik ben van mijn Heere, en Hij is van mij",

Het moet een verbondsverklaring zijn, die gedurende het gehele leven vast moet staan. En als je de dienaar van God wordt, dan moet je met elke bekende zonde breken. Je kunt niet de éne hand aan Christus geven, en de andere aan Satan. Je moet de dierbaarste zonden opgeven. En zoete zonden moeten bitter worden. Als de zonden worden vergeleken met rechterhanden en rechterogen, dan moeten ze worden afgehouden of uitgerukt, en je moet Christus volkomen volgen, door Hem je ganse hart, en ziel, en kracht te geven; want als dat niet zo is, dan kunt je zijn discipel niet zijn.

124Tot zover dit, bij wijze van ~yaarschuwing. Ik ben hierin zeer kort, maar vat het op, alsof hit breedvoerig was gezegd.

III. Ik wens nu RAAD TE GEVEN INZAKE EEN DUIDELIJKE GE-

LOOFSBELIJDENIS, ALS je DE DIENAAR VAN CHRISTUS WORDT.

"Ik ben Uw knecht", zegt David; en dan zegt hij het nog eens: "Ik ben Uw knecht." bekend dat elke jongeman, die een christen

Welnu ik zou graag willen, dat elke jongen die een christen is, openlijke belijdenis van zijn discipelschap deed. Ik bedoel, dat er door dit bekend maakt zou worden dat niet één onder ons zou zijn, die de Heere Jezus Christus op een onwaardige, laffe, onduidelijke, bedenkelijke manier volgt.

Het is de gewoonte geworden van velen, om te trachten christen te zijn, en er nooit iets over te zeggen. Dit is diep verachtelijk. Maar bij je, ware dienaren van Christus, dring ik: erop aan, ervoor uit te komen, en je nooit te schamen, want als ooit een moedige belijdenis werd geëist, dan wordt die nu geëist. Je zult misschien niet op de brandstapel worden verbrand, omdat je zegt, dat je een christen bent, maar ik geloof, dat de oude vijandschap tegen Christus niet is weggenomen, en een waai gelovige zal nog steeds worden opgeroepen om het kruis op zich te nemen. In menig huis in Londen zal een jongeman de spitsroeden moeten lopen, indien hij als christen bekend staat.

Loop dan de spitsroeden! Opdat je als een christen bekend staat. Het is iets groots als het een eervolle gelegenheid biedt dat je vergund mag worden smaadheid te dragen om Christus' wil. Je moet het als een uitnemend voorrecht beschouwen, dat je waardig wordt gekeurd, niet slechts in Christus te geloven, maar ook voor Hem te lijden. Tegenwoordig heeft de wereld vastbesloten mannen nodig. Overal schijnt men zich in te beelden, dat je mag geloven wat je wilt, of niets geloven; en dat je mag doen wat je wilt, of niets doen; en dat het resultaat voor beiden, de ongelovige en de man des geloofs, geheel hetzelfde zal zijn.

Maar zo is het niet. Het is tijd voor de echte gelovige om zijn been stijf te houden, en te zeggen: "Ik heb! geloofd, daarom heb ik gesproken. Ik ben een christen, en terwijl ik je je persoonlijke vrijheid laat, meen ik de mijne te hebben, en ik ben voornemens, die vrijheid te gebruiken door openlijk en beslist aan de kant van Christus te staan, en aan de kant van wat zuiver, en waardig, en recht, en waar, en goed is.

Heeft Christus dit niet volkomen verdiend? Als Hij zich nooit voor óns heeft geschaamd, dan behoren wij ons nooit voor Hém te schamen! Als de Heere van Leven zich voor ons tot in de dood heeft vernederd, zouden wij ons dan ooit kunnen vernederd, genoeg kunnen verneder zelfs als wij voor Hem in de modder vielen, of in het graf neerdaalden?

Onze gezegende Heere verdient het beslist, dat Hij wordt gevolgd door helden. Iedereen in de nabijheid van de kruisdragende Jezus zou moeten beseffen, dat het kruis opnemen en Christus volgen de gewoonste en natuurlijkste zaak is, die bestaan kan. Hij moet in de kracht van God besluiten, dat hij dit zal doen, en de Heere zal blijven gehoorzamen, al zou de gehele wereld ermee spotten. Laat mij je zeggen, dat dit tenslotte het gemakkelijkste is, dat je kunt doen: vergeleken met een compromis is het de eenvoudigheid zelf.

Ik heb vele jonge christenen gekend, die naar Londen kwamen, en besloten, dat zij God zouden dienen, als het hun mogelijk was, maar dat zij het stil zouden houden, en zo beproefden zij in het geheim christen te zijn, maar dat is hun niet gelukt. Als je een echt christen bent, dan zal men dat net zo zeker ontdekken als dat je een levend mens zijt. Als je naar Mitcham⁴) gaat, wanneer de lavendel rijp is, dan kunt je al je ramen sluiten, maar je zult merken, dat de geur van de lavendel toch op de een of andere manier in je huis doordringt. Het Christendom heeft een geur bij zich, die zich overal verspreidt, zodat allen in het huis vragen: "Wat is dit alles?" De goddeloze spotters zullen rondfluisteren, dat je "een christenjongen" bent; als je er niet direct voor uit

komt, dan zal het later zeer moeilijk voor je zijn.

Begin jongens, zoals je van plan bent verder te gaan. Verberg je vaandel niet, en tracht niet onder een valse vlag te varen, want in dat geval zullen zowel goeden als slechten tegen je zijn. Je zult van de ene plaats naar de andere worden gejaagd, als de honden bemerken, dat je op de vlucht zult gaan: als je op de loop gaat, dan zult je de jagers een zeldzaam vermaak verschaffen.

Kom openlijk ervoor uit, en laat hen dan doen wat zij niet laten kunnen. Leid een zeer consequent leven, dan zullen andere jongelui weten, wat ze aan je hebben. Zij zullen je spoedig op je waarde schatten, en als je oprecht bent, dan zullen zij je weldra met rust laten; en als zij dat niet doen, dan past je nog steeds verdraagzaamheid. Als zij verder gaan je te vervolgen, des te erger voor hen, want door je rustig, heilig leven zult je hen laten voelen, dat het hard voor hen is, de hielen tegen de prikkels te slaan. Maar kom er in elk geval moedig voor uit.

Sommigen van jullie lijken op ratten achter een lambrisering: je vindt het niet erg, om er 's nachts achter vandaan te komen om de kruimels van de vloer te eten, maar daarmee is het uit, en je gaat direct weer terug. Ik bedoel, dat je wel de kerkdienst wilt bijwonen, als het in de werkplaats niet bekend is, maar je wilt voor de wereld niet onder de verdenking staan, dat je werkelijk godsdienstig zijt. Is dat de manier, waarop ware christenen behoren te handelen?

Nee, trek je livrei aan!

"Maar ik voel er niet voor om me bij een kerk aan te sluiten", zegt iemand.

Dat is heel waarschijnlijk, maar weet je niet, dat men heeft ontdekt, dat het in een oorlog gemakkelijk en nodig is voor een soldaat, als hij een uniform draagt? Aanvankelijk waren de "ijzervreters" van Cromwell slordig en verschillend gekleed, maar in het gevecht met de ruitery gebeurde het soms, dat een "ijzervreter" bij vergissing werd neergeslagen door één van zijn eigen wapenbroeders, en daarom zei de generaal: "Jullie dragen een rode jas, allemaal. Wij moeten onze eigen mannen onderscheiden van de vijand."

Cromwell meende wat hij zei, en zij moesten komen in hun rode jas, omdat men het in een oorlog van wezenlijk belang achtte, dat de manschappen kenbaar waren aan een bepaald soort uniform.

Welnu, als je van Christus bent, loop niet rond, alsof je je moet schamen voor de dienst van Zijne Majesteit. Trek je rode uniform aan; ik bedoel: kom voor de dag als erkende christenen. Verenig je met een groep christenen, en laat het duidelijk te zien zijn, dat je van Christus zijt. Hoe moeten de verordeningen van het Huis van de Heere worden onderhouden, als ieder afzonderlijk langs een zijweg naar de hemel gaat? Kom moedig voor de dag. Als iemand een christen wil uitlachen, treed dan naar voren en zeg: "Lach me maar uit. Als iemand een kameraad wil uitschelden, en hem een huichelaar, een Presbyteriaan, een Methodist wil noemen, kom maar op! Ik ben tot je dienst."

Als je dat éénmaal hebt gedaan, en rechtstreeks op je doel afgaat, dan zult je ondervinden, dat het in het leven het gemakkelijkste is, de smaadheid van Christus te dragen.

En o, jonge mensen, denkt eraan, dat, als je enige smaadheid zou ondervinden terwille van Christus, je een beloning staat te wachten. Zal ik je eens een gelijkenis vertellen?

Er was eens een koningszoon, die incognito op reis ging, en naar een ver land reisde, maar hij werd daar mishandeld, en het volk van dat land zette hem om zijn taal en optreden in de kaak⁵), die oudtijds de schandpaal was. Zij zetten hem daarin, en het gepeupel verzamelde zich rondom hem, en wierp allerlei vuilnis en drek naar hem. Deze onbekende prins moest zo wel worden overstelpt met vuil, en gemaakt als het

uitvaagsel van alles. Maar er was onder hen één man, die de prins liefhad, en die hem herkende, en besloot hem gezelschap te houden. Hij klom naar de schandpaal en ging naast hem staan, en wiste zijn gelaat af met zijn zakdoek, en wanneer het hem maar even mogelijk was, trad hij de modder en het vuil in de weg om die zo mogelijk op te vangen en de prins ertegen te beschermen. Jaren verlieden, en het gebeurde dat de prins terug was in zijn koninkrijk en al zijn heerlijkheid, en dat de hovelingen om zijn troon stonden. Deze man, die in zijn eigen land een arm man was geweest, werd aan het hof ontboden, en toen hij bij het paleis aankwam, zag de prins hem, en zei tot de aanzienlijken van het koninkrijk: "Gaat opzij, en maakt ruim baan voor deze man. Hij was bij mij, toen ik werd mishandeld en gehoond, en nu zal hij bij mij zijn in mijn heerlijkheid, als de voornaamste onder je hier."

Kent je niet het verhaal, hoe onze dierbare Heere Jezus naar de aarde afdaalde en veel leed, en hoe Hij door de mensen werd veracht en verworpen? Jongens, ben je de man, die Zijn gezegend gelaat zou afwissen, en in Zijn schande delen, en voor de helft je beurt waarnemen met de Man van Nazareth, in al die smaad en schande? Bent jij die man? Dan zal er een dag komen, waarop de grote Vader vanaf Zijn troon naar je zal uitzien en zeggen: "Maakt ruim baan, engelen! Gaat achteruit, serafijnen en cherubijnen! Maakt ruim baan voor deze man. Hij was bij Mijn Zoon in Zijn vernedering, en nu zal hij bij Hem zijn in Zijn heerlijkheid."

Zult je dat eerbewijs ontvangen? Niet, tenzij je bereid bent om het kenteken van Christus op te doen, en te zeggen: "Ik ben zijn dienaar en zijn volgeling vanaf deze dag tot aan het einde van mijn leven." God helpe je, dit te doen!

O, Heilige Geest, breng tientallen jonge mensen ertoe, om nu het kruis op de schouder te nemen!

4. Om je niet te vermoeden, zo EINDIG IK MET ENKELEN VAN JULLIE, die dienaren van God bent, GELUK TE WENSEN MET JE VRIJHEID, want dat is het laatste gedeelte van de tekst. "Waarlijk, ik ben Uw knecht; ik ben Uw knecht, en de zoon van Uw dienstmaagd; Gij hebt mijn banden losgemaakt."

Maar dit is iets geweldigs - dit losmaken van de banden. ben je ooit in banden geweest? Hebt je ooit de banden van schuld gevoeld? Als je in Christus gelooft, dan zijn deze banden losgemaakt, want je zonde is je vergeven om Christus' wil, en je bent vrij van elke veroordeling. O, zult je Hem, die je banden heeft losgemaakt, niet liefhebben? bent ge, beste vriend, weleens vanwege de zonde in de banden van moedeloosheid en wanhoop geweest? Hebt je weleens zitten zuchten, omdat je dacht, dat er voor je geen redding was? Verscheen de Heere Jezus Christus aan je als je gekruisigde Zaligmaker? Hebt je op Hem vertrouwd, en hebt je gevoeld, dat de banden van moedeloosheid werden verbroken?

Een gelukkige dag voor je. Ikzelf herinner het mij goed. Zult je Hem dan niet volgen, die je banden losmaakte? Nu dan, je bent volkomen bevrijd van de banden van schuld en wanhoop, je bent ook verlost van de macht van de zonde. De gewoonten, die je meesters waren, zijn thans te niet gedaan. De lusten, die over je heersten, zijn thans gedood, en Je bent vrij. Verlangt je niet van nu af aan met Christus verbonden te wezen, omdat Hij je banden heeft losgemaakt? Ik ken enkele mensen in deze wereld, die er veel over praten, dat zij vrij zijn, maar zij zijn altijd met ketenen gebonden.

Ik weet, dat er een man is voor wie de duivel een walgelijk mengsel bereidt, voor mij is het tenminste walgelijk; en hij zegt: "drink er een kwart van", en hij drinkt. "Drink nog eens", zegt de duivel, en hij doet het. "Drink nog eens", zegt de duivel, en hij begint duizelig te worden, en hij staat geheel in brand. "Drink het", zegt de duivel, en hij laat het door zijn keel lopen, want hij is met ketenen gebonden.

Ik ken nog iemand, die tegen beter weten in een zonde zal begaan, waarvan hij weet, dat het een zonde is, waarvan hij ook weet, dat die nadelig voor hem is. Toch begaat hij die op een dwaze manier, en hij berokkent zichzelf steeds meer kwaad. Hij wordt door de duivel bij de neus genomen, maar hij zegt, dat hij daaraan geen weerstand kan bieden. Hij is een slaaf in de ergste zin van het woord. O, zalig is de mens, die kan zeggen: "U hebt mijn banden losgemaakt, geen slechte gewoonte maakt mij thans tot slaaf; geen hartstocht heerst over mij, geen lust houdt mij geketend!"

Jonge vriend, je kunt gaan staan en zeggen: "Ik ben bevrijd van mezelf, ik ben niet langer een slaaf van de zonde!" Je bent een gezegend man, en je mag wel voor altijd een dienaar van God zijn!

Welk een genade is het, bevrijd te zijn van de banden van mensenvrees! Sommige jonge mensen durven niets te zeggen uit vrees voor hun baas. Heel wat meer zijn vreselijk bang voor de jongeman, die in het bed naast hen slaapt. O, lieve help, zij durven niet te doen wat goed is! Arme kinderen, die zij zijn, zij moeten toestemming vragen om er een geweten op na te houden. Wanneer zij op het punt staan iets te doen, dan zeggen zij altijd: "Wat zal die en die ervan denken?"

Doet het er voor een oprecht man iets toe, wat de gehele wereld van hem denkt? Is hij daarboven niet verheven? Is hij nog steeds een lijfeigene? "Ga heen", zegt de moedige man, "denk wat je wilt, en zeg wat je wilt. Als ik God dien, dan ben ik geen dienaar van u; door je veroordeling zal ik niet vallen, en door je lof zal ik niet opstaan." Wees, evenals ikzelf, bang voor zo iets als het vragen van verlof aan een ander mens voor wat ik zal denken, wat ik zal geloven, wat ik zal doen! Ik zal nog eerder sterven! Wanneer God een mens ertoe brengt om zichzelf te kennen, en zijn dienaar te zijn, vrijwaart Hij hem voor de lafhartige misdaad om bang te zijn voor een mens, die zal sterven.

Daarom vrijwaart Hij hen ook voor alle stelregels en gebruiken van de wereld. Jongeman, wanneer je je in zaken begeeft, dan zal men je vertellen, dat je zo en zo moet doen, omdat dit "handelsgebruik" is. "Wat", zegt ge, "het is liegen!"

Men zal je zeggen, dat het strikt genomen geen liegen is, omdat je klant aan je trucjes gewoon is, en heel goed begrijpt, dat honderd daarom tachtig betekent, en dat de beste kwaliteit een tweede-klas artikel betekent.

Men heeft mij verteld, dat de handel in Londen in de een of andere vorm roverij is, als men de handelsgewoonten niet begrijpt. Als het zo is, dat dit algemeen wordt begrepen, dan zou het wat dat betreft wel eerlijk gedaan kunnen worden, en het zou even goed betaald worden. Toch hebben de mensen in zekere zin het gevoel, dat zij moeten doen wat anderen hebben gedaan, omdat zij anders niet kunnen meekomen. Slaven! Lijfeigenen!

Weest eerlijk! Wie niet eerlijk durft te zijn, is niet vrij. Zal ik niet ronduit spreken? Zal ik niet rechtschapen te werk gaan? Als dat niet kan, dan kan ik niet met David zeggen: "Gij hebt mijn banden losgemaakt."

Tenslotte: welk een zegen is het, wanneer God ons bevrijdt van de vrees voor de dood! "Gij hebt mijn banden losgemaakt." Wat zal het er voor je toe doen, jongens, als je door het geloof in Jezus Christus een dienaar van God wordt, of je leeft of sterft? Als je vroeg sterft, des te eerder ben je in de hemel. Als je lang leeft, des te langer kunt je je God dienen op aarde. Geef je hart aan Christus. Vertrouw je zaligheid toe aan de dierbare handen, die voor zondaars werden doorboord. Word zo de dienaar van God, en er zal voor je worden gezorgd, want zijn kinderen zullen geen gebrek hebben. Je zult worden geleid, begeleid, onderwezen, opgevoed, voorbereid voor de hemel, en op één van die schitterende dagen zal een konvooi van hemelse geesten het een eer achten, dat het hun wordt vergund je verheugde ziel omhoog te voeren naar de troon

van God.

Wie wil dan de dienaar van de Allerhoogste zijn?

Wanneer ik mijn preken heb beëindigd, dan verlang ik altijd, dat ik ze nog eens kon houden, omdat ik het niet goed genoeg heb gedaan. Maar het is mij in mijn prediking er vooral om te doen, dat ik je hart mag treffen. Het gaat er mij niet om, een redenaar te zijn, of aardige zinnen op te stellen. Ik wens de waarheid naar voren te brengen, zodat enkele jonge mannen zullen zeggen: "Ik wil God dienen."

Ik herinner mij jonge mensen, die het leven begonnen, toen ook ik begon, en nu zijn zij - ik zal maar niet zeggen wat. Ach! Ik herinner mij, dat ik hun namen hoorde vermelden als voorbeelden. Het waren zulke fijne jonge mensen, en ze waren nog maar net naar Londen gegaan. Ja, en vanavond zijn zij, zo al niet in de gevangenis, dan toch wel in het armenhuis. Het gebeurde allemaal op deze manier: de jongeman berichtte naar huis aan zijn moeder, wat de tekst was op zondag, en toch had hij in het geheel geen preek gehoord. Hij was naar de een of andere vermakelijkheid geweest, om er een mooie dag door te brengen. Waar hij ook was geweest, hij had het huis van God links laten liggen. Weldra was er iets mis met zijn ontvangsten en uitgaven - slechts een kleinigheid. Maar die man kon niet meer op dreef komen, toen hij eenmaal zijn goede naam had verloren. Er was nu nog een ander. Er was niets mis met zijn ontvangsten en uitgaven, maar hij leidde een losbandig leven. Al spoedig werd hij ziek. Wie kon daarvan vreemd opzien? Wanneer iemand met scherp gereedschap speelt, dan zal hij zich zeer waarschijnlijk verwonden. Het duurde niet lang, of hij was zó ziek, dat hij zijn zaken niet meer kon waarnemen, en spoedig stierf hij, en men zei - ik vrees, dat het waar was - dat hij zichzelf door zijn slecht gedrag had gedood. En zo doen duizenden in Londen.

O, als je de dienaar van God wordt, dan zal dat met je niet gebeuren! Je mag al niet rijk zijn, je mag niet beroemd zijn, je mag niet aanzienlijk zijn: je hebt deze dingen niet nodig. Het zijn zeer dikwijls vergulde ijdelheden. Maar een man te zijn - in de volheid van je mannelijkheid, vrij te zijn, en iedere andere man in de wereld in de ogen te kunnen zien, en de waarheid te spreken, en recht te doen, een man te zijn, die God in de ogen kan zien, omdat Christus hem heeft bedekt met zijn heerlijke gerechtigheid - dat is de eerezucht, waarmee ik de geest van elke jongeman voor mij zou willen aanvuren. En ik bid God, dat de vlam, door de kracht van de Goddelijke Geest, moge branden in zijn leven. Komt dan, broeders, buigt je hoofd en zegt: "Wij willen dienaren zijn van de levende God, van nu af en voor altijd."

God geve het, om Jezus Christus' wil. Amen, ja amen!

1) De Exeter-Hall was een concertgebouw, waarin Spurgeon van 11 februari tot 27 mei 1855 tijdens de vergroting van zijn kerkgebouw in de New-Park-Street, en later nog weer van 18 december 1859 tot 1 maart 1861, preekte. Deze preek is volgens een opmerking van Spurgeon, in de eerste alinea, over zijn leeftijd, nog later dan in genoemde perioden gehouden. (Vert.)

2) Zie noot op blz. 19.

3) Een woordspeling; in het Engels staat hier "heart's ease", waarmee ook een driekleurig viooltje wordt aangeduid. (Vert.)

4) Een plaats in het graafschap Surrey, even ten zuiden van Londen, bekend om haar tuinbouw en de teelt van geneeskrachtige kruiden. (Vert.)

5) Een ijzeren kooi, buiten aan een openbaar gebouw. Aan het oude raadhuis te Kampen bevindt zich nog zo'n kaak. (Vert.)

9. Het bloed der besprenging en de kinderen

"Mozes dan riep alle de oudsten van Israël en zei tot hen: Leest uit en neemt je lammeren voor je huisgezinnen, en slacht het Pascha. Neemt dan een bundeltje hysop, en doopt het in het bloed, dat in een bekken zal wezen, en strijkt aan de bovendorpel en aan de beide zijposten van dat bloed, hetwelk in het bekken zijn zal; doch u aangaande, niemand zal uitgaan uit de deur van zijn huis tot aan de morgen. Want de HEERE zal dóórgaan om de Egyptenaren te slaan, doch wanneer Hij het bloed zien zal aan de bovendorpel en aan de twee zijposten, zo zal de HEERE de deur voorbijgaan, en de verderver niet toelaten in je huizen te komen om te slaan.

Onderhoudt dan deze taak tot een inzetting voor u en voor uw kinderen tot in eeuwigheid. En het zal geschieden, als gij in dat land komt, dat je de HEERE geven zal, gelijk Hij gesproken heeft, zo zult ge deze dienst onderhouden. En het zal geschieden, wanneer uw kinderen tot u zullen zeggen: Wat hebt gij daar voor een dienst? Zo zult ge zeggen: Dit is voor de HEERE een Paasoffer, die voor de huizen van de kinderen Israëls voorbijging in Egypte, toen Hij de Egyptenaren sloeg en onze huizen bevrijdde." - Exodus 12:21-27.

Ik begeerde, beste vrienden, ik begeerde vurig verder te gaan met het onderwerp van de vorige zondagmorgen, want ik achtte het van groot belang om telkens weer te getuigen van de leer aangaande het plaatsvervangend offer van Jezus Christus, onze Heere. Maar ik heb tegelijkertijd beloofd, dat ik zou proberen het "feest van de kinderen" te vieren, en een preek te houden, die in het bijzonder gericht zou zijn tot zondagsschool-onderwijzers. Ik kon op de afgesproken tijd geen schoolpreek houden ter opening van je kinderweek, maar ik dacht, dat niettemin een toespraak van pas zou kunnen komen, als ik de achterhoede vormde om je samenkomsten af te sluiten. Hoe kan ik mijn beide voornemens volbrengen?

Ik geloof, dat het onderwerp, dat voor ons ligt, het mij mogelijk zal maken dit te doen. Wij zullen preken over het gesprenelde bloed, en over Jezus, het grote offer voor de zonde. Daarna zullen wij bij allen, die de waarde van de grote verlossing kennen, erop aandringen om de jeugd in haar vroegste dagen te leren verstaan wat wordt bedoeld met de dood van Jezus en de redding door zijn bloed.

Het paaslam was een bijzonder voorbeeld van onze Heere Jezus Christus. Wij behoeven dit niet alleen af te leiden uit het algemene feit, dat al de oude offers afschaduwingen waren van de éne ware en wezenlijke werkelijkheid, maar wij worden er ook in het Nieuwe Testament van verzekerd, dat "ons Pascha voor ons is geslacht, namelijk Christus" (1 Cor. 5:7). Zoals het paaslam zonder gebrek moest zijn, zo was dat ook met onze Heere het geval, en het slachten en braden ervan waren een zinnebeeld van zijn dood en lijden. Onze Heere vervulde het voorbeeld zelfs op de juiste tijd, want de tijd van zijn kruisiging was het Paasfeest. Zoals de afdruk overeenkomt met het zegel, zo stemt ook het offer van onze Heere overeen met alle onderdelen van het paalritueel. Wij zien Hem "uitgelezen" uit het midden van de mensen, en als een lam ter slachting geleid; wij zien zijn bloed vergoten en gesprenkeld; wij zien Hem geroosterd op het vuur van zijn zielsangst; wij eten van Hem door het geloof, en wij kruiden het feestmaal met de bittere kruiden van het berouw. Wij zien Jezus en de redding, waar het natuurlijk oog slechts een geslacht lam ziet, en een volk, gered van de dood.

De Geest van God legt in het paas-ritueel bijzondere nadruk op de besprenging met het bloed. Wat de mensen zo krachtig bestrijden stelt Hij even ijverig voor als de

hoofdzaak en het eerste van de openbaring. Het bloed van het uitgezochte lam wordt opgevangen in een bekken, en niet roekeloos op de grond gemorst, want het bloed van Christus is zeer kostbaar. In die schaal met bloed werd een bundel hysop gedoopt. De takjes van die kleine struik hielden de rode druppels vast, zodat zij gemakkelijk konden worden gesprengd. Dan ging de huisvader naar buiten en bestreek met deze hysop de bovendorpel en de twee zijposten van de deur, en zo werd het huis gemerkt met drie rode strepen. Op de drempel werd geen bloed aangebracht. Wee de man, die het bloed van Christus vertrapt, en het als iets onheiligs behandelt! Helaas ben ik bang, dat velen op dit uur daarmee bezig zijn, en dan niet alleen in de buitenwereld, maar ook onder hen, die belijders zijn en zich christenen noemen.

Ik zal trachten twee dingen uiteen te zetten.

1. Ten eerste: het gewicht, dat aan het gesprengde bloed werd gehecht;
2. en ten tweede: de instelling, die eraan werd verbonden, namelijk dat de kinderen moesten worden onderricht in de betekenis van het slachtoffer, zodat ook zij hun kinderen konden onderwijzen, en de herinnering aan de grote verlossing door de Heere levendig houden.

1. In de eerste plaats: **HET GEWICHT, DAT AAN HET OFFERBLOED WERD GEHECHT**, wordt hier zeer duidelijk in het licht gesteld. Er wordt moeite gedaan om het offer aanschouwelijk te maken, ja, het met kracht onder de aandacht van het gehele volk te brengen.

Ten eerste wijs ik erop, dat dit het nationale kenmerk werd en bleef. Als je in de Paasnacht de straten van Memphis of Ramses had doorkruist, dan had men je door een duidelijk teken kunnen zeggen, wie Israëlieten waren, en wie Egyptenaren waren. Het was niet nodig om onder het raam te luisteren naar de spraak van het volk in het huis, noch ook om te wachten, totdat iemand op straat kwam, zodat je hem aan zijn kleding zou kennen. Alleen dit éne zou je voldoende ten gids zijn: de Israëliet had het kenteken van het bloed aan zijn deur, de Egyptenaar had het niet.

Let wel, dit is nog steeds het grote verschilpunt tussen de kinderen van God en de kinderen van de boze. Er zijn in werkelijkheid maar twee groepen op deze aarde: de Kerk en de wereld, zij die worden gerechtvaardigd in Christus Jezus, en zij, die worden veroordeeld om hun zonden.

Van de "ware Israëliet" zal dit een onfeilbaar kenmerk zijn: hij is gekomen tot het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan dat van Abel. Wie gelooft in de Zoon van God als het enige aanvaarde offer voor de zonde, die heeft de zaligheid, en wie niet in Hem gelooft zal sterven in zijn zonden. Het ware Israël vertrouwt op het offer, dat eenmaal voor de zonde is gebracht; het is hun rust, hun troost, hun hoop. Wat hen betreft, die niet vertrouwen op het verzoenend offer, zij hebben de raad van God verworpen tegen zichzelf, en zo hebben zij hun ware aard en toestand bekend gemaakt.

Jezus zegt: "Gij gelooft niet, want ge zijt niet van Mijn schapen, gelijk Ik u gezegd heb." Het ontbreken van het geloof in dat vergoten bloed, zonder hetwelk er geen vergeving van zonde is, is het bewijs van de veroordeling van iemand, die een vreemdeling is in de gemeenschap van Israël. Laten wij er geen twistpunt van maken: "Een ieder, die verder gaat en niet blijft in de leer van Christus, heeft God niet." (Zie 2 Joh.:9 in de Revised Version.)!

Hij, die de verzoening niet wil aannemen, die God heeft geopenbaard, moet zijn eigen

ongerechtigheid dragen. Niets rechtvaardigers, en toch niets vreselijkers, kan zo iemand overkomen, dan dat zijn ongerechtigheid nooit meer door slachtoffer of spijsoffer zal worden gereinigd. Het doet er voor mij niet toe welke je veronderstelde rechtvaardigheid kan zijn, noch hoe je je bij God denkt aan te bevelen: als je Zijn Zoon verwerpt, dan zal Hij ook je verwerpen. Als je voor God verschijnt zonder het verzoenend bloed, dan hebt je part noch deel aan de erfenis van het verbond, en dan wordt je niet gerekend bij het volk van God. Het slachtoffer is het nationale kenmerk van het geestelijk Israël, en wie dat niet bezit, is een vreemdeling: hij zal geen erfdeel hebben onder hen, die geheiligd zijn, noch zal hij de Heere aanschouwen in Zijn heerlijkheid.

Ten tweede: zo als dit het nationale kenmerk was, zo was dit ook het *reddingsteken*. Die nacht spreidde de engel van de dood zijn vleugels uit op de wind, en toen hij door de straten van Egypte vloog, sloeg hij hoog en laag, de eerstgeborenen van vorsten, en de eerstgeborenen van beesten, zodat er in elk huis en in elke stal een dode was. Waar hij het teken van het bloed zag, ging hij niet binnen om te slaan, maar overal elders trof de wraak van de Heere de weerspanningen.

Zeer opmerkelijk zijn de woorden: "De HEERE zal de deur voorbijgaan en de verdere niet toelaten in uw huizen te komen om u te slaan." Wat weerhield het zwaard? Niets anders dan de bloedvlek aan de deur. Het lam is geslacht, en zij hebben hun huizen besprengd met het bloed, en daarom zijn zij veilig. De zonen van Jakob waren niet rijker, noch wijzer, noch sterker, noch bekwamer dan de zonen van Cham, maar zij werden verlost door het bloed, en daarom bleven zij in leven, terwijl zij, die het verlossend teken niet kenden, stierven. Toen Jericho viel, was het enige huis, dat bleef staan, het huis, waar het scharlaken koord uit het venster hing. En wanneer de Heere bezoeking doet over de zonde, dan is de man, die zal ontkomen, degene, die Jezus kent, "in Wie wij hebben de verzoening door zijn bloed, de vergeving van de zonde naar de rijkdom van zijn genade."

In het bijzonder vraag ik je aandacht voor de woorden, die in het drie en twintigste vers worden gebruikt: "De HEERE zal dórgaan om de Egyptenaren te slaan; doch wanneer Hij het bloed zien zal aan de bovendorpel en aan de twee zijposten, zo zal de HEERE de deur voorbijgaan."

Welk een leerzame uitdrukking! "Wanneer Hij het bloed zien zal." Het is zeer vertroostend voor je en voor mij, wanneer wij de verzoening aanschouwen, want zo krijgen wij vrede en gaan de rust in. Maar tenslotte is de voornaamste reden voor ons behoud, dat de Heere zelf de verzoening aanziet, en om Zijn gerechtigheids wil daarin een behagen heeft. In het dertiende vers horen wij de Heere zelf zeggen: "Wanneer Ik het bloed zie, zal Ik je voorbijgaan."

Denk aan het heilig oog van God, dat is gericht op Hem, die de zonde van de wereld wegneemt, en dat zó op Hem is gevestigd, dat Hij ons voorbijgaat. Hij is te rein van ogen, dan dat Hij het kwade zou zien, maar Hij ziet op het gelaat van zijn Gezalfde, en vergeeft de zonde. Hij neemt ons met ons offer aan. Terecht bidt onze gezangendichter:

*"Zie eerst Hem en dan de zondaar;
aanschouw door Jezus' wonden mij."*

Het is niet ons zien op het gesprengde bloed, dat de grondslag is van onze zaligheid, maar het is het zien van God daarop. De aanneming van Christus door God is de zekere waarborg voor de zaligheid van hen, die zijn offer aannemen. Geliefden,

wanneer je geloofsoog dof is, wanneer je oogappels zwemmen in een vloed van tranen, wanneer de duisternis van de smart veel voor je gezicht verbergt, dan aanschouwt de HEERE het bloed van Zijn Zoon, en je spaart Hij. Wanneer je in de dikke duisternis in het geheel niet kunt zien, dan houdt de Heere God nooit op om in Jezus te zien wat Hem heeft behaagd, en waarmee aan zijn Wet is voldaan. Hij zal de verderver niet toelaten dicht bij je te komen om je kwaad te doen, want Hij ziet in Christus wat zijn gerechtigheid eist en de noodzakelijke regels van de Wet bevestigt. Het bloed is een blijk van behoud.

Op dit ogenblik is voor iedereen in het gezelschap, dat in dit gebouw is samengekomen, dit de dringende vraag: vertrouwt je op de Goddelijke verzoening of niet? Voer aan wat je wilt, om je eigen persoonlijke voortreffelijkheid. Ik geloof in geen enkele deugd, die een belediging is voor het bloed van de Zaligmaker, dat alleen ons reinigt van alle zonden. Belijd liever je veelvuldige overtredingen en tekortkomingen, en vat dan moed en hoop; want er is vergeving, rijk en vrij, zelfs voor de voornaamste van de zondaren, door Hem, die vrede bewerkte door het bloed van zijn kruis.

O, mijn hoorder, die schuldig bent en uzelf veroordeelt, als je thans wilt komen en vertrouwen op Jezus Christus, dan zullen je zonden, die vele zijn, je alle worden vergeven, en Je zult in ruil daarvoor zo zeer liefhebben, dat de gehele neiging en richting van je ziel zal worden afgewend van de zonde naar een liefelijke gehoorzaamheid. De op het geweten toegepaste verzoening redt je van de wanhoop, en door haar inwerking op het hart bevrijdt zij je van de liefde tot het kwade. Slechts de verzoening is bewijs van redding. Het bloed aan de bovendorpel en aan de twee zijposten beveiligde het huis van de armste Israëliet. Maar de hoogmoedigste Egyptenaar, ja, zelfs Farao op de troon, kon niet ontkomen aan het zwaard van de verderver. Geloof en leef! Verwerp de verzoening en sterf!

Let er vervolgens op, dat het merkteken van het bloed zo zichtbaar mogelijk werd gemaakt. Hoewel de Israëlieten het paaslam rustig in hun eigen gezin aten, maakten zij toch geen geheim van het offer. Zij brachten het onderscheidingsteken niet aan op de muur van een binnenkamer, of op een plaats, waar zij het met wandkleden konden bedekken, zodat niemand het kon zien, maar zij besmeerden het bovenste gedeelte van de ingang en de twee zijposten van de deur, zodat allen, die voorbij het huis gingen, wel moesten zien, dat het op een eigenaardige manier getekend was, dat het was gemerkt met bloed.

Het volk van de Heere schaamde er zich niet voor, dat het op deze wijze het bloed aan de voorkant van het huis had gestreken: en zij, die worden gered door het grote offer, zullen de leer van de plaatsvervangende niet behandelen als een geheim geloof, dat niet openlijk moet worden beleden, maar verborgen gehouden moet worden. De dood van Jezus in onze plaats is niet een verlossing, waarvoor wij ons schamen om er ergens over te spreken. Zij, die kritiek op ons hebben, mogen het ouderwets en uit de tijd noemen, maar wij schamen ons niet om het in de vier windstreken van de hemel openbaar te maken, en ons vertrouwen erop te belijden.

Wie zich in deze generatie voor Christus schaamt, voor hem zal Christus zich schamen, wanneer Hij komt in de heerlijkheid van Zijn Vader, en al Zijn heilige engelen met Hem. Er is in de wereld een theologie gangbaar, die de dood van Christus wel een zekere, niet nader omschreven plaats in haar systeem gunt, maar die plaats is heel ver in de achterhoede: ik eis voor de verzoening een plaats in de voorhoede en in het middelpunt. Het Lam moet in het midden van de troon staan. De verzoening is niet een verborgenheid, waarover nauwelijks gesproken behoort te worden, of, zo er al over gesproken wordt, om erover te fluisteren.

Nee, nee, zij is van een verheven eenvoud, een feit, dat een kind kan verstaan, een waarheid voor het gewone volk, om zich daarin te verheugen. Zo wij al iets anders, wat ook, niet prediken, wij moeten wel de gekruisigde Christus prediken. Broeders, ik vind, dat niemand een dominee drie preken moest horen houden, zonder dat hij de leer van de verzoening verkondigt. Wanneer ik dit zeg bied ik een grote speelruimte, want ik zou liever in het gehéél niet preken zonder de zaligheid door het geloof in het bloed van Jezus bekend te maken. Op mijn kansel en mijn tabernakel moet het teken van het bloed een plaats hebben. Dat zal de vijand niet zinnen, maar het zal de gelovigen verheugen. Het schijnt mij toe, dat de plaatsvervanging de ziel van het Evangelie, het leven van het Evangelie, het wezen van het Evangelie is; daarom moet zij altijd vooraan staan. Jezus is, als het Lam van God, de Alfa, en wij moeten Hem de voornaamste en boven alle anderen verheven achten.

Ik beveel je, christenmensen, maak er geen bijkomstige leer van. Houd je blik vooruit gericht, en stel Hem steeds op de voorgrond. Andere waarheden zijn waardevol, en mogen zeer terecht wat op de achtergrond worden geplaatst, maar deze behoort steeds op de voorgrond te staan. Het middelpunt van het Christendom is het kruis, en het kruis betekent plaatsvervanging.

*"Wij kunnen niet kennen, wij kunnen niet noemen
de smarten, die onze Jezus verdroeg;
maar wij geloven, dat het voor ons was,
dat Hij daar hangen en lijden moest."*

Het grote offer is de plaats van samenkomst voor het uitverkoren zaad; wij komen samen bij het kruis, zoals elk gezin in Israël samenkwam om de tafel, waarop het lam werd neergezet, en samenkwam in een huis, dat met bloed was gemerkt. In plaats van het plaatsvervangend offer ergens op verre afstand te zien, vinden wij het in het middelpunt van de Kerk. Ja, meer nog: het is zo zeer het levende, volkomen wezenlijke middelpunt, dat het wegnemen daarvan hetzelfde is als het hart uit de Kerk scheuren. Een gemeente, die het offer van Christus heeft verworpen is geen Kerk, maar een vergadering van ongelovigen. Van de Kerk kan ik naar waarheid zeggen: "Het bloed is het leven ervan."

Evenals de leer van de rechtvaardiging door het geloof, zo is ook de leer van een plaatsvervangend offer het geloofsartikel, waarmee elke kerk staat of valt: verzoening door het plaatsvervangend offer van Christus betekent geestelijk leven, en de verwerping ervan is het tegenovergestelde. Daarom moeten wij ons nooit schamen voor deze hoogst belangrijke waarheid, maar haar zo duidelijk mogelijk maken. "Want het Woord van het kruis is wel voor hen, die verloren gaan, dwaasheid, maar ons, die behouden worden, is het een kracht van God."

Verder was het gesprenkelde bloed niet slechts duidelijk zichtbaar, maar het was ook het volk zeer dierbaar geworden door het feit, dat zij er onvoorwaardelijk op vertrouwden. Nadat de deurposten waren bestreken, ging het volk zijn huizen binnen, en zij sloten de deur toe, om die niet meer te openen voor de morgen. Zij waren binnen bezig: daar had het braden van het lam plaats, de bereiding van de bittere kruiden, het omgorden van hun lendenen, het zich gereed maken voor hun uittocht; en zo verder.

Maar dit geschiedde zonder vrees voor gevaar, hoewel zij wisten, dat daarbuiten zich de verdere bevond. Het bevel van de Heere was: "Niemand van u zal uitgaan uit de deur van zijn huis tot aan de morgen."

Wat is er op straat gaande? Je moet niet gaan kijken. Het middernachtelijk uur is aangebroken. Hebt je het niet gehoord? Hoor die vreselijke kreet! Weer een doordrin-

gende gil! Wat is dat?

De bezorgde moeder vraagt: "Wat kan dat zijn?" "Daar was een groot geschrei in Egypte." De Israëlieten moesten aan dat geschrei niet zo'n aandacht schenken, dat zij het bevel van God overtraden, dat hen voor een korte tijd opsloot, totdat de storm voorbij zou zijn. Misschien hebben mensen, die twijfelden, gedurende die vreselijke nacht wel gezegd: "Er gebeurt iets vreselijks. Hoor die kreten! Luister naar het geloop van de mensen op straat, hoe zij heen en weer rennen! Misschien is er een samenzwering om ons deze nacht dood te slaan."

"Niemand van je zal uitgaan uit de deur van zijn huis tot aan de morgen." Dit was voldoende voor allen, die waarlijk geloofden. Zij waren veilig, en dat wisten zij, en daarom vertrouwden zij op die veiligheid, evenals de kuikens onder de vleugels van de hen.

Geliefden, laten wij hetzelfde doen. Laten wij het kostbaar bloed van Christus niet slechts eren door er moedig tot anderen over te spreken, maar ook door er voor onszelf rustig en blij op te vertrouwen. Laten wij in volle zekerheid vertrouwen. Geloof ge, dat Jezus voor je is gestorven? Wees dan gerust. Laat niemand de moed verliezen, nu hij weet, dat Jezus stierf voor de zonden, naar de Schriften. Laat het kruis de steunpilaar van ons vertrouwen zijn, onbewogen en onbeweeglijk. Wees niet ongerust over wat geweest is, of over wat zal komen; wij wonen veilig in Christus Jezus, zowel voor de zonden van het verleden als voor de gevaren van de toekomst. Alles is in orde, daar het verzoeningswerk van de Liefde is volbracht. Laten wij in heilige rust verder gaan met ons gewone werk, de oude zuurdesem uitzuiveren, en feest vieren; maar laat geen vrees of twijfel ons ook maar voor een ogenblik verontrusten. Wij hebben medelijden met hen, die buiten Christus sterven, maar wij kunnen onze God niet verlaten onder het voorwendsel, dat wij hen dan redden: dat zou dwaasheid zijn.

Ik weet, dat er buiten op straat verschrikkelijke kreten worden vernomen - wie heeft ze niet gehoord? O, wilden de mensen maar schuilen onder het merkteken van het bloed! Het doorboort ons hart, als wij denken aan het oordeel over de goddelozen, wanneer zij omkomen in hun zonden. Maar zoals Noach niet de ark verliet, noch Israël uit zijn woning ging, zo strekt onze hoop zich niet verder uit dan tot wat het kruis zal waarborgen. Allen, die schuilen onder het bloed van de verzoening, zijn veilig, en wat hen betreft, die deze grote zaligheid verwerpen - hoe zullen zij ontkomen? Er zijn grote en droevige verborgenheden in deze lange nacht, maar 's morgens zullen wij van de handelingen van God met de mensen zo veel weten, als voor ons goed zal zijn te weten.

Laten wij intussen arbeiden om onze naasten binnen het veilig gebied te brengen, maar laten wij zelf steeds rustig, kalm, vertrouwend, en verheugd zijn. "Daarom is er geen verdoemenis voor hen, die in Christus Jezus zijn." "Wij dan, gerechtvaardigd door het geloof, hebben vrede bij God door onze Heere Jezus Christus." "En niet alleen dit, maar wij roemen ook in God, door onze Heere Jezus Christus, door Wie wij nu de verzoening gekregen hebben."

Bezit je zielen in lijdzaamheid. O, vertrouwt op de Heere, en wacht geduldig op Hem. Voedt je met het Lam, want Zijn vlees is waarlijk spijs. Dezelfde Jezus, die je leven heeft verlost van het verderf, zal dat leven ook voor altijd in stand houden. Verheugt je onder het reddend teken van het bloed. Maakt van je Pascha een feestmaaltijd. Al heerst daarbuiten de dood, laat je vreugde binnen niet worden verstoord.

Ik kan niet lang stilstaan bij één punt, en let daarom vervolgens hierop, dat de bloedstorting van het Pascha voortdurend in gedachtenis moet worden gehouden. "Onderhoudt dan deze zaak tot een inzetting voor u en voor uw kinderen tot in eeuwigheid." Zolang Israël een volk bleef, moest het het Pascha houden; zolang er een

christen op aarde is, moet de offerdood van de Heere Jezus in gedachtenis worden gehouden. Geen verloop van de jaren of vooruitgang in het denken, zou van Israël de gedachtenis aan het Paasoffer kunnen wegnemen. Het was inderdaad een nacht om aan terug te denken, waarin de Heere zijn volk vanonder het ijzeren juk van Egypte uitleidde. Het was zo'n wonderbare verlossing - zowel wat de plagen betreft, die eraan voorafgingen, als het wonder bij de Rode Zee, dat erop volgde - dat geen gebeurtenis haar in belangrijkheid en heerlijkheid zou

kunnen overtreffen. Het was zo'n triomf van de macht van God over de hovaardij van Farao, en zo'n openbaring van de liefde van God jegens zijn eigen volk, dat zij niet slechts blij moesten zijn voor één nacht, noch voor één jaar, noch zelfs voor een eeuw, maar dat zij dit eeuwig in gedachtenis moesten houden. Zou er misschien geen tijd komen, waarin Israël nog meer in zijn geschiedenis zou bereiken? Zou niet een belangrijker gebeurtenis de heerlijkheid van de nederlaag van Egypte overschaduwen? Nooit! De dood van de eerstgeborenen van Egypte, en het lied van Mozes bij de Rode Zee, moesten eeuwig ingeweven blijven in het wandtapijt van de hebreeuwse geschiedenis. Altijd door sprak de HEERE: "Ik ben de HEERE, je God, die je uit Egypteland, uit het diensthuis, uitgeleid heb." Geliefden, de dood van onze Heere Jezus Christus moet door ons worden verkondigd en verduidelijkt, totdat Hij komt. Er kan nooit een waarheid aan het licht worden gebracht die zijn offerdood in de schaduw kan stellen. Wat er ook zal gebeuren, zelfs al komt Hij op de wolken van de hemel, toch zal ons lied eeuwig klinken "voor Hem, die ons heeft liefgehad en ons van onze zonden gewassen heeft in zijn bloed." Te midden van de luister van zijn eindeloos koningschap zal Hij zijn "het Lam in het midden van de troon." Als het Offer voor de zonde zal Christus altijd het onderwerp zijn van onze halleluja's: "Want Je bent geslacht." Zekere snoevende geesten werken aan de vooruitgang - een vooruitgang van de rots naar de afgrond. Zij gaan verder van de waarheid naar de leugen. Zij denken, maar hun gedachten zijn niet de gedachten van God, en hun wegen zijn niet zijn wegen. Zij zijn op weg om het Evangelie los te laten, en weg te gaan van Christus, maar zij weten niet waarheen. Door het plaatsvervangend offer van Christus los te laten, laten zij de enige hoop voor de mens los. Ons aangaande, wij horen de Heere tot ons zeggen: "Onderhoudt deze zaak tot een inzetting voor je en voor je kinderen tot in eeuwigheid", en dat zullen wij doen. "Jezus Christus, gisteren, en heden, en in der eeuwigheid dezelfde", is onze roem en heerlijkheid: Laten anderen rondzwerven, waarheen zij willen, wij blijven bij Hem, die onze zonden in zijn eigen lichaam gedragen heeft op het hout.

Let er verder op, beste vrienden, dat het volk, toen het in het land kwam, waarin geen Egyptenaar ooit was binnengegaan, toch noch steeds het Pascha moest gedenken. "Het zal geschieden, als Je in dat land komt, dat je de HEERE geven zal, gelijk Hij gesproken heeft, zo zult Je deze dienst onderhouden." In het land, dat vloeide van melk en honing, moest nog steeds de herinnering blijven aan het gesprenelde bloed. Onze Heere Jezus is er niet alleen voor de eerste dag van ons berouw, maar voor al de dagen van ons leven: wij gedenken Hem zowel te midden van onze hoogste geestelijke vreugden, als in onze diepste geestelijke smarten. Het paaslam is er zowel voor Kanaän als voor Egypte, en het offer voor de zonde is er zowel voor onze volle zekerheid als voor onze bevende hoop.

Jij en ik zullen nooit tot zo'n staat van genade geraken, dat wij het kunnen stellen zonder het bloed, dat reinigt van de zonde. Als wij ooit de volmaaktheid zouden bereiken, dan zou Christus ons zelfs nog dierbaarder zijn dan Hij dat heden is, en als wij zouden bespeuren, dat Hij dat niet was, dan konden we er zeker van zijn, dat wat wij voorwenden verkregen te hebben, jammerlijk bedrog was. Als wij wandelen in het

licht, gelijk God in het licht is, en met Hem blijvend gemeenschap hebben, dan reinigt het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, ons nog steeds van alle zonde.

Daarenboven, broeders, zou ik graag willen, dat je er zorgvuldig acht op geeft, dat deze besprenging met het bloed herdacht moest worden als tets, dat met alles verband houdt. Bedenkt dit goed: de kinderen van Israël konden hun huizen niet uitgaan, en zij konden die niet binnengaan zonder te denken aan het gesprenelde bloed. Het was boven hun hoofd, zij moesten eronder door gaan. Het was aan hun rechter- en linkerzijde: zij moesten erdoor omringd zijn. Zij konden bijna zeggen: "Waar zullen wij heengaan voor u?" Of zij nu keken naar hun eigen deur, dan wel naar die van hun burens, daaraan bevond zich dezelfde drievoudige streep, en die was er zowel overdag als des nachts. En dit was niet alles: wanneer een paar uit Israël trouwde, en de grondslag voor een gezin werd gelegd, dan was er nog een herdenking.

De jonge echtgenoot en zijn vrouw genoten de vreugde, dat ze hun eerstgeboren kind aanschouwden, en zij herinnerden zich, dat de Heere had gezegd: "Heiligt Mij alle eerstgeborenen." Als Israëliet legde hij dit aan Zijn Zoon uit, en zei: "Door Zijn sterke hand heeft de Heere ons uit Egypte, uit het diensthuis, geleid; en toen Farao ons ternauwernood wilde laten gaan, geschiedde het, dat de Heere in Egypteland alle eerstgeborenen sloeg, zowel de eerstgeborenen van de mensen, als de eerstgeborenen van de beesten. Daarom offer ik al wat de baarmoeder opent, wat mannelijk is, aan de Heere; maar al de eerstgeborenen van mijn kinderen los ik."

Het begin van alle gezinnen, die de Israëlitische natie vormden, was dus een tijd van bijzondere gedachtenis aan de besprenging met het bloed, want dan moest de losprijs worden betaald, en daarmee worden erkend, dat zij de Heere toebehoorden, daar zij voor een losprijs werden gekocht.

Op vele manieren en overal werd het volk aan de noodzakelijkheid van het offer herinnerd. Voor elk, die nadacht, was elke zonsondergang een herinnering aan de nacht, die herdacht moest worden, terwijl het begin van elk jaar in de maand Abib hem het feit duidelijk maakte, dat het begin van de natie dateerde vanaf de tijd, dat het lam werd geslacht. De Heere gebruikte middelen om deze zaak aan het volk voor te houden, want zij waren eigenzinnig, en zij schenen geneigd om te vergeten, zoals dat ook tegenwoordig is.

In het dertiende hoofdstuk, in vers 9, lezen wij: "Het zal u tot een teken zijn op uw hand, en tot een gedachtenis tussen uw ogen, omdat je de Heere door een sterke hand uit Egypte uitgevoerd heeft."

Hiermee wordt bedoeld, dat zij verder aan alles moesten doen met het oog op die verlossing, en dat zij verder aan alles moesten beschouwen in verband met die verlossing. Verlossing door bloed moest de hand van een ieder heiligen, zodat hij die niet voor het kwade zou kunnen gebruiken, maar in dienst moest stellen van de Heere. Hij zou zijn voedsel of zijn gereedschap niet in zijn hand kunnen nemen, zonder te denken aan het gesprenelde bloed, dat zijn voedsel en zijn arbeid tot een zegen had gemaakt. Al zijn handelingen zouden onder de invloed van het verzoenend bloed moeten staan. O, welk een dienst zouden je en ik betonen, als het altijd een verlorene arbeid was, die wij verrichtten. Als wij bij voorbeeld naar onze zondagsschoolklas gingen in het besef: "Ik ben voor een losprijs gekocht", en als wij met verlorene lippen het Evangelie van onze zaligheid predikten, hoe levendig en liefelijk zouden wij spreken! Welk een uitwerking zou dit op ons leven hebben!

Sommigen van je zouden dan niet doen wat je nu doet, als je eraan dacht, dat Jezus voor je is gestorven. Aan veel, wat je hebt nagelaten te doen, zou direct worden gedacht, als je een helderder besef had van de verlossende liefde. De Joden werden

bijgelovig, en waren tevreden met de letter van hun Wet, en daarom schreven zij bepaalde verzen op kleine repen perkament "tefillin"²⁾ genaamd, die zij in een doosje sloten, en op hun polsen bonden.

De ware bedoeling van dat gedeelte lag niet in zo'n kinderachtige handeling, maar het leerde hun, dat zij moesten arbeiden en handelen met heilige handen, als mensen, die onder overweldigende verplichtingen jegens de verlossende genade van de Heere stonden. De verlossing moet ons aandrijven tot een heilige dienst, en ons tegenhouden, wanneer wij worden verzocht tot zonde. Zij moesten ook de herinnering aan het Pascha als voorhoofdspannels tussen hun ogen dragen, en het is je bekend, hoe zekere Joden metterdaad gedenkcedels op hun voorhoofd droegen. Dat kon niet meer zijn dan alleen maar de bolster van de zaak: het wezenlijke van het bevel was, dat zij alles moesten zien in verband met de verlossing door het bloed. Broeders, wij moeten alles in deze wereld zien in het licht van de verlossing, en dan zullen wij het op de juiste wijze bezien. Het maakt een machtig verschil, of je de voorzienigheid beschouwt vanuit het standpunt van menselijke verdienste, dan wel vanaf de voet van het kruis.

Wij zien niets zuiver, voordat Jezus ons Licht is. Alles wordt in zijn werkelijkheid gezien, wanneer je kijkt door de bril, de rode bril van het zoenoffer. Gebruikt deze verrekijker van het kruis; beziet de heiligen door het kruis; beziet de zonde door het kruis; beziet de vreugden en smarten van de wereld door het kruis; beziet hemel en hel door het kruis. Ziet, hoe duidelijk zichtbaar het bloed van het Pascha bedoelde te zijn, en leert dan uit dit alles veel voordeel te trekken van het kruis van Jezus, ja, alle voordeel daaruit te trekken, want Christus is alles.

Nog iets: wij lezen in Deuteronomium, in het zesde hoofdstuk, en het achtste vers, aangaande de geboden van de Heere als volgt: "Ook zult gij ze tot een teken binden op je hand, en zij zullen je tot voorhoofdspannels zijn tussen uw ogen, en gij zult ze op de posten van je huis en aan je poorten schrijven."

Let er dus op, dat de Wet blijvend daarop moest worden geschreven met de gedenktekenen van het bloed.

In Zwitserland heb ik in protestantse dorpen Bijbelteksten op de deurposten gezien. Ik wilde wel, dat wij in Engeland die gewoonte hadden. Hoeveel Evangelie zou er niet gepredikt kunnen worden aan reizigers, als bij christenen Bijbelteksten boven de deur stonden! Men zou het misschien als farizeïstisch bespotten, maar daar zouden wij wel overheen kunnen komen. Weinigen achten zich aan deze taak gebonden, doordat zij al te godsdienstig zijn. Ik houd ervan, Bijbelteksten in onze huizen te zien, in alle kamers, aan de kroonlijsten, en aan de muren, maar aan de deur - hoe zou het Evangelie voor een geringe prijs uitstekend bekend gemaakt kunnen worden!

Maar let er op, dat de Jood, wanneer hij op de deurposten een belofte, of een voorschrift, of een onderwijzing schreef, die moest schrijven op een oppervlak, dat met bloed was bestreken, en wanneer het Paasfeest van het volgend jaar weer aanbrak, moest hij met de hysop het bloed precies over het geschrevene sprengen. Het lijkt mij zo heerlijk aan de Wet van God te denken in verband met het zoenoffer, dat haar heeft verheerlijkt en geëerd gemaakt. De geboden van God komen tot mij als tot een verlost mens; zijn beloften zijn voor mij, als voor een mens, door bloed gekocht; zijn onderwijzing onderricht mij als iemand voor wie verzoening is tot stand gebracht. De Wet is in de hand van Christus niet een zwaard om te doden, maar een juweel om ons rijk te maken. Elke waarheid, die wordt gezien in verband met het kruis, krijgt een veel hogere waarde. De Heilige Schrift zelf wordt dierbaar in zeventvoudige mate, wanneer wij zien, dat zij tot ons komt als de verlost van de Heere, en op elk van

haar bladzijden de tekenen draagt van de dierbare handen, die voor ons aan het hout werden genageld.

Geliefden, nu ziet ge, hoe alles is-gedaan wat maar kon worden bedacht, om het bloed van het paaslam een hoge plaats te verschaffen in de achting van het volk, dat de Heere uit Egypte heeft geleid; en u en ik moeten alles doen wat wij kunnen bedenken, om altijd maar weer de dierbare leer van het zoenoffer van Christus naar voren te brengen en aan de mensen voor te houden. Hij, die geen zonde gekend heeft, is zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid voor God in Hem.

2. En nu wil ik een korte tijd besteden om je te herinneren aan DE INSTELLING, DIE AAN DE HERDENKING VAN HET PASCHA WERD VERBONDEN.

"Het zal geschieden, wanneer uw kinderen tot u zullen zeggen: wat hebt ge daar voor een dienst? Dan zult gij zeggen: dit is voor de HEERE een paasoffer."

Nieuwsgierigheid zal in de harten van de kinderen worden opgewekt. O, dat wij hen ertoe konden krijgen, vragen te stellen over de dingen van God! Sommigen van hen informeren al zeer jong, anderen van hen schijnen verzielt door veelal dezelfde onverschilligheid als oudere mensen. Met beide geestesgesteldheden hebben wij ons bezig te houden. Het is goed, om aan de kinderen het sacrament van het Heilig Avondmaal te verklaren, omdat dit de dood van Christus op een symbolische wijze voorstelt.

Ik betreur het, dat kinderen niet vaker getuige zijn van dit sacrament. De Doop en het Heilig Avondmaal moeten beide het opkomend geslacht voor ogen worden gesteld, opdat zij ons dan kunnen vragen: "Wat bedoelt u hiermee?"

Welnu, het Heilig Avondmaal is een Evangelieprediking, die het gehele jaar doorgaat, en het richt zich voornamelijk op het offer voor de zonde. Je kunt de leer van de verzoening van de kansel bannen, maar door het Heilig Avondmaal zal zij altijd in de Kerk verder leven. Je kunt dat gebroken brood en die beker, gevuld met de vrucht van de wijnstok, niet verklaren zonder een verwijzing naar de zoendood van onze Heere. Je kunt "de gemeenschap met het lichaam van Christus" niet verklaren zonder in de een of andere vorm de dood van Christus in onze plaats ter sprake te brengen.

Laat daarom je kleinen het Heilig Avondmaal zien, en laat men hun zeer duidelijk vertellen wat het voorstelt. En zo al niet bij het Heilig Avondmaal - want dat is niet de zaak zelf, maar slechts het schaduwbeeld van het heerlijke feit - sta dan toch in hun bijzijn veel en dikwijls stil bij het lijden en sterven van onze Verlosser. Laat hen denken aan Gethsémané, en Gabbatha, en Golgótha, en laat hen op klagende toon zingen van Hem, die zijn leven voor ons heeft afgelegd. Vertel hun, wie het was, die leed, en waarom. Ja, hoewel het lied naar mijn smaak in sommige van zijn uitdrukkingen moeilijk is, zou ik graag de kinderen laten zingen:

*"Er is een groene heuvel, heel ver weg,
die buiten een stadsmuur ligt."*

En ik zou hun regels willen leren als deze:

*"Hij wist, hoe slecht wij zijn geweest,
Hij wist, dat God dit straffen moest;
daarom zei Jezus, uit ontferming,
dat Hij die straf zou dragen."*

En wanneer de aandacht voor het belangrijkste onderwerp is levendig gemaakt, laten wij dan gereed zijn om de grote overdracht te verklaren, waarbij God rechtvaardig is, en toch zondaars worden gerechtvaardigd. Kinderen kunnen de leer van het zoenoffer

goed begrijpen: het was de bedoeling, dat het een Evangelie zou zijn zelfs voor de jongsten. Het Evangelie van de plaatsvervangende is eenvoudig, Hoewel het een verborgenheid is. Wij mogen niet tevreden zijn, voordat onze kleinen het voor hen volbrachte offer kennen en erop vertrouwen. Dit is een wezenlijke kennis, en de sleutel tot elk ander geestelijk onderwijs. Laten onze lieve kinderen het kruis leren kennen, dan zullen zij goed zijn begonnen. Door alles wat zij hebben geleerd kunnen zij dit verstaan, en dan zullen zij een goed fundament hebben gelegd.

Dit zal je noodzaken het kind zo'n behoefte aan een Zaligmaker te leren kennen. Je moet je aan deze noodzakelijke taak niet onttrekken. Vlei het kind niet met een bedrieglijke onzin over zijn natuur, die goed zou zijn, en moet worden ontwikkeld. Vertel hem, dat hij wedergeboren moet worden. Monter hem niet op met het verzinsel van zijn onschuld, maar laat hem zijn zonde zien. Noem de kinderzonden, waartoe hij geneigd is, en bid de Heilige Geest, dat Hij hem in zijn hart en geweten overtuigt. Behandel de jonge mensen op vrijwel dezelfde manier, als je dat de ouden zou doen. Wees doortastend en eerlijk jegens hen.

Een oppervlakkige godsdienst is voor beiden, jong en oud, niet goed. Deze jongens en meisjes hebben even zeker vergeving nodig door het kostbaar bloed als wie ook van ons. Aarzel niet het kind op zijn verdorvenheid te wijzen, anders zal hij niet naar het geneesmiddel verlangen. Spreek met hem ook over de straf op de zonde, en waarschuw hem voor het verschrikkelijke daarvan. Wees teder, maar wees waar. Verberg voor de jeugdige zondaar de waarheid niet, hoe verschrikkelijk zij ook mag zijn. Nu hij tot de jaren van eigen verantwoordelijkheid is gekomen, zal het slecht met hem gaan op de laatste grote dag, als hij niet in Christus gelooft. Houd hem de rechterstoel voor, en herinner hem eraan, dat hij rekenschap zal moeten geven van wat in het lichaam is gedaan. Span je in om het geweten wakker te roepen, en bid God de Heilige Geest, of Hij door middel van je wil werken, totdat het hart gevoelig wordt, en het verstand de noodzaak inziet van de grote redding.

Kinderen moeten de leer van het kruis leren kennen, opdat zij direct behoud mogen vinden. Ik dank God, dat wij in onze zondagsschool geloven in het behoud van kinderen als kinderen. Hoe menigmaal is het mij een vreugde geweest, jongens en meisjes naar voren te zien komen om hun geloof in Christus te belijden! En ik wil nog eens opnieuw zeggen, dat de beste bekeerlingen, de meest overtuigde bekeerlingen, de verstandigste bekeerlingen, die wij ooit hebben gehad, juist die jeugdigen waren, en in plaats, dat er een gebrek was aan hun kennis van het Woord van God en de leringen van de genade, hebben wij gewoonlijk ondervonden, dat zij een zeer verblijvende kennis van de grote, kardinale waarheden aangaande Christus bezaten. Velen van deze lieve kinderen konden met grote blijdschap van hun hart, en met kracht en begrip over de dingen van God spreken. Gaat verder, beste onderwijzers, en geloof, dat God je kinderen zal behouden. Weest niet tevreden met het zaaien van beginselen in hun ziel, die zich mogelijk in later jaren kunnen ontwikkelen, maar werkt aan een onmiddellijke bekering. Verwacht vrucht bij je kinderen, terwijl zij nog kinderen zijn. Bidt voor hen, dat zij niet de wereld intrekken en vallen in het kwaad van een uitwendige zonde, om dan met gebroken benen tot de goede Herder terug te keren, maar dat zij door de rijke genade van God worden bewaard voor de paden van de verdere, en opgroeien in de kudde van Christus, eerst als lammeren van zijn kudde, en dan als schapen van zijn hand.

Van één ding ben ik zeker, en dat is: als wij de kinderen met niet mis te verstane bewoordingen onderwijzen in de leer van de verzoening, dan zullen wij ook onszelf weldoen.

Soms hoop ik, dat God zijn Kerk tot nieuw leven zal wekken, en haar herstellen in

haar oude geloof, door een werk van zijn genade onder de kinderen. Als Hij in onze kerken een brede stroom jonge mensen zou verwekken, hoe zou dat ertoe bijdragen om het trage bloed van de vadsigen en slaperigen sneller te doen stromen! Christenkinderen dragen ertoe bij om het huis levendig te houden. O, hadden wij er maar meer! Als de Heere ons slechts wil helpen om de kinderen te onderwijzen, dan zullen wij ook onszelf onderwijzen. Er is geen betere manier om zelf wat te leren, dan die om anderen te onderwijzen, en Je weet niets goed, voordat je het een ander kunt leren. Je kent geen enkele waarheid volkomen, voordat je haar aan een kind zó kunt voorstellen, dat het die kan begrijpen. Door te trachten een klein kind de leer van de verzoening te doen verstaan, zult je zelf daarin een helderder inzicht krijgen, en daarom beveel ik je die heilige oefening aan.

Welk een genade zal het zijn, als onze kinderen geheel en al gefundeerd worden op de leer van de verlossing door Christus! Als zij worden gewaarschuwd tegen de valse evangelies van deze goddeloze tijd, en als hun wordt geleerd te vertrouwen op de eeuwige rots van het volbrachte werk van Christus, dan mogen wij hopen, dat er na ons een geslacht zal volgen, dat het geloof zal handhaven, en beter zal zijn dan hun vaders. Uw zondagsscholen zijn bewonderenswaardig, maar wat komt er van hun bedoeling terecht, als je daarin niet het Evangelie onderwijst? Je brengt kinderen samen, en houdt hen anderhalf uur rustig, en stuurt ze dan naar huis, maar wat is het nut daarvan? Het kan hun vaders en moeders wat rust bezorgen, en dat is misschien wel de reden, waarom zij hen naar de school zonden, maar het werkelijk goede ligt alleen in wat de kinderen wordt geleerd. De meest fundamentele waarheid moet het meest op de voorgrond worden gesteld, en welke is deze anders dan het kruis?

Sommigen praten er met de kinderen over, dat ze deugdzaame jongens en meisjes moeten zijn, enzoverder ; dat wil zeggen: zij prediken de Wet aan de kinderen, hoewel zij aan volwassenen het Evangelie zouden prediken. Is dat eerlijk? Is dat verstandig? Kinderen hebben het Evangelie nodig, het gehele Evangelie, het onvervalste Evangelie. Dat behoren zij te ontvangen, en als zij door de Geest van God worden onderwezen, zijn zij even goed in staat het te ontvangen als personen op rijper leeftijd. Leert de kleinen, dat Jezus is gestorven, de Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen, om ons tot God te brengen.

Met zeer, zeer veel vertrouwen laat ik dit werk over aan de handen van de onderwijzers van deze school. Ik heb nooit een voortreffelijker corps van christenmannen en vrouwen gekend, want zij zijn even oprecht in hun aanhankelijkheid aan het oude Evangelie als zij begerig zijn om zielen te winnen. Houdt moed, mijn broeders en zusters, de God, die zovele van je kinderen heeft gered, gaat verder met nog zeer veel meer van hen te redden, en wij zullen een zeer grote vreugde genieten in deze Tabernakel, als wij honderden tot Christus zien gebracht. God geve het, om Zijn Naams wil! Amen.

1) Spurgeon verwijst hier naar een (in zijn tijd) nieuwe vertaling van het N.T., tot stand gebracht door B. F. Westcott en F. J. A. Hort; ze verscheen in 1881.

2) Gebedsriemen. (Vert.)

10. Jongeman, is dit voor jouw?

"En het geschiedde op de volgende dag, dat Hij ging naar een stad genaamd Naïn, en met Hem gingen vele van zijn discipelen en een grote schare. En als Hij de poort van de stad genaakte, zie daar, een dode werd uitgedragen, die een eniggeboren zoon van zijn moeder was, en zij was weduwe, en een grote schare van de stad, was met haar.

En de Heere, haar ziende, werd innerlijk met ontferming over haar bewogen, en zei tot haar: Ween niet. En Hij ging toe en raakte de baar aan (de dragers nu stonden stil), en Hij zei: Jongeling, Ik zeg u, sta op. En de dode zat overeind en begon te spreken; en Hij gaf hem aan zijn moeder.

En vrees beving ze allen, en zij verheerlijkten God, zeggende: Een groot Profeet is onder ons opgestaan, en: God heeft Zijn volk bezocht. En dit gerucht van Hem ging uit in geheel Judéa, en in al het omliggende land." - Lukas 7:11-17.

Let, geliefde broeders, op de overvloedige, altijd werkende kracht van onze Heere Jezus Christus. Hij had een groot werk verricht aan de slaaf van de hoofdman over honderd, en slechts een dag later, wekt Hij de dode op. "Het geschiedde op de volgende dag, dat Hij ging naar een stad genaamd Naïn." De ene dag na de andere sprak van zijn goedertieren daden. Heeft Hij gisteren je vriend gered? Zijn volheid blijft dezelfde; als je Hem zoekt, dan zal ook vandaag Zijn liefde en genade je toevloeien. Hij zegent op deze dag, en Hij zegent op de volgende dag. Nooit wordt onze Goddelijke Heere gedwongen op te houden, totdat Hij zijn bronnen weer heeft aangevuld, maar van Hem gaat altijd kracht uit. Deze duizenden jaren hebben de overvloed van Zijn macht om te zegenen niet verminderd.

Let er ook op, dat de uitvloeiselen van zijn leven-schenkende kracht steeds gereed en natuurlijk zijn. Onze Zaligmaker was op reis, en terwijl Hij onderweg is, doet Hij wonderen: "Hij ging naar een stad genaamd Naïn."

Het was een bijkomstigheid, sommigen zouden zeggen: toevallig, dat Hij de begrafenisstoet ontmoette, Hij riep direct deze gestorven jongeman in het leven terug. Onze gezegende Zaligmaker stond niet stil als iemand, die beroepshalve was ontboden; Hij schijnt niet op een verzoek van wie ook naar Naïn te zijn gekomen om zijn liefde te openbaren; maar Hij ging door de poort de stad in, om een reden, die niet wordt genoemd. Let erop, mijn broeders, hoe de Heere Jezus altijd gereed staat om te redden! Hij genas de vrouw, die Hem in het gedrang aanraakte, toen Hij op weg was naar het huis van een heel ander persoon. Alleen al de druppels, die van de genadebeker van de Heere afdruipten, zijn wonderbaar. Hier geeft Hij het leven weer aan een dode, terwijl Hij op weg is; Hij strooit zijn genade aan de kant van de weg, en allerwege en overal druipten zijn voetstappen van vet. Nooit en nergens kan men Jezus onwillig en onmachtig aantreffen. Wanneer Baäl op reis is, of slaapt, dan kunnen zijn bedrogen aanbidders niet hopen op zijn hulp; maar wanneer Jezus reist of slaapt, dan is een woord voldoende om Hem bereid te vinden, de dood te overwinnen, of de storm te doen bedaren.

Het was een merkwaardige gebeurtenis, deze ontmoeting van de twee processie's bij de poort van Naïn. Als iemand met een heldere verbeeldingskracht haar zou schilderen, welk een gelegenheid zou hij hebben om zijn dichterlijke aanleg te ontplooiën! Ik waag mij niet aan zo'n poging. Daarginds komt een stoet de stad uit. Ons geestes oog ziet de dood op het vale paard met groot gejuich uit de stadspoort te voorschijn komen. Hij heeft weer een gevangene gemaakt. Zie op die baar de prooi van de vreselijke overwinnaar! Rouwdragenden bewijzen door hun tranen de

overwinning van de dood.

Als een generaal, die in triomf naar het romeinse Capitool rijdt, draagt de dood zijn prooi naar het graf. Wat kan hem dat beletten?

Plotseling wordt de stoet staande gehouden door een andere: een gezelschap discipelen en een grote schare komende heuvel op. Wij behoeven niet naar het gezelschap te kijken, maar wij kunnen onze ogen vestigen op Iemand, die in het midden staat, een Man, wiens nederigheid steeds duidelijk was, maar wiens majesteit toch nooit ontbrak. Het is de levende Heere, dezelfde, die alléén onsterfelijkheid bezit, en in Hem heeft de dood nu zijn Vernietiger ontmoet.

De strijd is kort en beslissend, er worden geen slagen toegebracht, want de dood heeft reeds alles gedaan wat in zijn vermogen lag. Met een vinger wordt de zegewagen van de dood tot staan gebracht; met een wóórd wordt de prooi aan de machtige ontnomen, en de gevangene wordt bevrijd. De dood vlucht verslagen de poort van de stad uit, terwijl Tabor en Hermon, die beide op dit toneel neerzagen, juichen in de naam van de Heere. Dit was een repetitie op kleine schaal van wat straks zal geschieden, wanneer zij, die in de graven zijn, de stem van de Zoon van God zullen horen en herleven: dan zal de laatste vijand worden te niet gedaan. Laat de dood slechts in aanraking komen met Hem, die ons leven is, en hij wordt gedwongen om los te laten wat hij vastgreep, welke prooi hij ook mag hebben buitgemaakt. Weldra zal onze Heere komen in zijn heerlijkheid, en dan zullen wij voor de poorten van het Nieuwe Jeruzalem het wonder van Naïn tienduizend malen zien vermenigvuldigd.

Ge ziet, dat ons onderwerp ons zo op een natuurlijke wijze moet leiden naar de leer van de opstanding van de doden, die één van de stenen is in het fundament van ons allerheiligst geloof. Die belangrijke waarheid heb ik je dikwijls verklaard, en ik zal het telkens opnieuw doen. Maar op dit ogenblik heb ik mijn tekst gekozen met het oog op een zeer praktisch doel, dat te maken heeft met de ziel van sommigen over wie ik ernstig bezorgd ben. Het relaas, dat voor ons ligt, maakt melding van een feit - een feit in de letterlijke zin van het woord, maar het verhaal kan worden aangewend voor geestelijk onderricht. Al de wonderen van onze Zaligmaker hebben de strekking van gelijkenissen: zij waren bedoeld zowel om te onderrichten als om indruk te maken; zij zijn een prediking voor het oog, precies zoals zijn uitgesproken redevoeringen een prediking waren voor het oor.

Wij zien hier,

1. hoe Jezus met de geestelijke dood kan handelen,
2. en hoe Hij eeuwig leven kan schenken naar Zijn welbehagen.
O, dat wij dat deze morgen mogen zien gebeuren in het midden van deze grote vergadering!

1. Ik zal je eerst verzoeken, beste vrienden, te bedenken, **DAT DE GEESTELIJK DODEN EEN OORZAAK ZIJN VAN GROOT VERDRIET VOOR HUN BEGENADIGDE VRIENDEN.**

Als het een goddeloze wordt vergund christenverwanten te hebben, dan veroorzaakt hij hun veel bezorgdheid. In natuurlijke zin was deze gestorven jongeman, die op zijn baar werd uitgedragen, er de oorzaak van, dat het hart van zijn moeder brak van verdriet. De Zaligmaker zei tot haar "Ween niet", omdat Hij zag, hoe diep bedroefd zij was. Velen van mijn beste jonge vrienden mogen wel diep dankbaar zijn, dat zij vrienden hebben, die zich over hen bedroeven. Het is een treurige zaak, dat je gedrag hen moet verdrieten, maar het is een hoopvolle omstandigheid, dat je mensen om je heen hebt, die op zo'n wijze bedroefd zijn. Als je slechte gedragingen geheel

goedgekeurd werden, dan zou je daarin ongetwijfeld volharden, en spoedig ten onder gaan. Maar het is een zegen, dat stemmen, die je tegenhouden, je dit tenminste een weinig verhinderen. Bovendien is het alsnog mogelijk, dat onze Heere zal horen naar het stilzwijgend gebed van de tranen van je moeder, en dat Hij je deze morgen om harentwil kan zegenen. Zie eens, hoe de Evangelist het zegt: "Toen de Heere haar zag, had Hij medelijden met haar, en zei tot haar: Ween niet." Daarna zei Hij tot de jongeling: "Sta op."

Vele jonge mensen nochtans, die in sommige opzichten beminnelijk en veelbelovend, maar geestelijk dood zijn, veroorzaken diepe smart aan hen, die hen het meeste liefhebben. Het is misschien eerlijk, om te zeggen, dat het niet hun bedoeling is al dit verdriet te berokkenen: zij denken werkelijk, dat het volkomen onnodig is. Toch zijn zij een dagelijkse last voor hen, die zij liefhebben. Hun gedrag is zodanig, dat, als erover gedacht wordt in de stille kamer van hun moeder, zij wel moet wenen. Toen hij een jongen was, ging haar zoon met haar mee naar het huis van God, maar nu vindt hij zijn plezier in een geheel andere omgeving. Nu hij zonder toezicht is, verkiest de jongeman niet meer met zijn moeder mee te gaan. Zij wilde hem niet van zijn vrijheid beroven, maar zij klaagt erover, dat hij die vrijheid zo onverstandig gebruikt; zij betreurt het, dat hij niet genegen is, het Woord van de Heere te horen, en een dienaar te worden van de God van zijn moeder. Zij had gehoopt, dat hij de voetstappen van zijn vader zou volgen, en zich zou verenigen met het volk van God, maar hij gaat geheel in de tegenovergestelde richting. Zij heeft onlangs heel wat van hem gezien, dat haar bezorgdheid groter heeft gemaakt: hij vormt gezelschappen en knoopt betrekkingen aan, die erg nadeling voor hem zijn. Hij heeft een afkeer van de huiselijke rust, en hij heeft zijn moeder een gezindheid getoond, die haar doorwondt. Het is mogelijk, dat wat hij heeft gezegd en gedaan niet onvriendelijk was bedoeld, maar het is zeer verdrietig voor het hart, dat zo teder over hem waakt. Zij merkt een toenemende onverschilligheid op voor alles wat goed is, en een onverholven voornemen om de slechte kant van het leven te gaan zien. Zij weet weinig en vreest meer met betrekking tot zijn tegenwoordige toestand, en zij is bang, dat hij van de ene zonde tot de andere zal komen, totdat hij zichzelf in het verderf stort voor dit en het volgende leven.

O vrienden, het is voor een hart, dat de genade kent, een zeer groot verdriet een onbekeerd kind te hebben, en dat nog te meer, als dat kind de jongen is van een moeder, haar enige jongen, en zij een eenzame vrouw, van wie haar man is weggerukt. De geestelijke dood zo te keer te zien gaan in iemand, die haar zo dierbaar is, dat is een grote smart, die maakt, dat menige moeder in stilte treurt, en haar hart voor God uitstort. Menige Hanna is een diep bedroefde vrouw geworden door haar eigen kind. Hoe droevig is het, dat hij, die haar de gelukkigste onder de vrouwen had moeten maken, haar leven met bitterheid heeft vervuld. Menige moeder heeft zoveel verdriet gehad van haar zoon, dat zij bijna uitriep: "Gave God, dat hij nooit geboren was!" Zo is het in duizenden gevallen. Als dit met je het geval is, beste vriend, neem dan mijn woorden ter harte, en denk erover na.

De oorzaak van het verdriet ligt hierin: wij vinden het jammer, dat zij in zo'n toestand geraakten. In de geschiedenis, die voor ons ligt, weende de moeder, omdat haar zoon dood was, en wij zijn bedroefd, omdat onze jonge vrienden geestelijk dood zijn. Er is een oneindig hoger leven dan het leven, dat ons stoffelijk lichaam bezielt. O, mocht je het allen kennen! Gij, die onwedergeboren bent, kent niets van dat ware leven.

O, hoe graag zouden wij willen, dat het wél zo was! Het schijnt ons iets verschrikkelijks, als je dood zou zijn voor God, dood voor Christus, dood voor de Heilige Geest. Het is werkelijk droevig, als je dood bent voor de Goddelijke waarheden, die het genot

en de kracht van onze ziel zijn; dood voor de heilige drijfveren, die ons weerhouden van het kwaad, en ons aansporen tot deugdzaamheid; dood voor de geheiligde vreugden, die ons dikwijls zeer dicht bij de poorten van de hemel brengen. Wij kunnen niet naar een dood mens kijken, en ons blij voelen over hem: een lijk, hoe keurig ook gekleed, is een droevig gezicht. En wij kunnen je niet aanzien, je, arme dode zielen, zonder uit te roepen: "O God, zal dit altijd zo blijven? Zullen deze dorre beenderen niet herleven? Zult U ze niet levend maken?"

De apostel spreekt van iemand, die in wellust leefde, en hij zei van haar: "zij is levende gestorven." Velen zijn dood ten aanzien van alles, dat de hoogste waarheid, het edelste, en het Goddelijkste is, en toch zijn zij in andere opzichten vol leven en bedrijvigheid. Hoe erg, te moeten bedenken, dat zij dood zijn voor God, en toch zo vol vrolijkheid en innerlijke kracht! Verwonder je er niet over, dat wij ons over hen bedroeven.

Wij zijn ook bedroefd, omdat wij de hulp en bijstand missen, die zij ons behoorden te verlenen. Deze moeder, die nu weduwe is, rouwde ongetwijfeld niet slechts over haar zoon, omdat hij was gestorven, maar ook omdat zij in hem haar aardse steun had verloren. Zij moet hem hebben beschouwd als de staf van haar ouderdom, en de troost in haar eenzaamheid. "Zij was weduwe": ik vraag je, of iemand, behalve een weduwe zelf, de volle smart van dat woord begrijpt. Wij kunnen ons door medelijden verplaatsen in de toestand van iemand, die haar ander ik, haar levensgezel, heeft verloren; maar het tederste medelijden kan zich de wezenlijke scheiding door zo'n verlies, en de mistroostigheid door het verlies van de liefde niet voorstellen.

"Zij was weduwe" - het klinkt als het luiden van een doods-klok. Al was de zon van haar leven weg, toch scheen er nog een ster: zij had een jongen, een lieve jongen, die haar grote troost beloofde te zijn. Hij zou ongetwijfeld in haar levensonderhoud voorzien, en haar eenzaamheid opvrolijken, en in hem zou haar man weer leven, en zijn naam zou blijven bestaan onder de levenden in Israël. Zij kon op hem leunen, als zij naar de synagoge gingen; hij zou des avonds thuis komen van zijn werk, en het kleine gezin bij elkaar houden, en haar huiselijke haard vreugde verschaffen. Helaas, die ster is door de duisternis verzwolgen. Hij is gestorven, en vandaag wordt hij naar de begraafplaats gedragen. Geestelijk is het bij ons hetzelfde met betrekking tot onze onbekeerde vrienden.

Aangaande hen die dood bent in de zonde, hebben wij het gevoel, dat wij de hulp en bijstand missen, die wij in onze dienst van de levende God behoorden te ontvangen. Wij hebben nieuwe arbeiders nodig op verschillende posten - in ons zondagsschoolwerk, onze zending onder de massa's, en in allerlei dienstwerk voor de Heere, die wij liefhebben! Er rust op ons een reusachtige last, en wij verlangen ernaar, dat onze zonen hun schouders eronder zetten. Wij hadden verwacht, dat wij je zouden zien opgroeien in de genade van God, en dat je met ons zij aan zij zou staan in de grote strijd tegen het kwaad, en bij de heilige arbeid voor de Heere Jezus; maar Je kunt ons niet helpen, omdat je zelf aan de verkeerde kant staat.

Helaas, helaas, je bent voor ons een belemmering, doordat je de wereld doet zeggen: "Zie eens, hoe deze jonge mensen zich gedragen!" Wij moeten aan je ons denken, en gebed, en kracht besteden, die op een nuttige wijze voor anderen kon worden gebruikt. Onze bezorgdheid voor gindse grote, donkere wereld, die om ons heen ligt, is zeer nijpend, maar Je deelt die niet met ons: de mensen gaan verloren door gebrek aan kennis, en toch helpt Je ons niet in ons pogen hun licht te verschaffen.

Verder is het verdrietig, dat wij met hen geen omgang kunnen hebben. Nu hij was

gestorven, kon de moeder te Naïn geen gemeenschap hebben met haar geliefde zoon, want de doden weten niets. Hij kan niet meer tot haar spreken, en zij ook niet tot hem, want hij ligt op de baar als "een dode, die wordt uitgedragen."

O, mijn vrienden, sommigen van je hebben dierbaren, die je liefhebt, en zij hebben je lief, maar zij kunnen geen enkele geestelijke gemeenschap met je onderhouden, en Je ook niet met hen. Je buigt nooit samen je knieën in een afgezonderd gebed, en ook smelten je harten niet samen in een gelovig gebed tot God, met het oog op de zorgen, die rondom je huis sluipen.

O jongens, wanneer het hart van je moeder opspringt van vreugde over de liefde van Christus, die is uitgestort in haar ziel, dan kunt je haar vreugde niet begrijpen. Haar gevoelens zijn een geheimenis voor u. Als je een plichtsgetrouw zoon bent, dan zegt je niets oneerbiedigs over haar godsdienst, maar je kunt niet meeleven met de droefheden en vreugden ervan. Tussen je moeder en je gaapt op zijn best een kloof zo breed, alsof je werkelijk dood op de baar lag, en zij stond te wenen boven je lijk.

Ik herinner mij, hoe ik in dat uur van overstelpende zielsangst, toen ik vreesde, dat mijn geliefde vrouw op het punt stond van mij te worden weggenomen, werd getroost door de hartelijke gebeden van mijn twee geliefde zoons: wij hadden gemeenschap niet slechts in ons verdriet, maar ook in ons vertrouwen op de levende God. Wij knielden samen neder, en stortten ons hart uit voor God, en zo werden wij getroost. Hoe dankte ik God, dat ik aan mijn kinderen zo'n heerlijke steun had!

Maar neem nu eens aan, dat zij goddeloze jongelieden waren geweest! Ik zou tevergeefs hebben uitgezien naar een heilige gemeenschap, en naar hulp bij de troon der genade. Helaas, in menig gezin kan een moeder op het punt, dat van het hoogste levensbelang en van blijvende betekenis is, geen gemeenschap hebben met haar eigen zoon of dochter, omdat zij geestelijk dood zijn, terwijl zij door de Heilige Geest is opgewekt tot een nieuw leven.

Daarenboven: de geestelijke dood geeft al spoedig duidelijke oorzaken tot droefheid. In het verhaal, dat voor ons ligt, was de tijd gekomen, waarop het lichaam van haar zoon moest worden begraven. Zij kon niet wensen, dat zij dat dode lichaam langer bij haar in huis zou hebben. Het is voor ons een teken van de verschrikkelijke macht van de dood, dat hij de liefde voor het lichaam overwint. Abraham had zijn Sara lief, maar na een tijd moest hij zeggen tot de zonen van Heth: "Geef mij een erfbegravenis bij je, opdat ik mijn dode van voor mijn aangezicht begrave."

Het komt in sommige betreurenswaardige gevallen voor, dat een karakter zó slecht wordt, dat er geen gezelligheid in het leven kan worden genoten, wanneer de afgedwaalde in de huiselijke kring aanwezig is. Wij hebben ouders gekend, die beseften, dat zij hun zoon niet in huis konden hebben, zo'n dronkaard, zo'n losbol was hij geworden. Niet altijd verstandig, maar soms bijna noodzakelijk, werd het plan beproefd om de onverbeterlijke jongeman naar een afgelegen kolonie te zenden, in de hoop, dat hij zich misschien beter zou gedragen, als hij ver verwijderd was van verderfelijke invloeden.

Hoe zelden slaagt zo'n betreurenswaardige proefneming! Ik heb moeders gekend, die niet aan hun zoon konden denken zonder smarten te voelen, veel bitterder dan die zij verdroegen bij de geboorte. Wee, wee hem, die zo'n hartzeer veroorzaakt! Hoe vreselijk is het, wanneer de schoonste verwachtingen langzamerhand wegsterven in wanhoop, en liefdevolle verlangens tenslotte op droefheid uitlopen, en veranderen van hoopvolle gebeden in tranen van berouw! Woorden van waarschuwing roepen zo'n drift en godslastering te voorschijn, dat de bedachtzaamheid ze vrijwel doet verstommen.

Dan hebben wij de dode jongeman voor ons, die wordt uitgedragen naar zijn graf. Een bedroefde stem snikt het uit: "Hij is overgeleverd aan de afgoden, laat hem maar met rust." Richt ik mij tot iemand, die bezig is te knagen aan het hart van haar, die hem heeft verder gebracht? Spreek ik tot iemand, wiens uitwendig gedrag tenslotte zo vreselijk slecht is geworden, dat hij een dagelijkse dood is voor wie hem het leven hebben geschonken? O jongens, kunt je de gedachte daaraan verdragen? ben je veranderd in een steen? Toch kan ik niet geloven, dat je over het hartzeer van je ouders peinst zonder bittere gevoelens. God verhoede, dat je dat zou doen!

Wij zijn ook bedroefd over de toekomst van iemand, die dood is in de zonde. Deze moeder, wier zoon al zover de dood was ingegaan, dat hij buiten het gezicht moest worden begraven, had er verder kennis van, dat hem iets ergers zou overkomen in het graf, waarheen hij werd gedragen. Het was haar onmogelijk rustig na te denken over het bederf, dat zeer zeker de dood op de hielen zit. Wanneer wij denken aan wat er zal worden van je, die de Heere Christus afwijzen, dan staan wij versteld. "Na de dood het oordeel."

Wij zouden gemakkelijker over een in ontbinding verkerend lijk in bijzonderheden kunnen treden, dan dat wij de staat van een voor eeuwig verloren ziel zouden kunnen onderzoeken. Wij durven niet te toeven bij de ingang van de hel, maar wij worden gedwongen je eraan te herinneren, dat er een plaats is "waar hun worm niet sterft, en het vuur niet wordt uitgeblust." Er is een plaats, waar diegenen moeten verblijven, die uit de nabijheid van God en de heerlijkheid van zijn macht zijn verdreven.

Het is een ondragelijke gedachte, dat Je zou worden "geworpen in de poel van vuur, dewelke is de tweede dood." Ik zie er niet vreemd van op, dat zij, die niet eerlijk tegenover je zijn, bang zijn om je dit te zeggen, en dat je zelf probeert eraan te twijfelen; maar met de Bijbel in je hand en een geweten in je borst, kunt je alleen maar het ergste duchten, als je gescheiden blijft van Jezus, en van het leven, dat Hij uit genade schenkt. Als je verder gaat zoals je bent, en volhardt in je zonde en ongeloof tot aan het einde van je leven, dan is er niets meer aan te doen en dan moet je op de dag van het oordeel wel worden veroordeeld.

De plechtigste verklaringen van het Woord van God verzekeren je, dat alleen "hij, die gelooft, niet zal veroordeeld worden." Het is een hartbrekend werk, te geloven, dat dit met een van je het geval zou zijn. Je babbelde aan de knie van je moeder, en kuste haar wang met verrukkelijke liefde; hoe dan, wilt je voor eeuwig van haar gescheiden worden? Je vader hoopte, dat je zijn plaats in de Kerk van God zou innemen, hoe komt het dan, dat je er zelfs geen zorg aan besteedt om hem naar de hemel te volgen? Denk eraan, dat de dag komt, waarop "de een zal aangenomen worden en de ander verlaten."

Ziet je af van alle hoop om met je vrouw, je zuster, je moeder aan de rechterhand van God te staan? Je kunt niet verlangen, dat zij met je in de hel neerdalen, verlangt Je dan niet met hen naar de hemel te gaan? "Gaaf in, gij gezegenden" zal het woord van Jezus luiden tot hen, die hun genadige Zaligmaker zijn nagevolgd; en "Gaaf weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, dat voor de duivel en zijn engelen bereid is" moet het oordeel zijn over allen, die weigeren te worden gelijk gemaakt aan de Heere. Waarom zult je je lot delen met vervloekten?

Ik weet niet, of je het gemakkelijk vindt deze morgen naar mij te luisteren. Ik vind het zeer moeilijk om tot je te spreken, omdat mijn lippen niet in staat zijn om de gevoelens van mijn hart uit te drukken. Beschikte ik maar over de machtige taal van een Jesaja, of over de hartstochtelijke weeklachten van een Jeremia, om daarmee je genegenheden en angsten op te wekken! Toch kan de Heilige Geest ook mij

gebruiken, en ik smeeek Hem dat te doen. Dat is genoeg. Ik ben er zeker van, dat je zult inzien, dat de geestelijk doden groot verdriet veroorzaken aan hen van hun familie, die geestelijk levend zijn.

2. Laat ik je thans opbeuren, wanneer ik het tweede punt van mijn toespraak onder je aandacht breng. Het is dit: **TEGEN ZULK EEN VERDRIET IS ER MAAR ÉÉN HELPER, MAAR EEN HELPER IS ER.**

Deze jongeman werd weggenomen om te worden begraven, maar onze Heere Jezus Christus ontmoette de begrafenisstoet. Let zorgvuldig op de "samenloop van omstandigheden", zoals twijfelaars dit noemen, maar wij spreken met de Schrift van "voorzienigheid." Dit is een prachtig onderwerp voor een volgende keer. Neem nu dit éne geval. Hoe kwam het, dat de jongeman juist toen stierf? Hoe kwam het, dat juist dit uur werd gekozen voor zijn begrafenis? Misschien, omdat het avond was, maar daarmee zou nog niet het precieze ogenblik bepaald zijn. Waarom regelde de Zaligmaker het die dag zó, dat Hij vijf en twintig mijlen') reisde en in de avond te Nain aankwam? Hoe kwam het, dat Hij juist toen uit een richting kwam, die hem vanzelf ertoe bracht juist door die poort binnen te gaan, waardoor de dode zou worden uitgedragen?

Zie, Hij gaat de heuvel op naar de kleine stad op hetzelfde ogenblik, waarop het voorste gedeelte van de stoet de poort uitkomt! Hij ontmoet de dode, voordat de begraafplaats wordt bereikt. Een weinig later, en hij zou begraven zijn geweest, een weinig eerder en hij zou nog thuis gelegen hebben in de verduisterde kamer, en niemand zou de aandacht van de Heere voor hem hebben gevraagd. De Heere weet, hoe Hij alles moet regelen: zijn voorbereidingen zijn zuiver op de minuut af. Ik hoop, dat vanmorgen een groot voornemen zal worden vervuld.

Ik weet niet, mijn vriend, waarom Je hier bent binnengekomen op een dag, waarop ik een toespraak houd over dit bijzondere onderwerp. Misschien was het je plan niet om te komen, maar je bent hier. En Jezus is ook hier gekomen; Hij is gekomen om je te ontmoeten, en je op te wekken tot een nieuw leven. Er is geen toeval bij, eeuwige besluiten hebben alles geregeld, en weldra zullen wij zien, dat het zo is. Terwijl je geestelijk dood bent, hebt je een ontmoeting met Hem, in Wie het eeuwige leven is.

De gezegende Zaligmaker zag alles met één oogopslag. Uit die stoet koos Hij de voornaamste rouwdragende, en Hij las in het diepst van haar hart. Hij was altijd teergevoelig voor moeders. Hij vestigde zijn oog op die weduwe, want Hij wist, dat zij dat was, zonder daarover te zijn ingelicht. De dode is haar enige zoon: Hij let op alle bijzonderheden en voelt ze in sterke mate aan.

O jongeman, Jezus weet alles van u. Voor zijn onbeperkte oplettendheid is niets verborgen. Het hart van je moeder en dat van je liggen beide voor Hem open. Jezus, die vanmorgen ongezien aanwezig is, vestigt op dit ogenblik zijn ogen op u. Hij heeft de tranen gezien van hen, die om je hebben geweend. Hij ziet, dat sommigen van hen aan je wanhopen, en zich in hun groot verdriet gedragen als rouwdragenden op je begrafenis.

Jezus zag dat alles, en wat meer was: Hij leefde in alles mee. O, hoe behoorden wij onze Heere lief te hebben, omdat Hij zoveel aandacht schenkt aan ons verdriet, en vooral aan ons geestelijk verdriet over de ziel van anderen!

U, beste onderwijzer, wilt zo graag, dat uw klas behouden wordt: Jezus leeft met u mee.

Gij, beste vriend, hebt vurig verlangd zielen te winnen. Weet, dat u in dit alles medearbeiders van God zijt. Jezus weet alles van onze zielsinspanning, en Hij is daarin één met ons. Onze inspanning is slechts zijn eigen inspanning, die door ons in

bescheiden mate wordt herhaald. Wanneer Jezus deelneemt aan ons werk, dan kan het niet mislukken. Neem deel, o Heere, aan mijn werk op dit uur, en heilig dit zwakke woord aan mijn hoorders! Ik weet, dat honderden gelovigen "Amen" zeggen. Welk een bemoediging is dat voor mij!

Onze Heere bewees, hoe Hij in die droevige stand van zaken meeleeft, door eerst tot de weduwe te zeggen: "Ween niet." Op dit ogenblik zegt Hij tot je, die bidt en worstelt voor zielen: "Wanhoop niet! Wees niet bedroefd als degenen, die geen hoop hebben! Het is mijn bedoeling je te zegenen. Je zult je nog verheugen over het leven, dat aan de doden wordt geschonken." Laten wij moed vatten en alle ongelovige vrees laten varen.

Toen ging onze Heere naar de baar en legde er alleen maar zijn vinger op, en zij, die de baar droegen, stonden uit eigen beweging stil. Onze Heere heeft een middel om zonder een woord de dragers te doen stilstaan. Misschien wordt die jongeman daar-ginds verder de zonde ingedragen door de vier dragers van zijn natuurlijke hartstochten, zijn ongeloof, zijn slecht gezelschap, en zijn liefde tot de sterke drank. Het is mogelijk, dat genot en weelde, eigenzinnigheid en verdorvenheid, de baar aan de vier hoeken dragen, maar onze Heere kan door zijn verborgen kracht de dragers doen stilstaan. Slechte invloeden zijn machteloos geworden, de man weet niet hoe.

Toen zij rustig bleven staan, werd het stil. De discipelen stonden om de Heere heen, de rouwdragenden omringden de weduwe, en beide menigten zagen elkaar aan. Er was een kleine open ruimte, en Jezus en de dode bevonden zich in het midden. De weduwe schoof haar sluier weg, en terwijl zij door haar tranen heen staarde, vroeg zij zich af wat er zou gebeuren. De Joden, die uit de stad kwamen, bleven staan, zoals de dragers dat hadden gedaan. Stil! Stil! Wat zal Hij doen?

In die diepe stilte hoorde de Heere de onuitgesproken gebeden van die weduwvrouw. Ik twijfel er niet aan, of haar ziel begon half in hoop, half in vrees, te fluisteren: "O, dat Hij mijn zoon wilde opwekken!" Hoe dan ook, Jezus hoorde het gefladder van de vleugels van haar verlangen, of wel, van haar geloof. En zeker spraken haar ogen, terwijl zij staarde naar Jezus, die zo onverwacht was verschenen. Laten wij thans net zo stil zijn als het schouwspel voor ons.

Laten wij een minuut stilte in acht nemen, en God bidden, of Hij op dit ogenblik dode zielen wil opwekken.

(Hier volgden een pauze, veel stil gebed, en veel tranen.)

3. Die stilte duurde niet lang, want spoedig begon de grote Levenwekker zijn genadig werk. Dit is ons derde punt: JEZUS IS BIJ MACHTE HET WONDER VAN DE LEVENMAKING TOT STAND TE BRENGEN.

Jezus Christus heeft het Leven in Zichzelf, en Hij maakt levend, die Hij wil (Joh. 5:21). Er is zo'n leven in Hem, dat "wie leeft en in Hem gelooft, zal leven al ware hij ook gestorven."

Onze gezegende Heere begaf zich onmiddellijk naar de baar. Wat lag daar voor Hem? Het was een lijk. Hij kon vanuit dat levenloze lichaam geen hulp krijgen. De toeschouwers waren er zeker van, dat hij dood was, want zij droegen hem uit om hem te begraven. Er was geen bedrog mogelijk, want zijn eigen moeder geloofde, dat hij was gestorven, en je kunt er zeker van zijn, dat als er nog een sprankeltje leven in hem was, zij hem niet zou hebben overgeven aan de kaken van het graf. Er was dan ook geen hoop - geen hoop van de zijde van de dode, geen hoop van de zijde van iemand in de menigte, hetzij van de dragers, hetzij van de discipelen. Zij waren allen even

machteloos. Zo kunt ook gij, o zondaar, uzelf niet redden, noch één van ons, noch wij allen kunnen je redden.

Er is voor je, dode zondaar, geen hulp onder gindse hemelen; geen hulp bij uzelf, of bij hen, die je het meest liefhebben. Maar zie, de Heere heeft die hulp opgedragen aan Iemand, die machtig is. Als Jezus de minste hulp verlangt, dan kunt Je die niet verlenen, want je bent dood in zonden. Daar ligt je dan, dood op de baar, en slechts de soevereine kracht van de Goddelijke almacht kan je hemels leven schenken. Je hulp moet van boven komen.

Toen de baar stilstond, sprak Jezus tot de dode. Hij sprak tot hem persoonlijk: "Jongeling, Ik zeg je, sta op."

O Meester, spreek deze morgen tot de een of andere jongeman persoonlijk, of, als U dat wilt, spreek tot de ouden, of tot een vrouw, maar spreek rechtstreeks tot hen.

Het is ons om het even, waar het Woord van de Heere terecht komt. O, dat het nu hen om mij heen tot leven mocht roepen, want ik voel, dat er overal in dit gebouw doden zijn! Ik sta bij baren met doden erop, overal om mij heen. *Heere Jezus bent u niet hier?*

Wat wij nodig hebben is je persoonlijk roepen. Spreek Heere, wij smeken het u!

"Jongeling", zegt Hij, "sta op"; en Hij sprak alsof de man in leven was.

Dit is de werkwijze van het Evangelie. Hij wachtte niet, totdat Hij tekenen van leven zag, voordat Hij hem beval op te staan, maar Hij zei tot de dode: "Sta op." Dit is het voorbeeld van Evangelieprediking: in de Naam van de Heere

Jezus spreken zijn daartoe gemachtigde dienaren tot de doden alsof zij leefden. Sommigen van mijn broeders betwisten dit en zeggen, dat dit ongerijmd en dwaas is, maar in het gehele Nieuwe Testament is het precies zo gesteld. Daar lezen wij: "Sta op uit de doden, en Christus zal over je lichten."

Ik doe geen poging, dit te bewijzen, het is voor mij meer dan genoeg, dat ik het zo lees in het Woord van God. Wij moeten de mensen gebieden in de Heere Jezus Christus te geloven, zelfs al weten wij, dat zij dood zijn in de zonde, en dat het geloof het werk van de Geest van God is. Ons geloof maakt het ons mogelijk om dode mensen te bevelen, dat zij leven, en dan leven zij. Wij gebieden een ongelovige in Jezus te geloven, en met het Woord gaat kracht gepaard, zodat de uitverkorenen van God metterdaad geloven. Het is door het woord van het geloof, dat wij prediken, dat de stem van Jezus doorklinkt tot de mensen.

De jongeman, die niet kon opstaan, omdat hij dood was, stond desondanks op, toen Jezus hem dat gebod. Precies zo wordt het bevel van het Evangelie gehoorzaamd, wanneer de Heere door zijn dienaren spreekt: "Geloof en leef", en dan leven de mensen.

Maar de Zaligmaker, gelijk je ziet, sprak op grond van zijn eigen gezag: "Jongeling, Ik zeg u, sta op."

Noch Elia, noch Elisa hadden zo kunnen spreken, maar Hij, die zo sprak, was waarachtig God uit waarachtig God. Hoewel gehuld in menselijk vlees, en bekleed met ootmoedigheid, was Hij dezelfde God, die zei: "Er zij licht, en er was licht." Als sommigen van ons in staat zijn om door het geloof te zeggen: "Jongeling, sta op", dan kunnen wij dat alleen zeggen in Zijn Naam - wij hebben geen gezag dan wat wij aan Hem ontlennen. Jongeman, de stem van Jezus kan doen wat je moeder niet vermag. Hoe dikwijls heeft haar lieve stem getracht je ertoe over te halen om tot Jezus te komen, maar haar pogingen waren tevergeefs.

O, dat de Heere Jezus in je binnenste tot je wilde spreken! O, dat Hij wilde zeggen: "Jongeling, sta op."

Ik vertrouw, dat de Heere, terwijl ik spreek, door Zijn Heilige Geest stil in je hart spreekt. Ik ben er zeker van, dat het ook zo is. Als dat het geval is, dan werkt inwendig in je een zachte aandrang van de Geest om je ertoe te brengen berouw te hebben en je hart aan Jezus te geven. Het zal een gezegende dag zijn voor de geestelijk dode jongeman, als hij op dit ogenblik zijn Zaligmaker aanneemt, en zich overgeeft om door genade te worden vernieuwd.

Nee, mijn arme broeder, men zal je niet begraven! Ik weet, dat je erg slecht bent geweest, en dat men misschien wel aan je wanhoopt, maar zolang Jezus leeft, kunnen wij je niet opgeven.

Het wonder werd direct uitgewerkt, want tot verbazing van allen zat deze jongeman overeind. Zijn geval was hopeloos, maar de dood werd overwonnen, want hij zat overeind. Hij is teruggeroepen uit de diepste kerker van de dood, juist nog voor de ingang van het graf, maar toen Jezus hem riep, zat hij overeind. Het duurde geen maand, geen week, geen uur, ja zelfs geen vijf minuten.

Jezus zei: "Jongeling, sta op. En hij, die dood was, zat overeind en begon te spreken." Voordat de woorden, die ik spreek, in je oor kunnen zijn doorgedrongen, kan de Goddelijke lichtflits, die je het eeuwige leven geeft, je hart zijn binnengedrongen, en zult je een nieuw schepsel zijn in Jezus Christus, dat vanaf dit uur een nieuw leven begint te leiden, om zich niet meer geestelijk dood te voelen, of terug te keren tot je oude verderf. Nieuw leven, nieuw gevoel, nieuwe verwachtingen, nieuw gezelschap zullen je deel zijn, omdat je van de dood in het leven bent overgegaan. Bid God, dat het zo moge zijn, want Hij zal ons verhoren.

4. Onze tijd is verstreken, en hoewel wij een veelomvattend onderwerp hebben, kunnen wij er niet langer bij stilstaan. Ik moet eindigen met op te merken, **DAT DIT ZEER RIJKE RESULTATEN ZAL OPLEVEREN**. Het leven te schenken aan de doden is geen kleinigheid.

Het rijke resultaat werd allereerst openbaar in de jongeman. Zou je hem willen zien zoals hij was? Zou ik het kunnen wagen, het laken van zijn gezicht weg te trekken? Ziedaar wat de dood heeft gedaan. Hij was een knappe jongeman. In het oog van zijn moeder was hij het toonbeeld van mannelijkheid! Welk een bleekheid ligt er op dat gelaat! Hoe liggen die ogen ingezonken! Je voelt je bedroefd, ik zie, dat je het gezicht niet kunt verdragen. Kom, kijk in dat graf, waarin het bederf verder zijn werk heeft gedaan. Dek hem toe! Wij kunnen het niet verdragen om naar dat vervallen lichaam te kijken!

Maar wanneer Jezus Christus heeft gezegd: "sta op", welk een verandering vindt er dan plaats! Nu kunt je naar hem kijken. Zijn ogen hebben het licht van de hemel in zich, zijn lippen zijn door het leven zo rood als koralen, zijn voorhoofd is effen en vol gedachten. Kijk naar zijn gezonde gelaatskleur, waarin de roos en de lelie strijden om de voorrang. Welk een fris uiterlijk heeft hij, als de morgendauw! Hij is dood geweest, maar hij leeft, en er is aan hem geen spoor van de dood. Terwijl je naar hem kijkt, begint hij te spreken. Welk een muziek in de oren van zijn moeder! Wat zei hij?

Dat kan ik je echt niet vertellen. Spreek zelf als een opnieuw levendgemaakte, en dan zal ik horen wat je zegt. Ik weet wel wat ik zei. Me dunkt, het eerste woord, dat ik sprak, toen ik werd levend gemaakt, was dit: "Hallelujah." Daarna ging ik naar mijn moeder en vertelde haar, dat de Heere mij had gevonden. Hier worden geen woorden vermeld.

Het doet er volstrekt niet toe, welke woorden dat waren, omdat elk woord er een bewijs van was, dat hij leefde. Als je de Heere kent, dan geloof ik, dat je over hemelse dingen zult spreken. Ik geloof niet, dat onze Heere Jezus een stom kind in Zijn huis

heeft: allen spreken tot Hem, en de meesten van hen spreken over Hem. De nieuwe geboorte openbaart zich in een belijdenis van Christus, en in een prijzen van Christus. Ik sta er borg voor, dat zijn moeder, toen zij hem hoorde spreken, niet bekritiseerde wat hij zei.

Zij zei niet: "Die zin is taalkundig niet zuiver." Zij was maar al te blij, dat zij hem hoorde spreken, zodat zij niet alle uitdrukkingen keurde, die hij gebruikte. Pasgeredde zielen praten dikwijls op een manier, die na jaren ervaring niet juist zal worden geacht. Men hoort van een opwekkingssamenkomst dikwijls zeggen, dat er veel opgewondenheid bij was, en dat zekere jonge bekeerlingen ongerijmde taal spraken. Dat is zeer waarschijnlijk: maar als er echte genade in hun ziel aanwezig was, en zij getuigden van de Heere Jezus, dan zou ik voor mij hen echt niet streng beoordelen. Wees blij, als je enig bewijs kunt zien, dat zij zijn wedergeboren, en geef goed acht op hun leven in de toekomst. Voor de jongeman zelf was een nieuw leven begonnen - een leven vanuit het midden van de doden.

Een nieuw leven was ook begonnen met betrekking tot zijn moeder. Welk een uitnemende vrucht was voor haar de opwekking van haar dode zoon! Daarom zou hij haar dubbel dierbaar zijn. Jezus hielp hem van de baar af, en gaf hem aan zijn moeder. Wij weten niet welke woorden Hij daarbij gebruikte, maar wij zijn er zeker van, dat Hij dat aanbieden zeer hoffelijk heeft gedaan, door de zoon aan de moeder terug te geven, zoals men een uitgelezen geschenk aanbiedt.

Met een verheven blijdschap, die steeds met zijn neerbuigende goedheid gepaard gaat, zag Hij de gelukkige vrouw aan, en zijn blik was stralender voor haar dan het morgenlicht, toen Hij tot haar zei: "Neem je zoon in ontvangst." Haar hart trilde zó, dat zij het nooit zou vergeten.

Geef er zorgvuldig acht op, dat onze Heere, wanneer Hij het nieuwe leven in jonge mensen verwekt, niet verlangt hen met zich mee te nemen uit het huis, waar hun eerste taak ligt. Hier en daar wordt er één weggeroepen om apostel of zendingsarbeider te worden, maar gewoonlijk verlangt Hij, dat zij naar huis gaan, naar hun vrienden, en dat zij een zegen zijn voor hun ouders, en hun gezinnen gelukkig en heilig maken. Hij biedt de jongeman niet aan de priester aan, maar Hij geeft hem aan zijn moeder.

Zeg niet: "Ik ben bekeerd, en daarom kan ik niet meer in zaken gaan, of trachten mijn moeder door mijn handwerk te onderhouden." Dat zou een bewijs zijn, dat je helemaal niet bekeerd was. Misschien kunt je na een paar jaar tijd uitgaan als zendingsarbeider, als je daarvoor geschikt bent, maar je moet niet overhaast te werk gaan in een zaak, waarvoor je niet bent opgeleid. Ga voorlopig naar huis, naar je moeder, en maak je gezin gelukkig, en verblijd het hart van je vader, en wees een zegen voor je broers en zusters, en laten zij zich verheugen omdat "hij dood was, en leeft, verloren was, en is gevonden."

Welke was de volgende vrucht? Wel, alle burens vreesden, en zij verheerlijkten God. Als gindse jongeman, die de vorige avond in een café-chantant²⁾ was, en een paar avonden geleden zo goed als dronken thuis kwam - als die jongeman wordt wedergeboren, dan zullen allen uit zijn omgeving zich daarover verwonderen. Als de jongeman, die zich door dobbelspel of een andere wandaad uit een netelige positie wist te bevrijden, zal worden gered, dan zullen wij allen van gevoelen zijn, dat God ons zeer nabij is.

Als die jongeman, die is begonnen om te gaan met slechte vrouwen en met haar in kwaad te vallen, ertoe wordt gebracht om rein van hart en zuiver van wandel te worden, dan zal dat elk in zijn omgeving met ontzag vervullen. Hij heeft veel anderen op een dwaalspoor gebracht, en als de Heere hem nu daarvan terugbrengt, zal dat een grote opschudding te weeg brengen, en men zal vragen naar de reden van die

verandering, en men zal inzien, dat er toch nog een kracht in de godsdienst ligt. Bekeringen zijn wonderen, waaraan geen einde komt. Deze wonderen in de zedelijke wereld zijn even merkwaardig als wonderen in de stoffelijke wereld. Wij hebben een bekering nodig, zó praktisch, zó werkelijk, zó Goddelijk, dat zij, die twijfelen, niet meer zullen kunnen twijfelen, omdat zij er de hand van God in zien.

Let er tenslotte op, dat niet alleen de bureu verrast en onder de indruk waren, maar dat ook het gerucht ervan zich overal verspreidde. Wie zal het zeggen? Als er vanmorgen een bekeerling wordt gemaakt, dan kan de vrucht van die bekering duizenden jaren lang worden ervaren, als de wereld zo lang bestaat.

Ja, zij zal worden ervaren, wanneer een miljoen jaren zijn voorbijgegaan, zelfs tot in eeuwigheid. Huiverend heb ik deze morgen een gladde steen in het meer laten vallen. Hij viel uit een zwakke hand en uit een oprecht hart. Je tranen bewijzen, dat de wateren in beroering zijn gebracht. Het eerste kringetje neem ik op het oppervlak waar. Andere en grotere kringen zullen volgen, als de preek is uitgesproken en gelezen. Wanneer je naar huis gaat en vertelt wat God aan je ziel heeft gedaan, dan zal er een grotere kring ontstaan.

En als de Heere misschien de mond van één van de hedenmorgen bekeerden zou openen, om zijn Woord te prediken, dan kan niemand zeggen, hoe groot de kring zal worden. Kring na kring zal het Woord zich verspreiden, totdat de oeverloze oceaan van de eeuwigheid de invloed van het woord van deze morgen zal ervaren.

Nee, ik droom niet. Ons zal geschieden naar ons geloof. De genade, die door de Heere op deze dag aan één enkele ziel is geschonken, kan op de gehele mensheid inwerken. God geve zijn zegen, een leven voor eeuwig. Bid veel om een zegen. Mijn beste vrienden, ik smeed je om Jezus Christus' wil, bid veel voor mij. Amen.

1) Een Engelse mijl is 1600 meter. (Vert.)

2) Een café, waarin muziek gemaakt wordt. (Vert.)

11. Jongeman! Een gebed voor jouw!

"En Eliza bad en zei: HEERE, open toch zijn ogen, dat hij zie!

En de HEERE opende de ogen van de jongen, dat hij zag; en ziet, de berg was vol vurige paarden en wagens rondom Eliza." - 2 Kon. 6:17.

Deze jongeman was in dienst van een profeet; hij kon geen leerzamer beroep hebben gehad, en toch was het nodig, dat zijn ogen geopend werden. Hij was volkomen geneigd tot het goede, want de toon, waarop hij tot zijn meester sprak, bewijst, dat hij het hartelijk met hem eens was, maar zijn ogen waren nog niet half open. Daar hij in grote ongerustheid verkeerde over de veiligheid van zijn meester, liep hij snel naar hem toe om hem te waarschuwen: goede dienaren moeten de beste vrienden van hun meester zijn.

Van zijn kant bidt zijn gelovige meester voor hem. Als wij het goede verlangen van onze dienaren, onze kinderen, en onze vrienden, laten wij er dan voor zorgen, dat wij voor hen bidden. Alles wat wij op zijn best voor hen kunnen doen, dat is hun bijkomstige zegeningen te schenken; maar als wij voor hen tot God bidden, dan zullen zij de beste gaven ontvangen van Hem, die in zijn genade alleen maar goede gaven en volmaakte giften neerzendt. Wanneer wij aan het einde zijn gekomen van ons onderricht, en voorbeeld, en overtuigen, laten wij dan onze jonge vrienden overdragen aan de Heere, die krachtig werkt tot een eeuwig behoud.

De smeekbede van Eliza voor deze jongeman was: "O Heere, open toch zijn ogen, dat hij zie!" De jongen verkeerde op dat ogenblik in de bijzondere omstandigheid, dat hij zag en toch niet zag. Hij zag de vijand de stad omsingelen, maar niet de grotere legerscharen engelen van de Heere, die de man van God beschermden. Toen hij over de lage muren van Dothan heenkeek, zag hij, dat het gehele land rondom was bezet door de paarden en wagens van de koning van Syrië, en hij riep uit: "Helaas, mijn meester, wat moeten wij doen?" Hij kon wel het gevaar zien, maar de bevrijding kon hij niet zien.

Daarom hief de profeet zijn hart op naar de hemel, en zei: "O Heere, open toch zijn ogen, dat hij zie!" Eliza beschouwt het natuurlijk gezichtsvermogen van zijn dienaar als niet ziende, en hij houdt het gezichtsvermogen, dat het onzichtbare ontdekt, voor het enige ware gezichtsvermogen.

Misschien spreek ik op dit ogenblik tot sommigen, die de zaak van God zeer goed gezind zijn, en daarmee zelfs door verwantschap of beroep verbonden zijn. Met opgewektheid helpen zij te allen tijde, en zoveel zij kunnen, een handje bij de heilige dienst, en zij wensen de zaak van de ware godsdienst voorspoed toe. Toch zijn hun ogen niet geopend om geestelijke dingen te zien, of in elk geval niet voldoende geopend om de genadige en Goddelijke zijde ervan te zien. Zij zien genoeg om te bemerken, dat er voor hen van de kant van een machtige vijand gevaar dreigt. Zij bemerken, dat het niet gemakkelijk is om de levensstrijd te voeren. In het vooruitzicht daarvan roepen zij uit: "Wat moeten wij doen?" Zij bemerken, dat het moeilijk is voor een mens, om op te komen voor heiligheid, voor waarheid, voor rechtschapenheid, voor reinheid, en gedurende het gehele leven een beminnelijk karakter te bewaren.

Het schijnt hun toe, dat zij in hun zaak, in hun geaardheid, in hun kameraadschappen, en misschien in hun gezin, zijn omringd door vijandige strijdkrachten. Wat de zaak aan de godsdienst betreft: deze schijnt ingesloten door tegenstanders, en zij vragen: "Wat staat ons te doen? Is het geen hopeloze zaak? Zou het misschien niet net zo goed zijn, ons direct over te geven?" Voor elk, die zó bang is, zal ik graag aan God het gebed van Eliza voorleggen: "O Heere, open toch zijn ogen, dat hij zie!" O, mocht

dit gebed ogenblikkelijk worden verhoord!

Ik zal zeer kort spreken,

1. ten eerste over ons gebed;
2. ten tweede over onze reden voor het opzenden van zo'n smeekbede;
3. en ten derde over onze hoop.

Want wij vertrouwen, dat als ons gebed wordt verhoord, de persoon, wiens ogen worden geopend, een gezicht zal zien, dat hem gelukkig zal maken boven alles wat hij ooit heeft gedroomd.

1. Ten eerste dan, ONS GEBED: "Heere, open toch de ogen van de jongen, dat hij zie!"

Deze smeekbede heeft vele betekenissen. Ik zal er slechts een paar noemen.

Voor enigen van onze vrienden bidden wij, dat hun ogen mogen worden geopend om de vijand van hun ziel te onderkennen in de vele vermommingen, waarvan hij gebruik maakt. Wij vrezen, dat velen van zijn listen onbekend zijn. Vooral jonge mensen zijn maar al te zeer geneigd, om de grote vijand ten onrechte voor een vriend aan te zien. Zij geloven zijn leugenachtige en vleiende woorden, en worden naar hun ondergang gelokt. Hij houdt hun de bruisende beker voor, maar in zijn parelend schuim ligt de dood op de loer. Hij praat over "genot", maar in de lusten van het vlees is het genot een schaduw, en het wezen ervan is ellende. Hij draagt het masker van "wijsheid", en maant jonge mensen aan om "de beste kansen waar te nemen", en de godsdienst te laten liggen, totdat zij fortuin hebben gemaakt.

Maar het gewin, dat verder komt uit het terzijde stellen van God, zal blijken een eeuwig verlies te zijn. De duivel doet meer kwaad als een slang dan als een brullende leeuw. Als wij met de duivel moesten strijden, en hem dan kenden zoals hij waarlijk is, dan zouden wij hem veel gemakkelijker kunnen overwinnen. Maar wij hebben met hem te doen vermomd als een engel des lichts, en dan hebben wij wel honderd ogen nodig, en die allen door God geopend, om te kunnen zien.

Nog erger dan dit is het feit, dat hij soms helemaal niet met ons strijdt, maar hij ondermijnt ons pad; hij graaft putten voor onze voeten; hij schiet zijn pijlen af vanuit de verte; of "hij zendt een pestilentie, die in de donkerheid wandelt". Dan hebben wij een beter gezichtsvermogen nodig dan de natuur geeft. Ik zou graag bidden voor de jongeman, die gereed staat, het gezin te verlaten om de wereld in te gaan: "O Heere, open de ogen van de jongeman, dat hij zie!"

Moge hij in staat zijn, de leugen te ontdekken, die wellicht onder de waarheid verborgen ligt; de geringheid, die zich misschien in hoogmoed hult; de dwaasheid, die zich misschien met geleerdheid bekleedt; de zonde, die zich misschien ooit met het gewaad van het genot!

Ik zou niet graag willen, dat je als vogels werd gevangen in een strik. Ik zou niet graag willen, dat de jeugd aan de hand van de verzoeking als een os naar de slachtbank werd geleid. Laten wij voor iedere hier aanwezige, die aan het begin van zijn leven staat, zo'n gebed opzenden als dat van Eliza.

Geve God, dat zijn ogen mogen worden geopend om de zonde te zien als zonde, en om te zien, dat kwaad nooit goed kan zijn, en een leugen nooit waar kan zijn, en opstand tegen onze God nooit de weg naar het geluk kan zijn!

Wij willen graag, dat de ogen van de mensen worden geopend, zodat zij God zien als de Alomtegenwoordige, die alle dingen gadeslaat. Welk een opening van de ogen zou dit voor velen zijn! Het is een droevig maar waar gezegde, dat God overal kan worden

gezien, maar dat de meeste mensen Hem nergens zien. Werkelijk blind is hij, die Hem niet kan zien, aan wie de zon haar licht te danken heeft. Zolang onze ogen niet worden geopend, staan wij 's morgens op, en vallen wij 's avonds in slaap, terwijl wij God de gehele dag niet hebben gezien, Hoewel Hij ieder ogenblik rondom ons en in ons was.

Wij leven vanaf de eerste dag van januari tot aan de laatste dag van december, en terwijl de Heere nooit ophoudt ons te zien, beginnen wij zelfs niet Hem te zien, voordat Hij, door een wonder van genade, onze ogen opent. Wij wonen in een wondermooie wereld, die de grote Schepper heeft gemaakt, en met het werk van zijn eigen handen heeft vervuld, en- met zijn eigen tegenwoordigheid heeft verheugd, en toch zien wij Hem niet.

Werkelijk, sommigen zijn zo blind, dat zij beweren, dat er geen Schepper is, en dat zij geen enkel bewijs kunnen waarnemen voor het bestaan van een opperwijs en machtig God. Ach, dat de Heere Jezus de ogen van die eigenzinnige blinden wilde openen!

O, dat ook gij, die meer door nalatigheid dan door dwaling bent verblind, ertoe mag worden gebracht om met Hagar uit te roepen: „Gij, o God, ziet mij”; en met Job: "Nu ziet je mijn oog."

Als God in zijn genade de mensen wil overtuigen van zijn eigen Goddelijke tegenwoordigheid, welk een zegen zal dat voor hen zijn, vooral voor de jongeren aan het begin van hun leven! Een helder besef, dat de Heere alles gadeslaat wat wij doen, zal een zeer nuttige bescherming zijn in het uur van de verzoeking. Wanneer wij denken aan het Goddelijk oog, dan zullen wij als Jozef uitroepen: "Hoe zou ik zo'n groot kwaad doen en zondigen tegen God?"

Uzelf te zien is goed, maar God te zien is beter. Laten wij bidden: "O Heere, open de ogen van de jongen, opdat hij je kan zien!"

Wanneer iemand zijn grote vijand en zijn beste Vriend begint te kennen, dan kunnen wij verder bidden: "Heere, open zijn ogen, dat hij de weg der zaligheid, door de van je gegeven Zaligmaker, mag zien."

De Heere Jezus kan slechts worden gezien bij zijn eigen licht. Wij zien naar Hem met een blik, die van Hem afkomstig is. Ik heb menigmaal getracht de zaligheid aan de mensen duidelijk te maken in eenvoudige woorden en beelden, maar er wordt heel wat meer gevraagd dan een verklaring. Het is goed zeer duidelijk te zijn, maar er is meer nodig dan een heldere uiteenzetting. Het doet er niet toe, hoe helder de kaars is: een blinde ziet er volstrekt niet beter door.

Ik bid voortdurend: "Heere, open mijn mond", maar ik begrijp, dat ik ook moet bidden: "Heere, open de ogen van de mensen!" Zolang God de ogen van een mens niet opent, zal hij niet inzien wat geloof betekent, noch wat verzoening betekent, noch wat wedergeboorte betekent. Wat voor iemand, die kan zien, zo helder is als de dag, dat is voor een blinde onzichtbaar. "Geloof, en leef", wat kan duidelijker zijn?

Toch begrijpt niemand het, totdat God genade schenkt om de betekenis ervan te verstaan. Het is onze plicht als predikers, het Evangelie zo duidelijk mogelijk voor te stellen, maar wij kunnen de mensen geen geestelijk begrip geven. Wij verkondigen met de vrijmoedigste en stoutmoedigste bewoordingen: "Geloof in de Heere Jezus Christus, en Je zult behouden worden", maar de mensen vragen als onnozele sukkels: "Wat bedoelt u?"

Wij roepen uit: "Ziet op Jezus, en leeft", maar wanneer onze verklaringen ten einde zijn, dan merken wij, dat zij onze bedoeling verkeerd hebben begrepen, en nog steeds op zichzelf zien, en de Heere Jezus de rug toekeren. Geloven, of vertrouwen, is niet iets geheimzinnigs, maar het allereenvoudigste, en juist om die reden kunnen de mensen niet tot de gedachte worden gebracht, dat wij menen wat wij zeggen, of dat God meent wat Hij zegt.

Wij moeten bidden: "Heere, open hun ogen, opdat zij mogen zien" want zij hebben ogen, maar zien niet, en oren, maar zij horen niet.

Geprezen zij de Heere: hoe heerlijk zien zij op het ogenblik, waarop hun ogen door zijn almachtige aanraking worden geopend! Dan verwonderen zij er zich over, dat zij het tevoren niet zagen, en zij noemen zich duizendmaal dwaas, omdat zij wat zo duidelijk was niet begrepen. Het geloof in de Heere Jezus is het eigenlijke A, B, C van de Goddelijke openbaring, het behoort tot de eerste beginselen en hoofdbestanddelen van de hemelse wetenschap, en wij zijn inderdaad sufferds, als wij het niet aannemen, zoals wij het vinden in het Woord, en het terzijde stellen, doordat wij onszelf in zo'n duidelijke zaak misleiden.

Laat de wonderdadige macht van God eens onze ogen openen, dan zullen wij heel goed zien, maar tot aan die tijd tasten wij op de middag rond naar wat goed voor ons is. Ik hoop, geliefde medechristenen, dat Je bidt, terwijl ik spreek; ik bedoel: bidt voor hen om je heen, en voor alle blinde zielen, die ronddolen te midden van de graven van de aarde: "Heere, open hun ogen, dat zij zien!" Hij, die het oog heeft gemaakt, kan het openen. De zonde kan de geest niet zó verduisteren, of God kan er licht in gieten. Al kunnen wij niet maken, dat de mensen zien, wij kunnen hen in elk geval bij de voornaamste Oogarts brengen, die hun gezicht kan verbeteren.

Wij moeten bidden, dat de ogen van onze vrienden mogen worden geopend om elke soort van geestelijke waarheid te kunnen zien. Deze onze ogen kunnen alleen natuurlijke voorwerpen zien: dat is alles waarvoor zij zijn bedoeld. Wij moeten er zeer dankbaar voor zijn, dat onze ogen zo veel kunnen zien, als zij zien, maar geestelijke dingen kunnen door de ogen van het lichaam niet worden onderscheiden, daar zij slechts voor stoffelijke voorwerpen zijn. De dingen, die tot het geestelijk Koninkrijk behoren, moeten worden waargenomen door ogen van een geestelijk soort, ogen, door de Heere geopend. God moet ons geestelijke zintuigen geven, voordat wij geestelijke dingen kunnen onderscheiden; laat dit nooit worden vergeten.

Onder hen, die hier zitten, zijn er, die geen geestelijke dingen kunnen onderscheiden, want zij bezitten de daarvoor nodige vermogens niet. Vleselijke mannen en vleselijke vrouwen zien alleen maar vleselijke dingen. Het vlees kan de dingen van God niet begrijpen, waarnemen, of onderscheiden. Wij moeten geestelijk worden, en geestelijke vermogens ontvangen, voordat wij geestelijke dingen kunnen waarnemen; in één woord: wij moeten "wedergeboren worden." "De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die van de Geest van God zijn, want zij zijn hem dwaasheid; en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden." Vandaar de noodzaak van het gebed: "Heere, open de ogen van de jongeman, opdat hij mag zien!"

De vurige paarden en wagens bevonden zich reeds rondom Eliza, maar zijn knecht kon er niet één van zien, omdat het *geestelijke* wagens en geestelijke paarden waren - engelen, die behoorden tot het zuiver geestelijk domein, en tot nu toe was de jongeman het geestelijk gebied nog niet binnengegaan, en hij had geen ogen, waarmee hij daarin kon zien.

Toen God hem geestelijke ogen had gegeven, begon voor zijn blik dat vreemde gezicht door te breken - hemels, verheven, ja geestelijk, maar toch zeer wezenlijk; het gezicht, dat zijn ziel deed herleven door de overtuiging, dat de profeet veilig was, daar de dienaren van God als vuurvlammen heen en weer flitsten; en zich als een leger, met paarden en wagens, sterk toonden ter verdediging van de dienaar van de HEERE.

Hoe verrast was hij! Hoe groot zijn verbazing! Hoe gerust zijn gemoed! Hij en zijn meester werden op een verborgen wijze beschermd, buiten alle vrees voor gevaar.

O, mijn hoorders, die nog vreemden bent voor de dingen van God, als de Heere je

ogen direct zou openen, dan zou je werkelijk verbaasd staan. Want tot nu toe hebt je er geen idee van - je kunt er geen idee van hebben - wat het geestelijke leven is, noch wat de geestelijke werkelijkheden moeten zijn. Je kunt er geen enkel zuiver idee van hebben, voordat je door de Heere wordt levend gemaakt. Je spreekt wellicht over geestelijke onderwerpen, en debatteert erover, en denkt, dat je godgeleerden zijt; maar je lijkt op doven, die muziek beoordelen, en op blinden, die schilderijen beschrijven. Je bent zelfs niet bekwaam over de zaak een mening uit te spreken, totdat je een nieuw schepsel bent geworden in Christus Jezus, en opgenomen in de rijen van de geestelijke en hemelse wezens. "Tenzij dat iemand wederom geboren wordt, hij kan het Koninkrijk van God niet zien."

Laat dan vanuit alle verlichte harten het gebed opgaan voor hen, die nog niet wandelen in het licht: "Heere, open de ogen van de jongeman, opdat hij mag zien." _

Wij mogen een spoedig antwoord verwachten. God hoort het gebed. Wie weet, of misschien niet velen, die in dit gebouw zitten, worden verrast door de verborgen aanraking van de onzienlijke Geest, en allen zich plotseling vinden binnengeleid in een nieuwe wereld? Het gebed van Eliza voor deze jongeman, en ons gebed voor anderen, is niet, dat zij iets mogen doen, dat zij in staat zijn te doen; of dat zij gebruik mogen maken van een vermogen, dat zij reeds bezitten, maar dat hun een nieuw gezichtsvermogen mag worden geschonken, en dat een nieuwe natuur in hen mag worden geschapen door een kracht geheel boven en buiten hen. Wij roepen de hulp van God in.

Wij vragen de Heere, een wonder te werken. Wij zouden graag willen, beste vrienden, dat Je ontvangt wat geen opvoeding je ooit kan geven, wat geen promotie aan enige universiteit je ooit kan schenken; wij verlangen, dat je verkrijgt wat geen jaren van ervaring of studie kunnen volbrengen; wij verlangen, dat je mag bezitten wat je je door geen navolging van andere mensen kunt verwerven; wij verlangen, dat je een verandering ondergaat, die alleen de Heere zelf in je kan bewerken. Wij zouden graag willen, dat je vanuit de natuurlijke duisternis overgaat in het wonderbare licht van God, en van een verschrikkelijke blindheid in een helder zien van anders onzichtbare dingen. Legt dat gebed de Heere voor, gij, die vertrouwd bent in de voorhoven van de hemel! Biedt Hem dit gebed aan voor kinderen, en verwanten, en vrienden. Roept uit: "Heere, laten zij het gezicht ontvangen door de genadige werking van de Heilige Geest!"

2. Laten wij in de tweede plaats ONZE REDEN noemen, waarom wij zo'n gebed bidden voor hen in onze omgeving.

Ik kan eerlijk zeggen, dat ik bij deze gelegenheid meer bid dan preek. Terwijl ik hier voor je sta, buig ik mij tevens diep voor de Heere, mijn God, en ik draag sommigen van je op mijn hart, naar wie ik in mijn hart verlang, en over wie ik somber gestemd ben. Ik bid in het verborgen van mijn ziel: "Heere, open zijn ogen, dat hij zie!"

De eerste reden voor ons gebed is, *dat wij zelf ziende gemaakt zijn.*

Als dit wonder van genade niet in ons had plaats gevonden, dan zouden wij aan een gebed voor je niet hebben gedacht, maar nu pleiten wij voor je met ons gehele hart. Eens waren wij, zoals Je nu zijt. Onze ogen waren verblind, zodat wij noch onze vijanden zagen in al hun verschrikking, noch de heerlijkheid van de Heere om ons heen.

Als blinde Simsons werkten wij ons door de afmattende aardse zwoegerij heen, daarbij omringd door onze vijanden. Eindelijk viel er een flauwe lichtglans op ons, als een lichtflits, die ons aan onze zonde ontdekte, en nadat wij aldus verlicht waren,

hadden wij een zware strijd met beproevingen te voeren. Van buiten was er strijd, en van binnen was er vrees. Onze vijanden omringden ons, en wij wisten niet wat wij moesten doen.

Maar de een of andere man Gods bad voor ons, en op zekere dag werden onze ogen naar de bergen gericht, waarvan alle hulp komt voor door verschrikking getroffen mensen. De Heere was daar, hoewel wij Hem niet kenden, maar toch zagen wij naar Hem uit en werden verlicht, en wij stonden niet met een beschaamd aangezicht, want rondom Hem was de berg vol met vurige wagens en paarden. "Want God, die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is degene, die in onze harten gescheneen heeft, om te geven verlichting van de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus."

*"Heer, ik was blind, op je verminkt gelaat
kon ik geen enk'le gratie meer aanschouwen;
nu echter daagt de schoonheid van je aangezicht
voor mij, in stralende verschijning."*

Wat anders dan zo'n hemels gezicht zou al onze schuldige vrees hebben kunnen verdrijven? Wat anders zou ons vrede hebben kunnen geven te midden van de beroering? Wij begrepen helemaal niet, hoe het is gebeurd, en ook kwam de verandering bij ons allen niet op dezelfde wijze tot stand, maar wij kunnen wel allen zeggen: "Eén ding weet ik, dat ik blind was, en nu zie", en daar de gebeden van anderen ons hebben geholpen, behoren wij met dubbele ernst en hoop verder te gaan met het pleiten voor hen, die nog steeds de heerlijke openbaring moeten missen. "Heere, open de ogen van de jongeman, opdat hij mag zien!"

Wij doen een beroep op de Heere om deze tweede reden, *dat de mensen alléén door zijn macht ziende gemaakt kunnen worden.*

Dit hebben wij bij eigen ervaring ondervonden. Tevergeefs worstelden wij om de redding-door-God te aanschouwen; tevergeefs zochten wij de hulp van Godvrezende mensen; er kwam geen gezichtsvermogen in onze ziel, en de ogen van ons verstand werden niet verlicht, totdat de Heere zelf onze ogen waste in de wateren, die zachtens gaan. Tóen begonnen wij te zien, en dit ontdekken wij ook, wanneer wij anderen tot het licht trachten te brengen. Wij spreken tot hen van de heerlijkheden, die wijzelf aanschouwen, en maken hun de waarheid van God bekend, maar wij kunnen niet maken, dat zij zien. Een geestelijk gezichtsvermogen te schenken is een even groot wonder als een wereld scheppen, en vereist hetzelfde almachtige fiat.!)

Slechts Hij, die het oog heeft geschapen, kan dit tweede gezichtsvermogen geven. "Sinds de wereld begon, is het niet gehoord, dat iemand de ogen van een blindgeborene geopend heeft."

Welk een dwaasheid is het dan, de nog grotere taak te beproeven om aan het hart het gezicht te schenken! Hoe ijdel is de grootspraak van hen, die het eigen voorrecht van God schenden, en zich inbeelden, dat menselijke verordeningen en gebruiken blinde ogen kunnen openen! Geliefden, laten wij, nadat wij ons best hebben gedaan om aan de mensen de heerlijkheid van het Evangelie te doen zien, altijd terugvallen op de God van het Evangelie, en Hem smeken zijn eigen gezegende werk te verrichten.

*"Hij komt van 't dikste vlies van 't kwaad
het geest'lijk oog ontdoen;
en op der blinden ogen giet
Hij daarna hemels licht."*

Tracht niet je vetkaarsen omhoog te houden en zo de vurige wagens in het licht te stellen, en pronkt niet met je ijdele filosofie, alsof die de duisternis van de ziel zou kunnen opklaren. Laat voor God ruimte over om te werken, en bij de aanraking met zijn vinger, in antwoord op de gebeden van zijn volk, zal in een ogenblik het wonderwerk worden voltooid.

Zeer dringend bidden wij, wanneer wij zien, dat de mensen zoekende zijn. De uitroep: "Wat moeten wij doen?" brengt ons op de knieën, want wij weten, dat wat noodzakelijk is, niet iets is, dat moet worden gedaan, maar iets, dat moet worden gezien. En wij voelen ons ervan overtuigd, dat de Heere, die het verlangen in het hart van de zoekers wakker riep, zeer zeker ook hun ogen zal openen om zijn heerlijkheid te aanschouwen. Het feit, dat wij ons gedrongen voelen om voor hen te bidden, is op zichzelf al een teken voor ons, dat weldra de schellen van hun ogen zullen vallen. En doordat zij de heerlijkheid en de genoegzaamheid zien van de voorzorgsmaatregelen, die God heeft getroffen voor wie op Hem vertrouwen, zal de Naam van de Heere op het hoogst verheerlijkt worden. Daarom spreken wij met grote verwachting ons gebed uit: "Heere, open hun ogen, opdat zij mogen zien!"

Nog een reden voor dit gebed is: *je beseft je eigen blindheid niet.*

Je vertrouwt bij uzelf, dat je alles wat je moet zien, ook goed genoeg kunt zien. Die jongeman, aan wie ik thans denk, heeft er geen enkel idee van, dat zijn ogen stekeblind zijn voor eeuwige dingen. Hij houdt zichzelf voor een scherpzinnige en knappe kerel, en ik ontken niet, dat hij dat op zijn manier ook is. Ik ben er blij om, dat hij zulke voortreffelijke mogelijkheden voor zijn leven heeft. God zegene hem, en moge hij voorspoedig zijn in zijn zaken, en in de onderneming, waaraan hij zo juist is begonnen!

Moge de goede Heere met hem zijn in de zaak, waarop hij zijn hart heeft gezet! Maar toch, beste vriend, ben ik nogal bang voor je bekwaamheid, en ik schrik wat terug voor die scherpzinnigheid van je, omdat ik scherpzinnige mensen zichzelf heb zien verwonden, en ik heb mensen, die op zichzelf vertrouwen, nare fouten zien maken. Er kan iets ten gunste van zelfvertrouwen worden gezegd, wanneer het op zijn plaats is, maar zelfingenomenheid is een bewijs van innerlijke zwakheid, en zij is de voorbode van een mislukking. Als je je verlaat op een menselijke arm, dan vertrouwt je op zijn allerbest op een gebroken rietstaf. Je hebt een kracht nodig boven die van uzelf, om de zedelijke en geestelijke strijd van het leven te voeren. Je zelfvertrouwen is in dit opzicht een brok ongegronde zelfingenomenheid.

Denk je niet aan iemand, van wie wij in ditzelfde boek Koningen lezen, dat hij, toen hij van tevoren werd gewaarschuwd voor wat hij toch doen zou, met verbazing uitriep: "Wat is je knecht, die een hond is, dat hij deze grote zaak doen zou?" Hazaël kon zich niet indenken, dat hij tot zulke misdaden in staat zou zijn, en toch had hij nauwelijks daartoe de gelegenheid, of hij viel tot aan zijn hals in het kwaad. Hij was genoeg hond, om wreed te zijn, omdat hij hond genoeg was om zichzelf te vleien. Je gelooft niet, jongeman, dat je ooit oneerlijk zult zijn, en toch zal dat beetje gokkende speculatie van je ertoe leiden. Je kunt je niet indenken, dat je ooit goddeloos zult zijn, en toch ben je zelfs nu al bezig de goede, oude paden van je thuis te verlaten, en te spotten met de heilige dingen, wanneer je in een zeker gezelschap verkeert.

Zij, die op zichzelf vertrouwen, zijn bezig brandstof te verzamelen voor een groot zondevuur. De hoogmoed, die zichzelf verheft, zal zichzelf neerwerpen. Omdat de knappe jonge kerel niet weet, hoe blind hij is, daarom betreuren wij zijn blindheid, en zijn wij te ernstiger bezig hem tot Jezus te brengen, opdat hij zijn gezichtsvermogen mag ontvangen. "Heere, open zijn ogen, opdat hij mag zien!"

Verder bidden wij dit gebed, *omdat wij reden hebben om te vrezen, dat je wordt omringd door hen, die je op een dwaalspoor willen brengen.*

Wij kennen de jongen goed. Hij is onlangs naar Londen gekomen, vanuit dat eenvoudige, ordelijke plattelandsgezin, en hij heeft geen begrip van de strikken, die hem door vogelvangsters, mannelijke en vrouwelijke, gespannen zullen worden.

O die geen ervaring hebt, en een gering onderscheidingsvermogen, luister naar de waarschuwend stem! Satan is omgeven door sluwe dienaren, die met dubbele vlijt jacht maken op je kostbaar leven. Onze Heere Jezus is omringd door dienaren, die al te vaak sluimeren, maar de dienaren van de duivel zijn niet lui in hun vreselijk bedrijf. Je zult ontdekken, dat zij op je loeren in de straten buiten, en zich om je verdringen in de hopen van vermaak binnen. Zij zijn overal en zij laten niets onbeproefd, om de onvoorzichtigen in de val te lokken. Wat gebeurt er, als deze blinde jongeman in het midden van al deze bloedzuigers terecht komt? Zij zullen hem verslinden, als zij kunnen. Wat gebeurt er, als hij aan hen wordt overgelaten om hun slachtoffer te zijn? Het staat gelijk met het overleveren van een schaap aan een troep wolven. "Heere, open de ogen van de jongeman, opdat hij mag zien!"

Wij bidden dit gebed voor sommigen van je, *omdat je op het punt staat heen te gaan van hen, die tot nu toe over je hebben gewaakt, en dat is een gevaarlijke verandering voor je.* Je moeder - ach, wij kunnen nooit zeggen welk een zegen een Godvrezende moeder voor een jongeman is - je moeder neemt met grote bezorgdheid afscheid van je. Zult je ooit haar teergevoelige woorden vergeten? Onze vaders zijn allen heel goed - God zegene hen! - en de godsdienstige invloed en de ernstige gebeden van een vader zijn van onschatbare waarde voor zijn kinderen. Maar de moeders zijn meestal twee van hen waard, wat de zedelijke vorming en de godsdienstige leiding van hun zoons en dochters betreft.

Goed, ik zeg, dat je weldra de heilige invloed van je moeder, en de remmende waarschuwingen van je vader zult missen. Je zult nu niemand meer hebben, die je ertoe aanmoedigt de rechte weg te bewandelen. Je zult de aangename kus van je zuster, en de liefelijke overredingen van je grootmoeder ontberen. Je gaat vanuit de broeikas de nachtvorst in. Wij mogen voor je wel bidden, dat je je ogen goed mag open hebben, om je weg te zien, en uit te kijken, voordat je springt. De jongen moet nu alléén zijn weg gaan: "Heere, open zijn ogen, opdat hij mag zien!" Als hij niet uitkijkt, voordat hij springt, dan zal hij spoedig in de sloot liggen, en wie zal er hem dan uittrekken?

Nogmaals, wij bidden dit gebed met te meer blijdschap, *omdat je zo veel goed zult doen, als je ogen worden geopend.*

Wat kan een blinde man doen in een wereld als deze? Hij kan andere reizigers niet helpen, omdat hij voor zichzelf hulp moet zoeken. Je wilt liever geven dan nemen, nietwaar? Sommigen hier hebben grote bekwaamheden, en ik zou graag willen, dat zij die goed gebruikten. Ik ben ervan overtuigd, dat ik spreek tot jonge mensen, die God ertoe heeft bestemd om voor hun tijd van groot nut te zijn. Die jongeman ginds weet nog niet wat in hem aanwezig is. Hij speelt met zichzelf; hij maakt zich belachelijk; hij werpt zijn parelen voor de zwijnen; hij verspilt zijn kracht. Als de Heere zijn ogen opende, dan zou hij zien wat hij bezig is te doen. Welk een man zou hij zijn, als het tussen God en hem maar in orde was! Denk aan Saulus van Tarsen, hoe hij de Kerk van Christus heeft benauwd, maar toen de schellen van zijn ogen vielen, had God geen beter dienaar onder de hemel dan die eens zo woedende vervolger. Met beide handen

bouwde hij ijverig de Kerk op, die hij eenmaal met alle kracht trachtte af te breken. "Hetgeen dat er geweest is, hetzelfde zal er zijn." bidt daarom, o mijn broeders voor onze jonge mensen, die hebben gezondigd, dat zij mogen vernieuwd worden, en voor hen, die nog steeds onwetend zijn, dat zij verlicht mogen worden; want de zaak van God heeft hen nodig, en in hen zal de Kerk haar kampvechters vinden! Wij weten weinig van de rijkdom aan troost, die voor de gelovigen in één jong leven kan liggen. Wij behoren voorzeker onze gebeden op te hopen, en onze voorspraak te doen opvlammen als een grote vuurbaak voor de opkomende jeugd van deze tijd.

Er is nóg een reden, ontleend aan de andere zijde van de zaak. *Wij moeten voor de blinde bidden, omdat hij wellicht vreselijke zonden zal begaan, als hij niet spoedig wordt ziende gemaakt.*

Hoe vatbaar voor kwaad doen is iemand, die is verblind door onkunde, door hartstocht, door eerezucht, of door een andere vorm van zonde! Wie kent de mogelijkheden tot het kwade, die binnen in een enkele ziel verborgen liggen? Die eens zo verlichte geest, Satan, toen hij er voor het eerst aan dacht tegen de God van de hemel in opstand te komen - het was, misschien een enkele, ogenblikkelijke flits van een opstandige gedachte, maar hij was lang tevoren een hoogmoedige tegenstander van zijn Maker geworden, en de draak had met zijn staart een derde deel van de sterren van de hemel meegesleurd om ze uit te blussen in de eeuwige nacht van eindeloze goddeloosheid.

Toen kwam hij naar deze aarde, en bezoedelde het Paradijs, en lokte onze eerste ouders uit hun gelukkige onschuld, zodat zij de voorouders werden van een ongelukkig geslacht, dat tot aan zijn lippen in de zonde wegzonk. Die éne slechte gedachte, o, hoe zwanger was zij van ontelbare zonden! Zo is het ook bij onszelf.

Een jongen, de trots van zijn moeder, in wie zij de toekomstige eer van het gezin ziet, mag voor een poos alles schijnen te zijn wat de liefde kan hopen, maar hij valt in de handen van één van de verleiders tot ongeloof, die zo overvloedig aanwezig zijn in deze grote stad. Men leert hem met de godsvrucht van zijn moeder te spotten, en weldra werpt hij de banden van de God van zijn vader van zich af. Hij vergeet de heiligheid van de heilige dag van God, en keert zich af van het huis des gebeds, en daarna leert hij de weg kennen naar de huizen van vreemde vrouwen, en naar het paleis van de sterke drank, en hij stort zich van de ene zonde in de andere, totdat hij zelf de leidsman van anderen wordt naar de afgrond.

Die jongen, die gewoon was te knielen aan de schoot van zijn moeder, en zijn kinderlijk gebed opzeide, en dan opstond, en zong van Jezus en zijn liefde, werd liefkozend beschouwd als één, die Jezus zou eren in zijn leven. Maar zie hem nu: hij wankelt na middernacht naar huis, terwijl hij vloeken uitbraakt! Hij is walgelijk naar zielen lichaam beide, en zij, die het meeste van hem hielden, zijn het meest bedroefd, als zij hem zien.

Beste vrienden, als wij onze kinderen, of onze vrienden, niet in deze buitensporige uitpattingen willen zien terecht komen, en zien wegzinken in deze overvloed van slechtheid, laten wij dan in ons zielsverdriet God direct voor hen bidden. O, dat het licht onmiddellijk in hun ziel mocht doordringen! *Heere, open hun ogen, dat zij mogen zien! Heere, maak, dat wij beginnen terug te keren van de beginselen van de zonde, die zijn als het losbreken van watervloeden! O Zaligmaker, blus in hen de sprankel van het kwaad, voordat die tot een vuur wordt, en verder woedt tot een grote brand!*

3. Ik moet nu besluiten met te vermelden wat ONZE HOOP is omtrent de mensen,

wanneer wij dit gebed voor hen bidden, zoals ik dat steeds dóór heb gedaan: "Heere, open de ogen van de jongeman, opdat hij mag zien!" Wat is dienaangaande onze hoop? Wat zullen zij zien, als de hemelse ogenzalf wordt aangewend?

Eliza heeft ongetwijfeld aangevoeld, dat het antwoord op zijn gebed precies zou zijn wat het werkelijk was. "De Heere opende de ogen van de jongen, dat hij zag; en zie, de berg was vol vurige paarden en wagens rondom Eliza."

Wij willen graag, dat de ogen van de mensen worden geopend, opdat zij in de eerste plaats mogen weten, dat er werkelijk geestelijke strijdkrachten bestaan. De dingen, die wij zien, zijn niet de enige werkelijke dingen, en zelfs niet de meest werkelijke dingen. De dingen, die men ziet, zijn tijdelijk; zij zijn in werkelijkheid slechts schaduwen van het ongeziene.

De wezenlijke werkelijkheden worden door deze armelijke ogen niet gezien: het wezen wordt slechts door ons ware zelf waargenomen. Al het zichtbare is louter schaduw, het beeld zelf van de dingen ligt buiten de grens van ons gezichtsvermogen. Het geloof leert ons te geloven in het bestaan van de heerlijkste van alle geesten, de grote God, in wie wij leven, ons bewegen, en zijn. Het geloof openbaart aan het hart het bestaan van die Goddelijke en eeuwig-aanbiddelijke Persoon, de Heere Jezus Christus, die op dit ogenblik met zijn Kerk is, en met haar zal blijven tot aan het einde van de wereld. Het geloof leert ons ook het bestaan, en de macht, en de tegenwoordigheid kennen van de Heilige Geest, die bij de gelovigen woont, en in hen het eeuwig voornemen van God in hun heiligmaking ten uitvoer brengt. Geen kennis is verhevener dan het kennen van de Drie-eenheid in de Eenheid: *Vader, Zoon, en Heilige Geest, één HEERE.*

Wanneer wij gaan beseffen, dat de Heere God de bron is van alle dingen; dat God ons heeft gemaakt, en niet wij onszelf; en dat alle dingen tot aanzijn komen door zijn soevereine wil en macht; dan komen wij ertoe om zijn tegenwoordigheid te erkennen, zijn wil te raadplegen, en op zijn macht te leunen. God wordt een werkelijkheid in ons denken en in ons begrip. Omdat Hij, die wij niet kunnen zien, niettemin alle dingen draagt, die er zijn, daarom beseffen wij, dat het onzichtbare de grondslag is van alle dingen.

O, dat wij de geest van de mensen uit die versleten sleur van de zichtbare dingen konden halen, uit die nauwe grenzen van ruimte, en tijd, en zien, en handelen! O, dat zij korfdan opstijgen tot in het gebied, waar de wazige vermogens, die door zo'n kleine cirkel worden begrensd, plaats moeten geven aan waarnemingen, die het oneindige, het eeuwige, het ware, het Goddelijke leren verstaan!

O, dat de menselijke geest, die naar het beeld van God werd gemaakt, zich thuis kon vinden bij God, van wie hij een kind mag worden door een tweede geboorte uit het levende en onvergankelijke zaad, door het Woord van God, dat eeuwig leeft en blijft! Waarlijk als wij open ogen ontvangen, dan zullen wij beginnen te erkennen, dat God groter is dan deze wereld, en alle werelden, en dan zullen de machtige waarheden, die betrekking hebben op zijn weg van barmhartigheid in Christus Jezus, de ziel veredelen. Dan zullen wij echte kameraden worden van de stralende boden van God, die af en aan snellen, en dé bevelen van de Allerhoogste volbrengen.

Dat er duivelen zijn - ik geloof niet, dat een christen dat ooit zal betwijfelen, want op bepaalde tijden zijn wij ons danig bewust geweest van een bijzonder vreselijk wezen, waarmee onze ziel een bange worsteling heeft doorgemaakt. In die vreselijke strijd hebben wij het zwaar te verduren gehad; onze wapenrusting is gehavend; onze troost is zwaar gewond; en onze moed danig toegetakeld. Wij zijn op het nippertje gered. Wij wisten nauwelijks, hoe wij het zouden kunnen volhouden, zó hevig werden wij door tegennatuurlijke verzoeking en door niets minder dan duivelse inblazingen

aangevochten.

Daarna heeft deze grote vijand, terechtgewezen door de Heere, plotseling de vlucht genomen, en engelen zijn gekomen om ons nieuwe vreugden te bezorgen, en vruchten van vertroosting, vers van de boom des levens. Toen hebben wij ons verheugd in de gemeenschap met onzichtbare boden van God, die onze wonden schenen te verbinden, en ons weer op de goede weg te brengen, en van vrede te fluisteren. Kwam er niet een engel om onze Heere in Gethsémané te versterken? Hebben wij niet, naar onze mate, van een soortgelijk bezoek genoten?

Het is iets machtigs, de legerscharen van God ons te zien dienen, en te weten, dat schitterende konvooien van deze stralende geesten ons ten laatste zullen komen begroeten. Het is een groot gewin, als onze ogen zijn geopend, om te zien, dat de goedheid en de weldadigheid van de Heere ons volgen al de dagen van ons leven, en dat wij, zelfs hier al, voor eeuwig in het huis van de Heere wonen. Open je ogen voor geestelijke dingen, en je wordt direct bemoedigd. Het tegenwoordige is smartelijk, zolang je slechts het zichtbare kent, maar de woestijn zal bloeien als een roos, wanneer je het onzichtbare ziet. Werp je buiten dit enge gebied, en aanschouw het oneindige, dan zullen bronnen van vreugde overal om je heen ontspringen. De armoede wordt te midden van zulke rijkdommen vergeten, en zelfs pijn en ziekte hebben hun angel verloren.

Toen zijn ogen werden geopend, zag de jonge dienaar van Eliza vervolgens, dat het volk van God veilig was. Hij bespeurde, dat er tenslotte meer mét Eliza waren, dan er mogelijk tégen hem konden zijn, en hij voelde zichzelf als de dienaar van de dienaar van God veilig. Zo geloofde hij in de God van zijn meester, en vond hij een schuilplaats voor zijn eigen vrees. De aanvallers waren vlees en bloed, maar de beschermers waren van vuur, en zo waren zij in staat de tegenstanders direct te verteren. Hij zag, en hij zag het met zoveel vreugde, dat de vurige paarden van God, en de vurige wagens, beter opgewassen waren tegen alle strijdkrachten van het kwaad. Ik bid, dat de ogen van alle christenen hier zó worden geopend, dat zij er nooit aan zullen twijfelen, dat de machten aan de zijde van de waarheid, en de gerechtigheid, en God tenslotte machtiger zijn dan de legerscharen van het kwaad.

Het is mogelijk, dat je leeft te midden van hen, die spotten met je geloof, en alles verachten wat Je voor dierbaar houdt. Het schijnt inderdaad, dat iedereen, waarheen je je ook wendt, op deze dag van vertwijfeling tegen je is. Ik geloof, dat ik je met David hoor uitroepen: "Mijn ziel is in het midden van de leeuwen; ik lig onder stokebranden, mensenkinderen, wier tanden spiesen en pijlen zijn, en hun tong een scherp zwaard."

Houd moed, mijn kameraad, God is je nabij! Zijn engelen houden goed de wacht over u! Wij zijn niet alléén, want de Vader is met ons. O, dat onze ogen zó geopend mogen zijn, dat wij zien, dat zij, die mét ons zijn, méér zijn, dan allen, die tégen ons zijn! Inderdaad: "Zo God voor ons is, wie kan tegen ons zijn?" Laat vrees ons vreemd zijn. Laten wij in heilig vertrouwen "standvastig zijn, onbeweeglijk, altijd overvloedig in het werk van de Heere." Twijfel nooit aan de uiteindelijke afloop! Is God zelf je Schild en je Loon, zeer groot? Wat kan dan een mens je doen?

Misschien kunnen sommigen van je, tot wie ik nu spreek, binnen een maand in zo'n hevig gevecht gewikkeld zijn, dat je er bijna toe gebracht zou worden je wapens in uiterste wanhoop neer te werpen, zeggende: "Hoe kan ik tegen zovelen stand houden - ik, die zo zwak ben?"

Ik smee je, denk aan deze waarschuwing. Heb ik het je niet gezegd? Ik zou je willen smeken: toon je een man. Schort de lendenen op van je verstand; wees nuchter, en hoop tot het einde, want als de Heere je ogen heeft geopend, dan zult je bespeuren, dat je aan de winnende hand zijt; en dat Hij spoedig zal komen, die zijn vijanden op het

kinnebakken zal slaan. Als je aan de kant van God en van zijn waarheid staat; als je het goede doet; als je gelooft in de Heere Jezus; als je je toevertrouwt aan de bewaring door de hand, die met nagels werd doorboord; - dan mogen hemel en aarde voorbij gaan, maar de Heere kan je nooit verlaten. De hemelen mogen worden opgerold als een verschrompelde perkamenten rol, en alle dingen, die worden gezien, mogen versmelten; als fundamentloze gebouwen van een visioen mogen aarde en zee verdwijnen; maar een gelovige ziel moet leven en triomferen, en op een troon worden verheven met Christus, want Hij heeft gezegd: "Omdat Ik leef, zult ook Je leven." Houd vast aan je rechtschapenheid. Geloof de waarheid van God, zelfs tot het einde, want de Heere Jezus zal je niet teleurstellen, noch ontmoedigd worden, totdat al zijn vijanden onder zijn voeten zijn gelegd.

Als je ogen worden geopend, dan zult je weten, dat de heiligen door de Heere worden geëerd. Zie, Hij zendt zijn escadrons uit om voor één van hen een lijfwacht te zijn; zou je zulke eerbewijzen niet wensen? Zie hier het geheim van de rust, die blijft bij de man van God: zoals hij een spijs heeft om te eten, die de mensen niet kennen, zo heeft hij ook een gezelschap, dat de mensen niet kunnen zien. Hij woont als een vorst in het midden van een kamp, en hij slaapt veilig. Het geloof maakt het verschil uit tussen de rustige profeet en zijn geschrokken knecht.

O, dat je wilde geloven in de Heere Jezus Christus, en zo deel hebben aan zijn vrede! Moge dit de dag met een rode letter zijn, waarop je ogen zullen worden geopend om geestelijke dingen te zien, dan zult je een geestelijk leven leiden! Daarom heb ik gebeden.

Laten wij allen daarvoor een ogenblik in stilte bidden.

(Hier volgde een tussenpoos van stilte, en daarna sprak de prediker in gebed)

"Heere, ik bid U, open de ogen van de jongen, dat hij zie; ja, Heere, open de ogen van alle blinden onder ons, om Jezus' wil! Amen."

1) D.w.z.: "Het geschiede." (Ven.) 178

12. Een beroep op kinderen van Godvrezende ouders

"Mijn zoon, bewaar het gebod van uw vader, en verlaat de wet van uw moeder niet; bind ze steeds aan uw hart, hecht ze aan uw hals; als ge wandelt, zal dat u geleiden, als gij neerlig, zal het over u de wacht houden, als ge wakker wordt, zal het met u spreken." - Spreuken. 6:20-23.

Je hebt hier voor je het advies van koning Salomo, die terecht als één van de wijste mensen wordt beschouwd; en hij, die de zoon van David, de koning van Israël, zou kunnen overtreffen, die moet inderdaad en waarlijk wijs zijn. Het is de moeite waard, te luisteren naar wat Salomo heeft te zeggen. Het moet voor het verstandigste jongmens goed zijn te luisteren, en zorgvuldig te luisteren, naar wat zo'n ervaren man als Salomo tot jonge mensen heeft te zeggen. Maar ik moet je eraan herinneren, dat méér dan Salomo hier is, want de Geest van God heeft de Spreuken ingegeven. Zij zijn niet slechts edelstenen uit aardse mijnen, maar zij zijn ook kostbare schatten van de hemelse heuvels, zodat het advies, dat wij hier hebben, niet slechts de raad is van een wijs man, maar het advies van de vleesgeworden Wijsheid, die vanuit het Woord van God tot ons spreekt. Zou je kinderen van die Wijsheid willen worden? Komt dan aan de voeten van Salomo zitten. Zou je geestelijk wijs willen worden? Komt dan horen naar wat de Geest van God heeft te zeggen door de mond van de wijze man.

Bij de overdenking van dit onderwerp ga ik je

1. allereerst aantonen, dat de ware godsvrucht, waarvan de wijze man hier spreekt, velen van ons ten deel valt, doordat zij ons door het voorbeeld van onze ouders wordt aangeprezen: "Mijn zoon, bewaar het gebod van uw vader, en verlaat de wet van uw moeder niet; bind ze steeds aan uw hart, en hecht ze aan uw hals."
2. Maar daaraan wordt toegevoegd, dat de ware godsvrucht ons ten deel valt, als zij ons ook wordt aangeprezen door haar toepassing in de praktijk, door haar weldadige invloed op ons leven: "Als ge wandelt, zal dat u geleiden; als ge neerligt, zal het over u de wacht houden; als ge wakker wordt, zal het met u spreken. Want het gebod is een lamp, en de Wet is een licht; en de bestraffingen van de tucht zijn de weg van het leven."

1. Welnu, in de eerste plaats wil ik je aantonen, **DAT DE WARE GODSVRUCHT ONS TEN DEEL VALT, DOORDAT ZIJ ONS DOOR HET VOORBEELD VAN ONZE OUDERS WORDT AANGEPREZEN.**

Jammer genoeg is dat niet bij je allen het geval. Er zijn sommigen, die in hun kinderjaren een slecht voorbeeld hebben gehad, en die van hun ouders nooit iets goeds hebben geleerd. Ik aanbid de vrijmacht van de Goddelijke genade, dat er vanavond velen onder ons zijn, die da eersten zijn in hun familie, die ooit belijdenis hebben gedaan van het geloof in Christus. Zij werden geboren en grootgebracht te midden van alles, dat tegen de godsvrucht was gekant, en toch zijn zij hier, zelf kunnen zij nauwelijks vertellen hoe, uit de wereld geleid, zoals Abraham uit Ur der Chaldeeën werd geleid. De Heere heeft in zijn genade er één opgenomen uit een stad, en twee uit een geslacht, en hen naar Sion gebracht. Gij, beste vrienden, hebt een bijzondere reden tot dankbaarheid, maar die moet in je dagboek worden aangetekend, opdat je kinderen niet aan dezelfde nadelen worden blootgesteld, die gijzelf hebt ondervonden. Daar de Heere je in liefde heeft aangezien, laat daarom je gezin heilig zijn voor de Heere, en brengt je kinderen op zo'n wijze groot, dat zij alle voordelen genieten, die een

godsdienstige opvoeding kan geven, en alle gelegenheden om de levende God te dienen.

Maar er zijn ook velen onder ons, ik neem aan het grootste gedeelte van hen, die hier vergaderd zijn, die het buitengewoon grote voorrecht van een Godvrezende opvoeding hebben genoten. Welnu, naar mijn mening schijnt mij de ervaring van een vader het beste bewijs, dat een jongeman voor de waarheid van iets kan hebben. Mijn vader zou nergens en tegen niemand iets zeggen, dat leugenachtig was, maar ik ben er zeker van, dat hij het zeker niet tegen zijn zoon zou zeggen. En als hij, na vijftig jaar God te hebben gediend, had ontdekt, dat de godsdienst een vergissing was, dan ben ik er zeker van, dat hij, zelfs als hij niet de moed had om het aan iedereen mee te delen, toch mij in het oor zou hebben gefluisterd: "Mijn zoon, ik heb je bedrogen. Ik heb mij vergist, en dat heb ik ontdekt."

Maar toen ik onlangs de oude man bezocht, had hij mij zo'n mededeling niet te doen. Ons gesprek ging over de trouw van God, en hij vond het heerlijk om te vertellen van de trouw van God jegens hem en jegens zijn vader, mijn dierbare grootvader, die nu naar boven is gegaan. Hoe dikwijls hebben zij mij verteld, dat zij in een lang leven van toetsen en beproeven van de beloften, zij die alle waar hebben bevonden, en zij konden zeggen met de woorden van het lied:

*"'t Is de godsvrucht, die kan geven
't zoetst genot, terwijl wij leven;
godsvrucht moet ons doen verwerven
sterke troost, wanneer wij sterven."*

Wat mijzelf betreft, als ik had ontdekt, dat ik me had vergist, dan zou ik niet zo dwaas zijn geweest om mij erover te verheugen, dat mijn zoons dezelfde weg in het leven volgden, en zich met al hun kracht toeleghden op de prediking van dezelfde waarheid, die ik met vreugde verkondig. Beste zoon, als je een Godvrezende vader hebt, geloof dan, dat de godsdienst, waarop hij zijn vertrouwen heeft gesteld, wáár is. Hij zegt je, dat het zo is; hij is in elk geval een oprecht en eerlijk getuige voor u; daarom smeed ik je, verlaat de God van je vader niet.

Verder geloof ik, dat één van de teerste banden, die ooit een man of vrouw kunnen binden, de liefde van een moeder is. Velen zouden zich misschien losrukken van de wet van de vader, maar de liefde van de moeder - wie onder ons kan zich daarvan losrukken? Daarom is vervolgens de liefde van een moeder het beste van de bewijzen. Je herinnert je, hoe zij voor je bad. Onder je vroegste herinneringen behoort deze, dat zij je tussen haar knieën nam, en je leerde zeggen:

*"Lieve Jezus, mild en teer,
zie op mij, klein kindje, neer."*

Misschien hebt je getracht om niet te geloven, maar het vaste geloof van je moeder verhindert dat. Ik heb van iemand gehoord, die zei, dat hij gemakkelijk een ongelovige had kunnen worden, als leven en dood van zijn moeder er niet mee was gemoeid geweest. Ja, dit zijn krachtige argumenten om tegen in te gaan, en ik vertrouw, dat Je er niet aan voorbij zult gaan. Je herinnert je nog goed haar kalm geduld in het gezin, wanneer er veel was, dat haar onrustig had kunnen maken.

Je herinnert je haar zachtmoedigheid jegens je, wanneer je op het punt stond wat losbandig te worden. Je ben je misschien nauwelijks bewust, welk een diep leed je haar hebt aangedaan, hoe zij haar nachten slapeloos heeft doorgebracht, omdat haar jongen de God van zijn moeder niet liefhad. Bij de liefde, die je haar toedraagt, beveel ik u: als je enige indrukken hebt ontvangen, die goed zijn, koester die, en werp ze niet

terzijde. Of als je zulke indrukken niet hebt ontvangen, laat dan in elk geval de oprechtheid van je moeder, voor wie het onmogelijk was ontrouw te zijn - laat de diepe genegenheid van je moeder, die je niet kon en niet wilde bedriegen met een leugen - je ervan overtuigen, dat er waarheid ligt in deze godsdienst, die misschien sommigen van je kameraden thans proberen je te leren bespotten. "Mijn zoon, bewaar het gebod van uw vader, en verlaat de wet van je moeder niet."

Ik geloof, dat zowel voor elke jongeman, als voor elke jonge vrouw, die een Godvrezende vader en moeder hebben gehad, de beste levenswijze, die zij voor zichzelf kunnen afbakenen, deze is: de weg te volgen, waarop de beginselen van hun vader en moeder hen leiden. Natuurlijk, wij zijn de oude mensen ver vooruit, nietwaar?

De jonge mensen zijn verbazend schrander en verstandig, en de oude mensen komen een heel stuk achter hen aan.

Ja, ja; dat is de manier, waarop wij spreken, voordat onze baard is gegroeid. Het is mogelijk, dat wij, wanneer wij meer verstand hebben, ons dat niet meer zo inbeelden. Ik, die niet erg oud ben, en die mijzelf ook niet jong meer durf te noemen, waag het in elk geval om te zeggen, dat ik voor mij niets zo zeer verlang, als de tradities van mijn familie verder te zetten. Ik wens geen andere koers te volgen dan die evenwijdig loopt met die van hen, die mij zijn voorgegaan.

En ik geloof, beste vrienden, die het heilig en gelukkig leven van christen-voorouders hebt aanschouwd, dat Je er verstandig aan zult doen, een flinke poos stil te staan, voordat ge, hetzij naar rechts, hetzij naar links, begint af te wijken van de weg van die Godvruchtigen. Ik geloof niet, dat hij, die begint met de idee om alles omver te werpen, alles wat bij zijn Godvrezende familie behoorde overboord te gooien, het leven begint op een manier, die God graag wil zegenen, en waarvan hij zelf op de lange duur zal oordelen, dat die verstandig is.

Ik streef niet naar het bezit van familiestukken van goud of zilver, maar al zou ik duizend doden sterven, nooit kan ik de God van mijn vader, de God van mijn grootvader, en de God van zijn vader, en de God van diens vader loslaten. Ik moet het ervoor houden, dat dit mijn voornaamste bezit is, en ik bid jonge mannen en vrouwen er ook zo over te denken. Bezoedelt niet de heerlijke tradities van edele levens, die je zijn overgeleverd. Maakt het schild van uw vader niet te schande, bevlekt de familiewapens van je voorouders niet door welke zonden en overtredingen ook van je kant. God helpe je in te zien, dat de beste manier om een edel leven te leiden, deze is, dat Je doet zoals zij deden, die je in de vreze Gods hebben opgevoed!

Salomo beveelt ons twee dingen te doen met de lessen, die wij van onze ouders hebben geleerd. Eerst zegt hij: "Bind ze steeds aan je hart", want zij zijn een liefdevolle afhankelijkheid waard. Toon, dat je deze dingen liefhebt, door ze aan je hart te binden. Het hart is het uitgangspunt van het leven; laat de godsvrucht daar haar plaats hebben, heb de dingen van God lief. Als wij jonge mannen en vrouwen konden nemen, en hen ogenschijnlijk godsdienstig maken, zonder een werkelijk liefdevolle godsvrucht, dan zou dat alleen betekenen, dat wij huichelaars van hen maken, en dat is niet wat wij verlangen.

Wij willen je niet laten zeggen, dat je gelooft wat je niet gelooft, of dat je je verheugt in iets, waarin je je niet verheugt. Maar ons gebed - en ach, mag het ook je gebed zijn! - is, dat je mag worden geholpen deze dingen aan je hart te binden. Zij zijn waard ervoor te leven, zij zijn waard ervoor te sterven, zij zijn meer waard dan de rest van de hele wereld, die onsterfelijke beginselen van het Goddelijk leven, dat verder komt uit de dood van Christus. "Bind ze steeds aan je hart."

En omdat hij niet zou willen, dat wij deze dingen geheim houden, alsof wij er ons voor schaamden, daarom voegt Salomo eraan toe: "hecht ze aan je hals", want zij zijn het waard om er moedig voor uit te komen. Hebt je ooit de burgemeester zijn ambtsketen zien dragen? Hij schaamt er zich in het geheel niet voor, dat hij die draagt. En de sheriffs met hun borstspelden!

Ik heb een levende herinnering aan de enorme afmetingen, die deze versierselen hebben, en ook zij zorgen ervoor, dat zij ze dragen. Nu dan, gij, die enige liefde hebt tot God, bevestig je godsdienst om je hals schaam je er niet voor, doe hem aan als een versiersel; draag hem, zoals de burgemeester zijn keten draagt. Wanneer Je je in een gezelschap begeeft, schaam je niet om te zeggen, dat je een christen bent, en als er een gezelschap is, waarin je je als christen niet kunt begeven. Welnu, ga daar in het geheel niet heen.

Zeg bij uzelf: "Ik wil niet zijn, waar ik mijn Meester niet zou kunnen binnenbrengen; ik wil niet gaan, waarheen Hij niet met mij mee zou kunnen gaan." Je zult ondervinden, dat dit besluit een grote hulp voor je is bij de keuze, waar je zult heengaan, en waar je niet zult heengaan; bind het daarom aan je hart, en hecht het aan je hals. God helpe je om dit te doen, en zo de Godvrezenden te volgen, die je zijn voorgegaan!

Ik hoop, dat ik niet zwak ben in mijn begeerte, dat enkelen hier mogen worden aangedaan door liefde jegens hun ouders. Ik heb in de loop van mijn bediening soms zeer droevige tonelen aanschouwd. Een beste vader, een eerlijk, oprecht, Godvrezend man is misschien hier aanwezig, maar hij zal er geen bezwaar tegen hebben, wanneer ik zeg, welke verdrietige trekken ik op zijn gezicht zag, toen hij mij kwam zeggen: "O meneer, mijn jongen zit in de gevangenis!"

Ik ben er zeker van, dat het voor zijn jongen, als hij het gezicht van zijn vader had kunnen zien, zoals ik het zag, erger zou zijn geweest dan de gevangenis. Ik heb jonge mensen gekend, die met hun ouders naar deze Tabernakel kwamen - het waren nog fijne jongens ook - maar zij zijn gegaan naar gelegenheden in de stad, waar zij tot diefstal werden verleid, en zij zijn bezweken voor de verzoeker, en zij hebben hun goede naam verloren.

Soms overkwam hun gebrek, maar werden zij van een misdadige loopbaan gered; maar helaas, soms zijn zij in handen gevallen van een slechte vrouw, en dan: wee hun! Nu en dan scheen het enkel baldadigheid en ondeugd te zijn, die maakten, dat zij zondig handelden.

Ik wilde wel, dat ik deze jonge mensen kon bereiken - ik neem niet aan, dat zij vanavond hier zijn - en hun niet alleen de ellende voor te houden, die zij over zichzelf hebben gebracht, maar ook hun moeder te laten zien, toen het nieuws kwam, dat John zijn betrekking kwijt was, omdat hij oneerlijk had gehandeld; of hun een glimp verschaffen van het gezicht van zijn vader, toen de slechte tijding hem bereikte. De arme man stond versteld; hij zei: "Vroeger was er nooit een smet op de goede naam van mijn familie." Als de aarde zich onder de voeten van de Godvrezende man had geopend, of als de goede moeder regelrecht ten grave had kunnen dalen, dan zouden zij daaraan de voorkeur hebben gegeven boven de levenslange beproeving, die over hen was gekomen.

Daarom beveel ik je, jonge man, of jonge vrouw: dood je ouders niet, die je het leven gaven; onteer hen niet, die je hebben groot gebracht; maar ik bid je, in plaats daarvan de God van uw vader, en de God van je moeder te zoeken, en uzelf aan de Heere Jezus Christus te geven, en geheel voor Hem te leven.

2. Nu moet ik tot mijn tweede punt overgaan, namelijk DAT DE WARE GODSVRUCHT ONS DEEL WORDT, ALS ZIJ ONS OOK WORDT AANGEPREZEN DOOR HAAR NUT IN DE PRAKTIJK.

Dit is minder een gevoelsargument dan wat ik al heb aangevoerd, maar een levende godsvrucht spreekt velen aan vanwege haar enorm nut voor het daadwerkelijke, alledaagse leven van de mensen.

Salomo vertelt nu eerst, dat de ware godsvrucht dient tot onze onderrichting: "want het gebod is een lamp." Als je alles wilt weten wat je behoort te weten, lees dan dit Boek. Als je in je hart wilt weten wat tot je tegenwoordig en eeuwig welzijn zal dienen, heb dan dit Boek lief, geloofde waarheid, die het leert, en gehoorzaam eraan, "want het gebod is een lamp."

Bovendien: de ware godsdienst dient tot onze leiding", en de wet is een licht." Als wij graag willen weten wat wij moeten doen, dan kunnen wij niet beter doen dan ons over te geven aan de leiding van de Geest van God, en zijn Woord te gebruiken als ons richtsnoer, want

*"t Is als de zon, een hemels licht,
dat heel de dag ons leidt;
en in gevaren van de nacht
een lamp, die licht verspreidt."*

Salomo vertelt ons ook, dat de ware godsdienst ons onder alle omstandigheden de weg wijst. Hij zegt in het twee en twintigste vers, dat er, wanneer wij aan het werk zijn, niets zo geschikt is om ons te helpen, als de ware godsvrucht: "Als ge wandelt zal u dat geleiden."

Hij vertelt ons, dat er, wanneer wij rusten, niets beter is om ons te bewaren dan dit: "als ge neerligt, zal het over je de wacht houden."

En wanneer wij nog maar net wakker zijn, dan is er niets beter om de ziel te verblijden dan dit: "Als ge wakker wordt, zal het met je spreken."

Het is niet mijn bedoeling deze drie gedachten breder uit te werken, behalve dan, dat ik je er alleen dit van wil zeggen. Wanneer je het drukst bezig bent, zal je godsdienst je beste hulp zijn. Wanneer je je handen vol hebt met je arbeid, en je hoofd vol is met gedachten, dan kan niets je meer van dienst zijn dan dat je een God hebt, tot Wie je gaan kunt, een Zaligmaker om op te vertrouwen, een hemel om naar uit te zien. En wanneer Je naar bed gaat om te slapen, of omdat je ziek bent, dan kunt je niets beters hebben om je peluw te schikken, en je rust te geven, dan te weten, dat je vergeving hebt ontvangen door het kostbaar bloed van Christus, en dat je veilig bent in de Heere met een eeuwig behoud. Wanneer ik in slaap val, zeg ik dikwijls bij mijzelf deze woorden op van Watts:

*"Opnieuw besprengd met reinigend bloed
leg 'k mij ter rustte neer,
als in d'omhelzing van mijn God,
en aan mijns Heilands hart."*

en er is geen zoeter slaap in de wereld, dan de slaap, die ons, zelfs in de dromen, dicht bij Christus houdt. Sommigen van ons weten wat het betekent, zelfs in de omzwervingen van onze geest in de slaap, niet de heilige grond van de gemeenschap met onze Heere te verlaten. Het is niet altijd zo, maar soms wèl, en zelfs dan, wanneer de geest de macht heeft verloren om zijn gedachten in bedwang te houden, schijnen de gedachten, gelijk Mirjam, te dansen tot eer van God.

O gelukkige mensen, voor wie de godsdienst zelfs in hun slaap hun bescherming is. En daarna zegt Salomo: "als ge wakker wordt, zal het met u spreken."

Deze Bijbel is een wondermooi vertelboek, er is een grote hoeveelheid van gezegende taal in dit kostbare Boek. Het heeft mij heel veel van mijn fouten genoemd, het zal je de uwe noemen, als je dat wilt toelaten. Het heeft mij veel verteld om mij te troosten, en het heeft je veel te vertellen, als je er je oor toe neigen wilt.

Het is een wonderlijk mededeelzaam Boek: het weet alles van je, al de bijzonderheden van de plaats, waar je bent, en waar je behoort te zijn; het kan je alles vertellen. De beste gemeenschap, die iemand kan beoefenen, is deze, te beginnen in het gebed met God, en met de lezing van het Woord: "Als ge wakker wordt, zal het met u spreken."

Ik heb haast gemaakt met dit punt, omdat ik wat anders tot je wil zeggen. Beste vrienden, die nog onbekeerd bent, onze vurige begeerte voor je is, dat je de Heere direct mag leren kennen, en onze reden daarvoor is, dat dit je zal voorbereiden op de toekomstige wereld. Wat voor een wereld het ook mag zijn, vol ontzaglijke verborgenheden, toch is niemand er zo op voorbereid, zich op de onbekende zee te begeven, als iemand, die is verzoend met God, die gelooft in de Heere Jezus Christus, die op Hem vertrouwt, en zich verheugt in de vergeving van zijn zonden door het grote zoenoffer, en in zijn eigen hart de wonderbare verandering ervaart, die hem tot een nieuw schepsel in Christus Jezus heeft gemaakt.

De gewichtige reden, ik zeg het nog eens, waarom wij verlangen, dat ons beste vrienden worden bekeerd, is deze, dat zij mogen worden voorbereid op de toekomstige wereld. Je zult weldra sterven, jullie allen. Het was, geloof ik, de vorige zondagavond, dat er in die bank hier precies tegenover, een vriend zat, die hier gemeenlijk des morgens en des avonds aanwezig was, maar woensdag is hij zeer plotseling gestorven. Hij leek goed gezond te zijn, maar hij stierf op het spoorwegstation, ver van huis. De plaats, waar hij gewoonlijk zat, moet een waarschuwend stem zijn voor ons allen, die het luide uitroept: "Schik je, om je God te ontmoeten!" Ik had het zelf kunnen zijn; het had één van deze vrienden rondom mij op het platform kunnen zijn; het had één van je in de gemeente kunnen zijn. Wie kan zeggen, wie deze week zal heengaan? Waarschijnlijk zal de een of ander van ons (ons getal is zo groot) worden weggenomen, voordat de volgende sabbatsklok zal worden gehoord.

Ik meen, dat het een zeer goede reden is om de Heere te zoeken, om zo voorbereid te mogen worden op de eeuwigheid.

Op een dag in deze week bezocht ik een bejaarde vriendin, die niet lang meer kan leven; zij is zes en tachtig, en haar verstandelijke vermogens nemen af, maar zij zei tot mij: "Ik ben niet bang, ik ben niet bang voor de dood. Ik sta op de Rots, ik sta op de Rots Christus Jezus. Ik weet in Wie ik geloofd heb, en ik weet waar ik heenga."

Het was verrukkelijk de bejaarde vrouw zo te horen spreken, en wij horen steeds zulke taal van onze lieve vrienden, wanneer zij naar huis gaan: zij schijnen nooit enige twijfel te hebben. Ik heb sommigen gekend, die vele twijfelingen hadden, zolang zij gezond waren, maar toen zij kwamen te sterven, schenen zij die in het geheel niet te hebben, maar zij vertrouwden met vreugde op Christus.

Maar er is nog een reden, waarom wij graag willen, dat onze vrienden zich bekeren, en die is, dat zij mogen worden voorbereid op dit leven. Ik weet niet, welk soort leven Je uzelf hebt voorgesteld.

Misschien mag ik mij richten tot sommige jonge mensen, die naar de Universiteit zullen gaan. Zij hopen hun leven aan de wetenschap te wijden, en met eer te worden gekroond. Mogelijk hebben sommigen hier geen ander vooruitzicht dan hard werken om in het zweet van hun aanschijn hun brood te verdienen. Sommigen zijn begonnen

te metselen, of de schaaft te hanteren, of de pen te voeren. Voor dit vergankelijk leven zijn er allerlei soorten middelen, maar er is geen betere voorzorgsmaatregel en voorbereiding voor welke leefwijze ook op aarde, dan de Heere te kennen, en een nieuw hart en een vaste geest te bezitten. Hij, die over miljoenen mensen regeert, zal dat beter doen met de genade van God in zijn hart; en hij, die een slaaf moet zijn, zou gelukkiger zijn in zijn lot, wanneer hij de genade van God in zijn hart bezat.

U, die oud bent en die jong bent, u, die meesters bent en jullie die knechten bent, de ware godsdienst kan je niet ongeschikt maken om je rol te spelen in het grote levensdrama. Maar als het een rol is, die gespeeld moet worden, dan is de beste voorbereiding voor die rol, de Heere te kennen, en de kracht te gevoelen van de Goddelijke genade in je ziel.

Laat ik je even aantonen, hoe dit geschiedt. De man, die voor God leeft, die God zijn Vader noemt, en die de Geest van God in zich een haat tegen de zonde, en een liefde tot gerechtigheid voelt werken - hij is de man, die zich nauwgezet van zijn plichten zal kwijten; en dat is, zoals je weet, het soort man, en ook het soort vrouw, dat wij tegenwoordig nodig hebben.

Wij hebben zoveel mensen, die toezicht behoeven: als je hun iets te doen geeft, dan zullen zij dat zeer vlug afwerken, als je ernaar staat te kijken; maar op het ogenblik, dat je je omkeert, zullen zij het zo slordig, of zo langzaam, en zo slecht mogelijk doen. Zij zijn alleen maar ogen-dienaars. Als je per advertentie een ogen-dienaar zou vragen, dan vermoed ik niet, dat zich iemand bij je zou aanmelden. Toch zouden zij in menigten kunnen komen, want zij zijn er bij hopen.

Welnu, een echt christenman, een man, die daadwerkelijk is bekeerd, ziet in, dat hij God dient, wanneer hij zijn plicht doet jegens zijn naasten. "Gij, o God, ziet mij" is de kracht, die hem aldoor beïnvloedt, en hij begeert nauwgezet zijn plichten te vervullen, welke die plichten ook mogen zijn.

Ik heb je eens het verhaal verteld van het dienstmeisje, dat zei te hopen, dat zij bekeerd was. Haar dominee stelde haar deze vraag: "Welk bewijs kunt je van je bekering geven?" Onder vele andere noemde zij dit bewijs, - en het was niet slecht - zij zei: "Wel, meneer, ik veeg altijd onder de vloermatten."

Het was een kleinigheid, maar als je in het dagelijks leven het beginsel van het vegen onder de vloermatten uitdraagt, dan is dat hetgeen wij nodig hebben. Veel mensen hebben een hoekje, waarin zij alle pluizen en het stof opbergen. De kamer ziet er dan uit, alsof zij keurig geveegd was, maar zij is dat niet. Er is een manier om alles zó te doen, dat er in werkelijkheid niets wordt gedaan. Dat is echter niet het geval, wanneer er genade in het hart aanwezig is. De genade in het hart geeft een mens het gevoel, dat hij geheel voor God zou willen leven, en God dienen door het dienen van mensen. Als je die genade ontvangt, dan zult je daardoor uitnemend worden voorbereid zowel op het leven als op het sterven.

Het volgende is, dat iemand, die een nieuw hart bezit, deel heeft gekregen aan een reinheid, die hem bewaart te midden van verzoeking. O, deze vreselijke stad Londen! Ik verwonder mij erover, dat God haar onreinheid verdraagt. Ik spreek herhaaldelijk met nette jongelui, die van het platteland naar hun eerste betrekking in Londen komen, en de eerste week, die zij in Londen wonen, is voor hen een openbaring, die hun haren bijna ten berge doet rijzen. Zij zien dingen, waarvan zij nooit gedroomd hebben. Welnu, jongelui, die zo juist naar Londen bent gekomen - dit is misschien je eerste zondag - ik bid je, geeft je direct aan de Heere. Geeft je vanavond over aan Jezus Christus, want nog een week in Londen kan je verdoemenis inhouden. Slechts één week in Londen brengt je misschien tot onreine handelingen, die je voor eeuwig in het verderf zullen storten. Wijdt uzelf, voordat je daartoe bent overgegaan, aan God, en

aan Christus, opdat je met een rein hart en met een vaste geest mag worden bewaard voor "de pestilentie, die in de donkerheid wandelt, en voor het verderf, dat op de middag verwoest" in deze verschrikkelijke goddeloze stad.

Er is voor je jonge mannen en jonge vrouwen in deze grote wereld van verdorvenheid geen hoop, tenzij je hart recht is voor God. Als je je toelegt op een volkomen volgen van het Lam, waar het ook heengaat, dan zal Hij je tot het einde toe behoeden en bewaren. Maar als je je niet aan de Heere geeft, dan ben je - en daar ben ik zeker van - gedoemd, welke goede besluiten je misschien ook hebt genomen, om te worden meegevoerd met de stortvloeden van ongerechtigheid, die vandaag door onze straten stromen. Daarom is de reinheid van hart, die verder komt uit het geloof in Christus, een prachtige voorbereiding voor het leven.

Zo is het ook met het spreken van de waarheid. O, wat is het iets ellendigs, wanneer de mensen leugens vertellen! Welnu, het hart dat is gereinigd door de genade van God, haat zelfs de gedachte aan een leugen. Die man spreekt de waarheid, de volle waarheid, en niets dan de waarheid, en hij is de man, die ongeschonden door het leven zal gaan, en geëerd zal worden, en op de lange duur voorspoedig zal zijn. Hij moet misschien voor een tijd om zijn waarheidsliefde lijden, maar tenslotte zal voor hem niets zo goed de weg vrijmaken als wáar te zijn in gedachte, en woord, en daad.

Als je de Heere liefhebt met geheel je hart, dan zult je ook eerlijkheid in de handel leren, en dat is een voornaam hulpmiddel in het leven. Ik weet, dat de bedrieger soms voor een tijd succes schijnt te hebben, maar wat is dit voor een succes? Het is een succes, dat slechts een andere naam is voor ondergang. O, beste heren, als alle mensen eerlijk gemaakt konden worden, hoe veel meer geluk zou er in de wereld zijn! De manier om onder de mensen oprecht te zijn is, dat je oprecht ben jegens God, en dat de Geest van God in je binnenste woont.

Nog eens: de ware godsdienst heeft deze waarde, dat hij iemand troost in grote moeilijkheden. Je verwacht niet veel moeilijkheden, mijn jonge vriend, maar je zult ze wel ondervinden. Je verwacht, dat je zult trouwen, en dat dan je moeilijkheden voorbij zullen zijn, maar sommigen zeggen, dat zij dan beginnen. Ik onderschrijft dat oordeel niet, maar ik ben er zeker van, dat zij dan niet voorbij zijn, omdat er een reeks beproevingen is, die dan begint. Maar je staat op het punt je leerjaren af te sluiten, en dan zal alles in orde zijn, nietwaar?

Werklieden vinden, dat dit niet altijd zo is. Maar je hebt niet de bedoeling, altijd een werkman te blijven, je bent op weg om een kleine baas te worden.

Vraag aan de bazen, of in die tijd alles voor hen zo plezierig is. Als je alle moeite geheel wilt ontlopen, dan zou je beter kunnen opstijgen in een ballon, en dan nog ben ik er zeker van, dat zij dan niet voorbij zijn, omdat er een reeks beproevingen is, zou stijgen, of te snel zou neerdalen. Maar moeilijkheden zullen er komen, en wat is er anders, dat iemand kan bewaren te midden van de moeilijkheden, dan het besef, dat de dingen veilig zijn in de handen van zijn Vader? Als je kunt zeggen: "Ik ben zijn kind, en alle dingen werken mede tot mijn welzijn. Ik heb mij geheel toevertrouwd aan de handen van Hem, die zich niet kan vergissen, en die mij nooit onhebbelijk zal behandelen", wel, meneer, dan hebt je een borstschild aan, dat de pijlen van de bezorgdheid niet kunnen doorboren, je bent geschoeid met de bereidheid van het Evangelie des vredes, en je kunt treden op de doornen in de woestijn zonder je voet te verwonden.

De ware godsdienst zal in je ook een vast karakter vormen, en dat is nog een eigenschap, die ik tegenwoordig graag in onze jonge mensen zou opmerken. Wij bezitten een aantal prachtmannen hier, en ook een aantal prachtvrouwen. Ik zou er niet

bang voor zijn, dat de duivel zelf, als hij hier zou preken, hen van het geloof zou afbrengen. En als alle nieuwe ketterijen, die kunnen opkomen, in hun tegenwoordigheid werden verkondigd, dan weten zij te goed wat de waarheid is, om zich op een dwaalspoor te laten brengen.

Maar aan de andere kant hebben wij ook een aantal mensen, die aan hun oren worden geleid. Als ik hun oor een bepaalde kant uittrek, dan komen zij mij achterna. Als zij bij geval ergens anders heen gaan, en iemand trekt hun oor naar een andere kant, dan gaan zij hém achterna. Er zijn massa's mensen, die nooit handelen naar eigen inzicht, maar zij besteden het uit, zoals zij hun was buiten de deur doen: zij denken er niet aan om die thuis te doen. Deze mensen nu zijn precies als het kaf op de dorsvloer, en wanneer de wind begint te waaien - weg zijn zij. Wordt daaraan niet gelijk.

Beste jonge zonen en dochters van de kerkleden hier, kent de Heere! Moge Hij zich direct aan je openbaren, en wanneer je Hem kent, en het Evangelie hebt aangegrepen, bindt het dan aan je hart, en hecht het aan je hals, en zeg: "Ja, ik zal de voetstappen gaan volgen van hen, die ik liefheb, en vooral de voetstappen van de Heere Jezus Christus."

*"Door water en vuur, als Jezus leidt,
zal 'k volgen, waarheen Hij ook gaat."*

God helpe je om het te doen. Maar geloof eerst in de Heere Jezus Christus; vertrouwt je volkomen aan Hem toe, dan zal Hij je genade schenken om ten einde toe standvastig te blijven. Amen.

1) Engelse vertaling: "slaapt." (Vert.)